

GA-93

РУДОЛФ ЩАЙНЕР

**ЛЕГЕНДАТА ЗА ХРАМА
СВОБОДНОТО-МАСОНСТВО
И СРОДНИТЕ
ОКУЛТНИ ДВИЖЕНИЯ**

част втора

**20 лекции държани в Берлин
между 23. 5. 1904 и 2. 1. 1906 г.**

НЕРЕДАКТИРАН ПРЕВОД

превод от английски: ВЕРА ГЮЛГЕЛИЕВА

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

СТР.

1. ШЕСТНАДЕСЕТА ЛЕКЦИЯ, Берлин, 22 октомври 1905 г.....4
Отношението на окултизма към теософското движение. Същината на окултните общества е тяхната йерархическа структура; Същината на Теософското Общество е неговата демократична основа. Връзката на тези две ложи във факта, че Теософското Общество е с цел да бъде център за изразяване на окултни мисли. Задачата на истинския окултизъм е вътрешно обучение; вътре в теософското движение целта е да се популяризира окултното знание. Задачата на Теософското Общество е да се грижи за окултните учения и окултния живот посредством разбиране. Остър контраст между окултното течение и организацията вътре в Теософското Общество.

2. СЕДЕМНАДЕСЕТА ЛЕКЦИЯ, Берлин, 23 октомври 1905 г....16
Свободното-масонство и човешката еволюция I. /само за мъже/
/Съдържание - виж лекция 18 по-долу/

3. ОСЕМНАДЕСЕТА ЛЕКЦИЯ, Берлин, 23 октомври 1905 г.26
Свободното-масонство и човешката еволюция II. /само за жени/. Физическото отделяне на двуполовите в мъжки и женски през Лемурийско време. Един вид преповторение от това на духовно равни ще през След-атлантски времена: разделяне на знанието в мъдрост, клоняща към мъжкото и мъдрост, показваща сходство с женското. Каин и Авел като представители на това древно мистерийно учение и на Легендата за Храма на Свободното-Масонство като символичен израз на това. Тълкуването на Свободното-Масонство на бъдещите възпроизводителни сили, съсредоточени в Думата. Едностранни усилия в Свободното-Масонство и йезуитизма. Победата на древната мъдрост чрез новата мъдрост на теософията, която има своя произход в по-възвишената асексуалност.

4. ДЕВЕТНАДЕСЕТА ЛЕКЦИЯ, Берлин, 23 октомври 1905 г. /вечерна лекция/.....	37
<i>Отношението между окултното знание и ежедневиия живот.</i> Включването на окултната информация в живота на нашата непосредствено заобикаляща ни среда. Астралното тяло на човека. Важността на възклицанието. "Междинна" астрална субстанция. Преобразуване на астралната субстанция чрез чувства, понятия и решения на волята. Астрални мисловни форми. Индивидуални астрални тела и астралната субстанция на цели народи. Славянските и американските народи, започващи да се вдъхновяват от мисълта за тяхната националност. Духовността на националното вдъхновение на Изток /славяните/, психическо вдъхновение на Запад /американците/. Техните сходства - на Изток с монголския елемент, на Запад с негърския елемент.	
5. ДВАДЕСЕТА ЛЕКЦИЯ, Берлин, 2 януари 1906 г.....	49
<i>Царственото изкуство в нова форма.</i> /на смесена аудитория от мъже и жени/. Криворазбирания и грешки на Свободното-масонство. Измамата на Тексил. Произход на името "Свободното-Масонство". Трите сфери или стълбовете на културата: Мъдрост, Красота и Сила. Разглеждане на 12-тото столетие и Легендата за Стария Граал според масонско тълкувание. Контраст между мъжко-масонския и женско-свещеническият принцип; овладяване на неодушевената природа и приемане на дадени от Бога живителни енергии. Знакът на Кръста. Светия Граал като символ на овладяване силите на живота, което ще бъде постигнато в бъдеще: Царствено Изкуство в нова форма.	
6. Гьоте и неговата връзка с Розенкройцерството.....	75
7. Бележки.....	76
8. Относно копията на лекциите.....	142

ШЕСТНАДЕСЕТА ЛЕКЦИЯ

ОТНОШЕНИЕТО НА ОКУЛТИЗМА КЪМ ТЕОСОФСКОТО ДВИЖЕНИЕ

/Държана при завършването на Общото събрание на Немската Секция на Теософското Общество/

Берлин, 22 октомври 1905 г.

Мога ли още веднъж да оповестя /*1/, че аз възнамерявам да държа сказка утре сутринта на някои съвременни окултни въпроси, свързани със Свободното-Масонство. И това ще стане, следвайки една древна окултна практика, отделно за мъжете и отделно за жените. Лекцията за мъжете ще бъде в 10 часа, за жените в 11,30 часа. Може би вие ще попитате защо се продължава този обичай, тъй като - само чрез теософския възглед за нещата - той ще бъде отменен. Това ще стане ясно в съдържанието на лекцията. Аз също бих искал да кажа, че клонът Безант /*2/ ще има своето редовно събрание утре вечер в 8 часа.

А сега бих искал да говоря за отношението на окултизма към теософското движение и за някои други свързани въпроси. По тази тема често се разисква дали теософското движение и Теософското Общество специално, би трябвало да бъде окултно движение или дали трябва да бъде държано отделено от всякакъв окултизъм.

Теософското движение като такова, доколкото то е изразено в Теософското Общество не може да бъде едно окултно движение. Едно окултно движение се основава на различни предпоставки от онези, които могат да намерят израз в Теософското Общество. През всички периоди е имало окултни общества. Над всичко едно нещо е било необходимо за тях; именно, поради целият начин на техните усилия, те да имат някакъв вид йерархия в своите организации. Това означава, че членовете на такова едно общество, на такова едно братство, са се разделяли на степени. Всяка степен, от първата до 90-тата е имала своя съвсем специфична задача. Всяка степен е имало твърде специфични задачи. Никой не е могъл да бъде издигнат до една по-висша степен, докато не е изпълнил задачите на по-нисшата.

Само бегло мога да кажа защо това е било така. Ние ще трябва само общо да говорим за задачите на такива окултни братства. Уважаваните приятели, които често са ме чували да говоря за такива неща, ще ме разберат по-добре днес. Окултните братства са направляващите братства на човечеството. Те имат задачата да подготвят нещата за бъдещето. Всичко, което ще се случва в бъдещето е необходимо да бъде подготвено сега, намира своя израз сега като идея, като план и след това ще бъде реализирано в бъдеще. Дори когато разглеждате развитието на човешката раса на физическото поле, бихте могли да откриете нещата, които по-

късно намират своето изпълнение, да са много по-рано само като зародиши, като идеи, да се разцъфтяват и да намират израз в умовете и душите на водещите личности и индивидуалности. За пример да вземем парната машина: Ако проследите въпроса назад, ще откриете как парната машина разви себе си от най-простите факти; как тенджерата, пълна с вряща вода, вече съдържаше идеята за парната машина, която след това се разви от най-простата форма до много сложен механизъм.

Тези неща обаче са дребни сравнения с великите структури на човечеството, пред които заставаме. Най-важните въпроси се основават върху много по-велики и много по-значителни перспективи. Те предполагат, че онова, което ще се развие в далечно бъдеще вече по специален начин се подготвя днес. Как такова нещо може да се случи по този начин? Като бъде във възможността още днес да се въведат енергии в света, кои то ще въздействуват в бъдеще. Всичко, което ще стане тук на физическото поле в бъдещето, се подготвя върху астралното и Деваканното поле, много преди да се появи физическото. Така че енергиите, носещи всъщност събития за далечното бъдеще, могат да бъдат идентифицирани сега във висшите полета и светове. Обаче човекът не може задоволително да влияе на бъдещето, ако не подготви въздействието в светлината на едно знание за влияещите енергии. Човекът е едно самосъзнаващо същество и трябва да поеме своята съдба в собствените си ръце. Ето защо винаги е имало напреднали Братя на нашата човешка раса, които могат да виждат не само на физическото поле, а също и на по-висшите полета.

Нека да се постареем да си направим понятие за това какво означава да имаш предварително виждане на по-висшите полета. Да предположим, че имате вода в едно блато. Вие предвиждате, че блатото ще замръзне, ако спадне температурата, така че ще бъде възможно пързаянето с кънки. По същия начин ние предвиждаме съотношенията на т.нар. в света, в който ние се развиваме. Ако следователно човек проследява събитията на астралното поле, тогава той може да види фактически какво ще бъде през по-късен период с помощта на астралните случки, като че ли те самите се съгъстват. И така човек може да наблюдава онези астрални събития, които по-късно изкачат, втвърдяват се върху физическото поле. Физическите събития не са нищо друго освен такива втвърдени случки, които вече са станали в по-висшите светове.

Един пример. Пред цялата античност е имало мистерии. Тяхната задача е била да приемат индивидуални мъже и да ги посвещават в тайните на съществуването - или както Йоан в Апокалипсиса казва - да им се покаже какво "наскоро", ще рече в бъдеще, ще стане. В помещенията на такива храмове, ученици, които е трябвало да бъдат приети в първата степен са били инструктирани. Имало е и по-нататъшни инструкции за

всяка последователна по-висша степен на развитие в учениците. Това е означавало, че те не само трябва да приемат обикновената буржоазна етика; буржоазната етика беше предварително изискване, онова, което тогава се включвало е било да се следва в най-голяма строгост извършването на дълга. Тъй като когато ученикът прогресивно е напредвал до по-висши идеали, преминавайки отвъд страстите и инстинктите на обикновения живот към желаниа над човешките дребнавости, така да прочисти неговите симпатии и антипатии, щото великите световни работи на човешката раса да станат негови собствени - и когато достигнал отвъд себе си в своите чувства и възприятия, тогава той е бил по пътя на завършване онова, което може да се нарече прочистване на астралното тяло. След това му е било позволено да работи върху по-гъстите тела. Позволявало му се е да работи върху своето етерно тяло и повече не е бил ограничаван до преоформяне на меката, гъвкава и угодлива астрална субстанция на неговата душа и духовните му тела, а вече да работи върху своето етерно тяло. Тогава той ставаше това, което се наричаше Чела. Такъв един Чела е онзи, който приема не само по-висши задължения, които е поел не само достатъчно прочистване, за да направи задълженията на човечеството негови собствени, но е така напреднал, че е надживял по-нисшите и по-висшите работи на индивидуалните народи и дори на индивидуалните вярвания. Неговият поглед вече е отправен към живота на цялото човечество. И чрез неговото вече напълно структурирано етерно тяло, той става участ никакъв великите дела за изграждане на земята. За да се направи всичко това следното трябвало да се случи.

Този Чела трябва да демобилизира всички сили, които възпрепятствуват неговата работа върху етерното тяло. Ако имате пред себе си едно човешко същество, то наистина има физическо тяло, етерно тяло и астрално тяло. Чела е изфинил своето астрално тяло и му се позволява да работи върху етерното си тяло. Какво става, когато астралното тяло е прочистено? Какво тогава прониква в етерното тяло? - онова, което е организирано в астралното. Нещата, които живеят в астралното тяло се отпечатват върху етерното тяло. Колкото повече вие работите върху астралното си тяло, толкова повече можете да поправите неговите дефекти; астралната субстанция е тъничка и мека, винаги можете отново да я докарате в равновесие. Обаче едно лице ако е започнало да развива своето етерно тяло като Чела, то тогава тези качества отпечатват себе си върху етерното тяло и това е много по-дълготрайно. Човекът, който прави своите земни дефекти трайни, ще стане чрез това опасен като член на човечеството. От тук и подчертаването на необходимостта от прочистване. Върху етерното тяло се отпечатват силите, които работят върху него. Да си го представим отделено от физическото тяло, тогава то би имало

много по-различна еластичност. Ако то е закотвено във физическото тяло, то това е поради формата; но докато остава в него, първоначално етерното тяло и твърде слабо да отпечата в себе си онова, което като астралност е преминало през прочистване.

Ето защо през древни времена следното е трябвало да бъде вършено. Човек е трябвало да се освободи от онези сили, които пречат на еластичността на етерното тяло. Това се е получавало като цялото физическо тяло е било поставяно в летаргично състояние. Човешкото същество е лягало, а етерното тяло е било извличано от физическото. И докато физическото тяло е лежало като мъртво, астралното тяло се е оформяло от своите автономни сили. Това е погребението, като тялото се е държало в летаргично състояние за три и половина дни. И тогава човекът е могъл да работи върху етерното си тяло. И след това като той е оформял своето етерно тяло в унисон със своето астрално тяло, той се е завръщал във физическото си тяло. По този начин той е събуждал един вътрешен живот у себе си; той е ставал един от възкръсналите и му е било давано ново име.

Това беше извършено върху астралното поле. Всичко, което описах, ставаше на астралното поле; физическото тяло нямаше нищо общо с него. Това събитие се повтаряше във всички древни мистерии. Всеки посветен го знаеше. Сега да си го представим втвърдено; свалено долу във физическото поле, така че нещо и физическо е станало чрез това събитие, което преди е ставало само астрално; аналогично на това, например, да имате парче лед, където преди сте имали вода. Много такива астрални събития трябва да се съчетаят, трябва да се обединят, за да може евентуално да стане възможно физическо съгъстяване. Чрез тези средства Мистерията на Голгота бе станала исторически възможна, можеше да бъде свалена долу на физическото поле, чрез това че чрез появяването на Христос, случиха се неща на физическото поле, които преди са се случва ли многократно на астралното поле. Чрез този пример ние се научаваме да схващаме как фактически бъдещето се подготвя в окултните братства.

Сега ако попитаме себе си: Какво всъщност става тук? - тогава бихме отговорили: Човек положително може да разбере твърде много с мисъл, с идеи. Ала идеите нямат действително съществуване. Една идея не е нищо повече освен онова, което е било свалено долу от висши области на физическото поле. Онова, което човек мисли са нещо е обаче най-неэффективната му страна, тъй като то изпъква само на физическото поле. Друго е, когато една идея застане лице с лице с нещо, което също произхожда от висши сфери. Да вземем например учението на Питагор за музиката на сферите /*3/, както той го е предал на своите ученици. Фило-

софите се опитват да направят окултната музика на Питагор в едно твърде просто понятие. Разумът лесно да може да го схване. Но онова, което беше важно за Питагор бе, че ученикът се приближаваше до тази тема само когато неговата душа, неговото настроение е било подготвено за нея. Така не е възможно да се обясни по-дълбокото значение на Рафаеловата Сикстинска Мадона на някой, който няма никакво чувство за картини, които произхождат от астрала. Човек трябва да издигне сърцето и душата си до такава картина. Онова, което прави човек студен, като идея, се проявява в картината като изпълнено артистично с живот, като божествено всемирно мислене, като нещо, в което са протекли божествени сили при създаване на света - и така една проста линия става свята! Мисъл, която се обвива около един божествен елемент застава лице с лице пред божественото влияние. Така онова, което е важно при този вид обучение е - да се подготви човек стъпка по стъпка да е в състояние да се приближи до великите световни мисли, когато ги възприема. Тогава той постепенно ще се съедини с онова, влияещо, ала иначе окултна сила, която прониква в тези велики световни мисли и която вече подготвя на астралното поле, бъдещето на физическото поле. Ако водещият брат на човечеството може би има ученици, които следват такива, изпълнени с дух идеи, то те ще бъдат сила, която също ще му помага в работата във външния свят; ще възникнат велики центрове на духовна дейтелност. Следователно виждате, че онова, което съм нарекъл окултизъм е много тясно свързано с напредъка на човечеството. И в наше време ние имаме една крайно важна задача. Нека само да кажем, с няколко думи, как сме дошли до тази наша задача.

Ние сме вътре във великата Коренна Раса на човечеството, която е населила земята, от както земята, на коя то ние сега живеем, се е издигнала от потопите на океана. От както Атлантската Раса започна бавно да изчезва, великата Арийска Раса доминираше на земята. Ако ние разгледаме себе си, ние тук в Европа сме Петата Подраса на великата Арийска Коренна Раса. Първата Подраса живя в далечното минало в Древна Индия. И съвременните индийци са потомци на тази първа Подраса, чиито духовен живот съществува в древните Индийски Веди /*4/. Ведите наистина са само ехо от древната култура на Ришите. По онова време, естествено, не е имало още писане - имало е само традиция. След това идва 2-та, 3-тата и 4-тата Подраси. Четвъртата Подраса възприе Християнството. След това от половината на Средните Векове насам ние виждаме, че се оформя 5-тата Подраса, към която ние и съседните народи принадлежим.

Древните индийци от 1-та Подраса са живели в условия, различни от нашите и в основата си са били различно организирани. Дори съвремен-

ните потомци, днешните индийци, по същина са различно организирани от нашите европейски раси. Този, който, като окултист, изследва разликата открива, че в древния индийски народ етерното тяло е било много по-малко привързано към физическото тяло, и че много по-лесно е било да му бъде въздействувано от астралното тяло. Резултатът от това е, че индийската раса може лесно да прехвърли нещо от астралното към етерното тяло, може лесно да работи върху етерното тяло. Това означава, че индиецът може много по-лесно да достигне да някои по-висши възприятия чрез окултно обучение. Колкото е по-лесно за етерното тяло да бъде повлияно чрез астралното тяло, толкова е по-лесно да се работи в етерното с картини без абстрактни понятия. И по-лесно ще бъде за някой, който упражнява йога, в астрала да дойде във връзка с по-висши области чрез картинни понятия. Те се вработват в етерното тяло, което все още е много пластично. Тогава няма нужда да се работи с твърди, остри понятия, тъй като може да се работи върху душата на един индиец с много преки картинни образи; и чрез това той ще може да достигне една много висока степен на развитие.

Човешката раса е претърпяла промяна чрез различните Подраси. Нашето етерно тяло днес е много по-силно под влиянието на физическото тяло, отколкото е бил случаят с древните индийци. Ето защо ние трябва да работим много по-усилено и много по-вътрешно, за да можем да влияем върху етерното ни тяло. Ние не можем да схващаме полупрозрачни понятия. Ние трябва да поставим всичко под силно съсредоточение, трябва да работим върху нашето вътрешно същество, като силно съсредоточим нашата душа в чисто свръхсетивното, а не само посредством въображаеми понятия. Такова понятие, което довежда до силно съсредоточаване на нашето вътрешно същество, може тогава да повлияе върху етерното тяло, привързано много по-силно към физическото тяло. За да може астралното тяло да е в състояние да работи върху етерното тяло, в ранни времена то е трябвало да бъде извлечено от етерното /физическото?/ тяло. Сега обаче етерното тяло може да бъде повлияно от астралното тяло дори вътре във физическото тяло. Ако бихме направили същия експеримент, който е бил обичаен за древните мистерии и да предизвикаме състояние на летаргия, тогава бихме били в положение да влияем на етерното тяло. Ала когато земното съзнание, подвижността на мисълта се върне, онова, което астралното тяло е отпечатало върху етерното тяло, би било веднага изтрито отново. Ние трябва да влияем върху етерното ни тяло много силно, ако искаме то да задържи онова, което сме отпечатали върху него. Окултната задача е станала по-различна днес и е много по-вътрешна.

Така вие виждате също какви големи разлики възникват в течение на времето в следващите окултни школи. Йогичната система на индийците е нещо различно от инструкциите на Розенкройцерите. Учението на Розенкройцерите взема предвид онова, което току-що ще обясних. Но още нещо изкача. За да може такава стъпка напред да стане изобщо, размишляващата сила трябва да бъде повлияна. Разумът трябва да направи много повече усилия, отколкото досега и тогава би могъл да развие своя процес от прехвърляне към разбиране свръхсетивното. В последни времена следователно много повече неща се изучават чрез понятия; много по-голяма важност е приписана на развитието на разума и на способността за абстрактно образуване на понятие.

Сравнете преосъществяването в културата между древноиндийската епоха и нашата собствена. В Древна Индия вие имате висока интуиция и твърде малко външно изразяване на цивилизация; Понастоящем, в наше време е точно обратно. Последствието е, че дори положението на окултизма е станало съвсем различно; последствието е, че много от онова, което преди е било държано в тайна, днес е общодостъпно знание. Много такива понятия и възприятия преди са били пазени вътре в окултните братства и хората се приближава ли да тях само ако са били трансформирани целите им сърца. Това вече не е във възможностите на окултиста. Много от онова, което преди е било пазено за по-късните степени на инструкции, сега трябва да признаем, че е било разкрито в културата на външния свят. Посветеният в Мистериите трябва да има предвид това. И толкова много от истините, които са били преподавани в окултните школи; са били по необходимост постепенно разпръснати на физическото поле.

Дори това, което се преподава днес в първоначалните училища, би ни отклонило от духовното, ако окултния фон не навлизаше от друга страна. В по-ранни времена ученикът знаеше, че зад онова, което той получава в училище и в академичния свят като правила, имаше нещо по-висше и че самият ученик може би един ден би достигнал това по-висше знание. Ученикът е знаел, че той е една клетка в един духовен организъм. Днес, в демократичния свят, човек получава много понятия, които не довеждат до такова проникновение. Следователно към структурата на външното демократично знание трябва да се прибави, така да се каже, върха на пирамидата. Елементарното познание на силите, скрити в света, вече са били открити; липсва върхът все още, който би довел до едно духовно виждане за света. За да достави това, трябваше да се основе едно движение, обхващащо целия свят. Теософското движение беше планирано като такова. Ето защо в някои братства беше решено, тъй като популяризирането на досега скритото знание все повече се разпростира-

ше, за да се доведе знанието за външния свят в хармония с всеобхващащото окултно знание на братствата.

Ние тук сме стигнали до точката, където можем да видим връзката на теософското движение и Теософското Общество с окултизма. Теософското движение не е окултно движение, не е окултно братство, тъй като то е формирано на демократична основа, поради което всеки член е толкова достоен, както следващият. Все пак друг въпрос е, ако човек иска да разбере задачата на Теософското Общество. Задачата на Теософското Общество е върху физическото поле. Ако човек желае да я схване напълно, трябва да е в състояние да вижда във висшите светове. Но точката не е, че теософът вече е в състояние да вижда във висшите светове, а че вътре в движението, окултните сили наистина се развиват, така че Теософското Общество може да бъде място, от което окултизмът може да протече и да бъде разискван. Друг е въпросът дали едно общество е окултно братство, или то казва на себе си: Ние наистина не сме окултно братство, а в нашето общество окултизмът се разисква.

Днес, когато по основа цялото човечество с очигледност гледа към по-висшите светове, без да намери своя път натам, друго въвеждане на окултно познание трябва да бъде популяризирано във форма, подходяща за мен. И окултизмът вътре в Теософското Общество има тази задача. Духовни движения винаги са имали плодотворно влияние върху развитието на културата дори на физическото поле. Неговият външен израз не е нищо друго освен реализиране на земята на онова, което духовно е било подготвено. Каква разлика има, ако ние разгледаме например работите на Микеланжело и Леонардо да Винчи. В тези творби вие имате нещо духовно, закачено на стената в цветове и форми. Картината е проникната от онова, което първо е живяло в душата на художника като нещо духовно. Духовното е предшествовало нейното по-сетнешно изразяване като проявление в материалния свят.

И материалистичната външна култура е само копие; има склонност във вътрешните убеждения на човечеството. Чисто материалистичната градска култура се е разпространила по цивилизованите страни от 1850 г. Ние можем да видим великите неща, които тя е постигнала на физическото поле, ала също така виждаме и онова, което не е могла да постигне. В областта на изкуството например никакъв истински нов стил не е бил развит, с едно изключение. И това е стилът на най-новите супермаркети. Това е нещо, което, в отношение към нашата външна цивилизация, е вътрешно истинно. Всичко друго, което е било наследено от миналото, няма никакво отношение към настоящето. Само ако ние формираме едно общество, чиито членове са обхванати от духовна сила, такава като тази, която живееше в Християнството и която все още живее,

като ожидание в най-добрите християнски души, и може отново да бъде спечелена, само тогава отново ще имаме духовна култура. И такава култура отново би дала хора на изкуството във всички сфери на живота. Ако само теософията заживее в душите на хората и би протичала от тези души отново като стил, като изкуство, то би било видимо и чувано там. Ако това може да бъде постигнато в живота на такова едно общество днес, светът отново би могъл да бъде външен израз на духовното.

В този смисъл Теософското Общество би могло да подпомогне оформянето на културата на далечното бъдеще. Ако ние сме заедно, трябва да ни е ясно, че ние сме клетки и че трябва да се съчетаем, за да създадем една бъдеща култура. В нашите души ще се подготвят онези сили, които така ще преобразят бъдещия свят, че той ще бъде физическо копие на нашето настоящо състояние на ума и на възгледите ни за живота. Всичко, което сега се разкрива и проявява, някога е било окултно. Така както електричеството е една разкрита сила днес, така някога то е било една окултна сила. И онова, което все още е окултно днес, е предназначено да стане мотивираща сила за бъдещето. Точно както нашето човешко тяло е било подготвено предварително преди милиони години от сили, които са около нас, така едно по-висше тяло подготвя себе си в нас днес, една тяло за бъдещето; обаче това тяло за бъдещето ще стане наше в много далечно време.

Нека накратко да проследим пътя на нашата еволюция. Какво имаше в нея? Едно мъгляво сънноподобно човешко съзнание, отразяващо един свят, твърде различен от нашия собствен; хората имаха едно сънуващо осъзнаване. И дори когато се разви тяхното общуващо съществуване, те нямаха парламент за обмяна на мнение; те нямаха нищо от този вид. Всичко само се отразяваше в съзнанието, което тогава се развиваше у човека. Що се отнася до осъвремените телесни органи, как те произлязоха? Като тези сили работеха върху човека. Така както животните в тъмните пещери на Кентъки загубиха своята способност да виждат /*5/, защото не я използваха, също така онова, което ние притежаваме като очи и уши бе организирано от външни сили. Те бяха формирани от силите на звука и светлината и се развиха от нашия организъм. Нашият духовен организъм на бъдещето ще бъде еволюиран от това, което живее в нас днес. Онези неща, които стоят пред нас като израз на нашата духовна култура, църкви и пр., творенията на културата, които ни носят красота и истина, всички тези неща ще отпечатат себе си в по-висшите устройства на нашето същество. И когато един ден те ще разгърнат себе си към един саморазвиващ се живот, то тогава онова, което живее във външната култура като красота и истина ще възникне в нашето вътрешно същество. Онова, което очите и ушите ни приемат сега, това ще бъ-

дат камъните за изграждане и организиране на едно по-висше бъдеще. Ако ние размишляваме върху света от тази гледна точка, то тогава човешкото вътрешно същество възприе ма много по-различно значение. Тук заставаме пред един факт, който може да обясни по един прост начин онова, което се нарича йога, или вътрешно обучение. От думите, които съм изрекъл, вие ще сте в състояние да разберете, че силите, които са създали света, които работят и създават в света, преди това са взети от нашето вътрешно същество. Онова, което е в мене днес, някога е било вън от мен: това е основната мисъл в окултното обучение. Преди да е съществувало нашето физическо тяло, съществувало е нашето етерно тяло. И отново, нашето етерно тяло и структура, е била формирана от нашето астрално тяло. И това е началната точка на йогичното обучение. Всеки, който се занимава с йогично обучение влиза в своето етерно тяло и знае, че ще намери в него сили, които някога са го създали, преди милиони години. Физическото тяло бавно е развило себе си от основата на етерното тяло.

Аз само много на едро мога да опиша как става слизането в етерното тяло. В етерното тяло съществуват някои потоци, които са предшественици на телесните физически органи. Нервната система, самите нерви, симпатичната нервна система, която се разширява в гърба, ганглиите на симпатичната нервна система, това са части, които са били само етерно развити в първичните времена. Това е един процес, който е станал в далеч но минало. След това, след като човекът е прогресирал все повече и повече, дошло време когато, вътре в неговото тяло - което вече е съдържало у себе си потенциалността да развие нервната система - се е развила структурата, която била на човека способността да развие своята вътрешна телесна топлина, която го подготвила за топла кръв, Това също така е една по-късна структура от етерното тяло, което тогава е било вече под силното влияние на силите на астралното тяло. И от онова, което по-късно ние откриваме да е основната структура на мозъка, се е формирал самият гръбначен стълб, отново от етерното тяло, като пък другият полюс на етерното тяло, от една страна, се разви към мозъка, а, от друга страна, към вътрешна топла кръв. Това се случи в миналото. Не само природни сили са онези, които са работили върху развитието на човека, а също и по-висши духовни същества.

Когато йогът слезе стъпка по стъпка в своето етерно тяло, той прониква в изминалите времена, в които негов духовна първообразна форма е било под влиянието на тези сили и същества, времена, когато онова, което живее у нас днес, е било произведено. Когато едно лице по този начин слезе в живота, той може тогава да достигне тази точка отново при неговото слизане. Той слиза от главата надолу във нисшите части на тялото,

които бяха формирани в най-древни времена, а след това отново се връща в главата. Това е едно описание, макар само скицирано, по пътя на окултното възприятие. Повече може да бъде дадено в окултните школи. Ученикът на мистериината мъдрост по този начин развиваше способността си да гледа назад в изминали епохи; така идва времето, когато той е в състояние да тръгне по своя окултен път. Той достига до това посредством специално упражнение, чрез което надделява своето собствено лично себе и чрез това престава да бъде едно малко оковано его. Само тогава той може да постигне своето изкачване във вселената. И още веднъж той слиза в океана на миналото, взимайки със себе световните сили. А след това, като поеме по изкачващата се крива, той може бавно отново да мине точка по точка пътя, по който така е пропътувал. Бавно, постепенно лицето се научава да продължава по-нататък надолу в океана на своите формиращи сили и най-после стига до една точка, близо до своя произход. Така трябва да е било за лицето, в което най-напред едно око се е развило, с което да отправи своя поглед към вселената. След това за ученика разцъфтява втичането в едно на неговото его с великото всемирно его. И тогава той трябва да се научи да каже на малкото его: Аз не съм ти.

Важен момент е, когато той осъзнае какво означава: Аз не съм ти. Това е моментът, когато едно лице започва да разбира, че в природата има по-висши сили, отколкото мисълта, че има нещо извън него, което не може да бъде изразено в съвременна мисъл, но което довежда до това, че двама души, двамата способни да говорят върху едно и също нещо, могат при този случай единият от тях да бъде ясен, а другият да бъде неясен, докато говорят на единият вибрира с топлата светлина, която ще създаде бъдещето.

Когато ученикът достигне до тук, той вече може да учи по друг начин, отколкото това е било възможно за него дотогава. Чрез това той притежава едно духовно същество: той се среща с тази индивидуалност с която някога е бил много близък. Това е великата и многозначителна мистерия, когато отделни степени на нашето съществуване се преповтарят. Ние се издигаме от Манас до по-висши сили; някога ние сме слезли от духовни светове и по онова време това също същество е внедрило нещо у нас, когато ние сега отново срещаме на равнище, съответстващо на момента в миналото, в който то е било с нас. Това е учителят, т.нар. гуру. Много отдавна ние сме го срещали за първи път. Сега го срещаме отново, когато можем да схванем съзнателно какво той е внедрил у нас през онова време и това е било тогава получено от нас несъзнателно. И ако ние слезем още по-нататък, ние се срещаме с духовете, които са участвували в нашето създаване преди ери. Ние се срещаме с 12-те Ду-

ха: Духовете на Волята, Духовете на Мъдростта, Духовете на Формата, Духовете на Движението, Духовете на Личността или на Егоизма, Духовете на Топлината или Огъня, Духовете на Свечеряването и т.н. Всичко това се предлага на нашето духовно усещане чрез това слизване във вселената, чрез това пътуване. И само това ни дава възможност да гледаме в бъдещето, прави възможно да предусещаме какво "наскоро"- както казва писателя на Апокалипсиса - ще се случи.

Това е задачата на окултизма. И тя трябва да се изпълни, защото това изпълнение е необходимо. Има множество движения, които са идеалистични, които са етични. Ала движението, наречено теософия се различава от другите в това, че окултизмът съзнателно се изразява в това движение.

С това връзката между окултизъм и теософия става ясна. Теософското Общество никога не може да иска да бъде окултно братство. Онова, което трябва да му даде сила да изпълни своята задача, което трябва да му даде живот, може да бъде само нещата, които произтичат от окултизма. Следователно Теософското Общество ще продължи, ако култивирането на окултното учение и окултния живот бъде разбрано. Това все още не е едно изискване, че самите членове би трябвало да бъдат окултисти. Ала ако Теософското Общество забрави, че тази кръв пулсира в него, тогава то може да остане едно интересно общество, но онова, което е било планирано за него от висшите сили, които помагаша на неговото раждане, не ще бъде постигнато.

Онзи, който разбере това, никога не ще поиска да отнеме от Теософското Общество окултния характер. Както и да е, който така принадлежи към Теософското Общество ще бъде поставен в едно двойствено обстоятелство. Той трябва по необходимост да дава ухо на онази страна, от където текат окултните истини, от друга страна, той трябва да обръща своето внимание към екзотеричния живот на Обществото. Тези страни трябва да бъдат държани строго далеч една от друга; те не трябва никога да бъдат смесвани. Когато човек говори за външното в Теософското Общество, никога не бива обаче дори да споменава окултните личности, които са стояли зад неговото основаване. Силите, които живеят на повисшите полета и които живеят заради еволюцията на човечеството вън от физическото тяло, никога не се намесват в тези неща. Те никога не дават нищо друго освен импулси. Винаги когато сме заети по практически начин в разширяване на Теософското Общество, великите индивидуалности, които ние наричаме Учители, стоят край нас, ние можем да са обръщаме към тях и да им позволяваме да говорят чрез нас. Когато се отнася до размножаването на окултния живот, Учителите са, които говорят. Когато се отнася само до организирането на Обществото, тогава те

ни оставят нас, които живеем на физическото поле да извършваме работа. Това е разликата между окултното течение и рамката на теософската организация. Разрешете ми да изразя разликата между онова, което протича като вътрешно духовно течение и онова, което се проявява чрез индивидуални личности, като може може би най-добре е да бъде изразено така: Когато се отнася до духовен живот, тогава Учителите говорят; когато се отнася само до организация, тъй като грешка е възможна, тогава Учителите мълчат.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ЛЕКЦИЯ СВОБОДНОТО МАСОНСТВО И ЧОВЕШКАТА ЕВОЛЮЦИЯ

/Първа лекция: само за мъже/

Берлин, 23 октомври 1905 г.

Аз ви помолих да присъствувате на кратка дискусия върху окултните въпроси, тъй като трябва да се признае, че всеки участващ в теософското движение трябва да ми бъдат ясни не само външните неща, свързани с програмата, но също и направлението, към което теософското движение може да доведе. И тъй окултните потоци, които живеят в теософското движение, са фактически сродни, в специално отношение, с по-раншни окултни течения. Темата, която ще разискваме днес, се отнася точно за едно от тях, което все още продължава до настоящия ден: Свободното-Масонство.

Вие знаете, че поне до края на 17-тото столетие никакъв член жена не се позволяваше в Свободното-Масонство/*1/. По него време имаше много подходяща причина за това. Когато причината, щото Свободните масони да нямат жени членове се преустанови в дадена точка на световната еволюция, тогава времето ще е дошло работата на Свободното-Масонство на физическото поле да бъде поето от теософията. Протем, работата на теософията е подготвителна работа. Мъже и жени ще участвуват в теософската работа на същата обща основа.

Ако сега ни е позволено да кажа накратко, защо жените са били изключени от дейностите на Свободното-Масонство, аз бих могъл само да кажа, че човек не си казва тайните на противника; Не е обичайно да му бъде изпращан собствения план за нападение. Това не се върши при никаква война. И ние ще видим, че Свободното-Масонство е в специфично отношение в опозицията на женския свят.

Свободното-Масонство е продължение на много древни тайни, общества и братства. Такива тайни общества - поне под формата, под която те продължават в Свободното-Масонство - се създадоха точно в самото начало на нашата 4-та Следатлантска епоха. Това ще рече в същата епоха, в която по-късно започна Християнството.

Вие знаете, че външното съставяне на Библията правилно се приписва да е станало само няколко стотин години преди раждането на Христос /*2/. Ала Библейското откровение беше една жива традиция от хиляди години преди това. Не е било в обичая на древността такива неща да бъдат записвани; вместо това те бяха предавани от уста на уста. Следователно може да се предположи, че тайните, които Мойсей повери на свещеничеството, само по-късно бяха записани.

През същият период, когато Библията най-напред се появи в световната история като документ, онова, което е известно като легенда за Свободното-Масонство, също биде съставено. И започна да циркулира.

В световната еволюция винаги трябва да се счита за закон, че онова, което по-рано е станало, по-късно на кратко бива повторено. Всяко човешко същество преповтаря в майчината утроба степените, през които човешката раса вече е преминала. Всяка планета повтаря в своите първоначални степени предишните завършени вече стъпки на своята еволюция. Онова, което преди е станало, винаги накратко се преповтаря. Същото е и с расите. Ето защо 1-та, 2-та и 3-тата Следатлантски раси /епохи/ са преповторения на по-раншните земни условия, само в специфична по-висша област. Онова, което започва с Лемурия, се разви през Атлантида и беше преповторено в нашите три културни епохи на специално по-висше ниво. Така ние имаме едно преповторение на онова, което стана по-рано, в Лемурийски времена, в една по-малко развита област. Преди системата на двата пола да започне, имаше един вид двуполовост, едно единствено същество съчетаваше пола дотолкова, доколкото във всеки индивид бяха представени и двата пола. Тъй като разделянето на два пола стана малко по-късно; само тогава мъжко-женското стана мъжко и женско. На едно духовно ниво нещо подобно се преповтаря в нашата епоха. Фактически този вид знание и мъдрост, което принадлежи на предведическата Древна Индия имаше мъжко-женско качество и чрез това същевременно нещо съвсем несвързано с никаква войнственост или с никакъв вид външен принцип. След това дойде цивилизацията на 2-та културна епоха; това беше преди всичко една духовна културна епоха, имаща двата пола. Тогава се появи дуализмът - Ормузд и Ариман, Добро и Зло. Всичко това сега се е сляло в човешкото познание.

сега искаме да изясним как стана това. То стана така: в началото, преди да е имало отделно мъжки и женски пол, имаше двойствена сексуалност вътре във всеки отделен индивид. Сега ние бихме искали да попита ме: Какво бе онова, което можеше да бъде оплодено и какво бе това, което вършеше оплождането в единствения индивид? В древногръцката митология Зевс е изобразен с добре изразени женски гърди. За това се изразява една истина, която бе известна в древните мистерии и която

ние също научаваме от архивите, че полът - ако мога да го нарека така - който непосредствено е предшествувал нашия, външно и физически е наподобявал не мъжкия, а женския пол. Така че преди външното отделяне, ние имаме двата пола в един и същ индивид, който външно - във физически израз и във всички възприятия - беше женски. Следователно в началото на човешката раса имаме работа с двуполов индивид, клонящ към женския. Само по-късно последвал мъжкия пол. Трябва да ни бъде ясно, че в този индивид, който е имал и двата пола в себе си, един оплодяващ агент, или мъжкото семе също е имало. Жената съдържала мъж вътре у себе си. Когато ние схванем факта, че жената е имала мъжкия принцип вътре у себе си, тогава можем да схванем, с нашите обикновени научни понятия, че възпроизвеждането било подсигурено. Трябва обаче да не забравяме, че по онова време това е ставало *посредством* жената.

След това идва времето, когато нещата трябвало да се разделят. Какъв характер е възприел тогава оплодяващият принцип у жената, който на физическото поле би оплодил женската природа? Онова, което е работело в женското тяло като семе, беше мъжкото; и това е било духовното, мъдростта. Жената е допринасяла субстанцията; духът и е давал форма. Всяка структура на физическото поле е една реализация на мъдрост. Мъдростта е работила в женското. След време двете се диференцирали, в смисъл, че двете неща, които преди са работели като едно, вече се появяват като два отделни полюса. Онова, което преди е било съединено в един единствен човешки орган, разделя себе си, чрез което започва една двойственост в човешкото развитие. Тази двойственост става така: първо, оплодяването - способността на женското яйце да оплоди себе си - вътре в единия индивид престава да функционира. Женското яйце загубва възможността да бъде оплодено от собственото си тяло. Така вече имаме един женски индивид, който е станал неплоден и, над всичко, духовното. Разделянето на двата пола е станало чрез отделянето на физическите органи и на другия пол се е дало възможността за оплодяване. Появяват се така два индивида, единият с физическа женственост, а другият с физическа мъжественост. При мъжа, мъдростта има женски характер, при жената тя има мъжки характер.

Разделянето е едно много определено събитие, което може да бъде проследено. Тук обаче ние ще трябва да се задоволим само с указания. Следователно имаме работа с мъжко оцветена мъдрост в жената и женствено оцветена мъдрост в мъжа. Тази женско оцветена мъдрост е пасивна, подходяща да получава, да слуша, да наблюдава, да поема от заобикалящата обстановка. Мъжко оцветената мъдрост, активната мъдрост е подходяща да бъде продуктивна. Така ние имаме една двойствена мъд-

рост; женската мъдрост, която е деятелна и естествено се прехвърля на мъжете. Така че да има достатъчно мъже, които да поемат женската мъдрост, расата да се размножава долу на физическото поле; а горе имаме работа с една деятелна интуиция, произхождаща от жените с пасивно познание, решително мъжко по характер.

Това фигурира в древните мистерийни учения като антитезата между Синовете на Авел или Синовете на Каин или Синовете Човешки. Авел представлява женствената активна интуиция. Следователно той не е в състояние да схваща нищо от външния свят, което има нужда да бъде обработено. Той поема божественото, което протича през него, което тече в неговата интуитивност. "Животновъдът" символизира това. Той се грижи и подхранва живота, докато интуицията подхранва божествения живот на мъдростта. Каин има мъжката мъдрост, която поема външното. Тази мъдрост приема земята, за да я обработва, материалът е извън него. Той е "земеделецът". Какво постига мъдростта на Каин? Тази мъдрост на Каин, която, бидейки една пасивна наука, само получава - какво тя постига?

И тъй има една много интересна и важна легенда, в която тези истини са символично изразени за свободните масони. Това е Легендата за Храма. И причината за нея е, както следва: Самата Библия, Старият Завет, произтича от женската, интуитивна мъдрост и носи нейния печат. Старият Завет е женската мъдрост. Мъжката мъдрост не беше способна да достигне до интуицията. Тя се ограничи до изграждане и работа. Тя взимаше камъни и издигаше сгради. Взимаше метала и правеше помагала. Храмовата Легенда го разказва така: Единият от Елохимите оплоди Ева и Каин бе роден. След това друг Елохим, Йехова, известен също като Адонай, сътвори Адам. И на Адам му се роди Авел чрез Ева. Тази легенда противопоставя мъдростта на Каин и Библейската мъдрост така че до началото на 4-тата Следатлантска епоха ние имаме две противопоставящи се течения: Библията, представляваща женствената мъдрост и Храмовата мъдрост като противоположно съответствие. Вече в предхристиянски времена онова, което мъжът /мъжката мъдрост/ искаше беше в опозиция на женската мъдрост. Освен това Каин уби своя брат Авел. Това също е включено в Легендата на Храма. Йехова повдигна борба между расата на Каин и расата на Авел и Каин уби Авел. Това не значи нищо друго...../тук следват в немски препис няколко много неясни изречения/.

Какви бяха последствията от появяването на тази Каинова мъдрост? Последствията от всичко това беше, че плодородието, което се размножаваше чрез собствената си мъдрост бе убито. Като уби Авел, мъжкото знание в Каин уби възможността за себерамножаване, която бе въве-

дена в съществуване от боговете. Това означава, че знанието беше прехвърлено в човека, Авела в мъжа беше убит.

Това е процес в самия човек/*4/. Посредством мъжкото знание творческата сила, Авела вътре, беше убита. И вече застават във враждебна противоположност един срещу друг потомците на Каин и расата на онези, кои то бяха поставени на мястото на Авел, потомците на Сет. Потомците на Каин са онези, които използват своята мъжествена мъдрост, за да съграждат външния свят; пасивната мъдрост се прилага към външна конструкция. Божествената мъдрост не тече надолу в нея. От това, което е свободно, тази мъдрост трябва да гради в света. Тя няма божествената интуиция. Посредством изпитания, посредством опитност произхожда хармонизирането на чисто минералните продукти на земята. Така Тубал-Каин се ражда от расата на Каин и така по-късно Хирам-Абиф или Адон-Хирам ще бъде роден от същото потекло.

Аз съм резервирал за себе си...../виж бележка *5/. Сред потомците на Авел най-силният представител е Соломон. По време на 3-тата културна епоха всичките представители на Авеловото потекло бяха свещеници. Древната свещеническа мъдрост беше интуитивната мъдрост, която някога бе работила в жената като сила за оплодяване, а след това бе прехвърлена, на едно по-високо равнище, като духовна мъдрост. От тази свещеническа мъдрост идва Библията: по този начин Библията става женска мъдрост. Тази женствена мъдрост е в състояние да прави големи откровения за Божественото; и да казва как това е свързано с ангелите и духовете. Работата на Синовете на Каин е да оформят земята. Така първоначалният баща на всички ковачи е наистина Тубал-Каин. Следователно Соломон трябваше да повика Хирам-Абиф, който можеше да му съгради Храма. Той го построи за Цар Соломон, наследникът на древната свещеническа мъдрост; за него, за Соломон, който преобрази тази свещеническа мъдрост във външна сила. Така царствата като външни институции произтичат от управлението на свещениците.

Така Соломон изпраща да повикат Хирам-Абиф и по този начин Соломоновият Храм беше изграден. Но след това Савската Царица идва в двореца на Соломон и нещо като годеж се отпразнува между двамата. Храмът беше показан на Царицата и тя пожела да се запознае със строителя на този чудесен храм. Когато тя беше представено на Хирам-Абиф, нещо много специално се случи в нея. Поглед от Хирам-Абиф и бе отправен, който заработи в нея като огън. А след това се случи второ нещо, както следва: Тя пожела да види работниците и да и се покаже как всичко това бе постигнато на физическото поле. Така Хирам-Абиф взе Символа Тау, държа го отдалечено и всички работници дойдоха, бързащи заедно като мравки. Чрез всичко това тя беше толкова поразена, че

напусна Соломон. /Хирам/. Някой от чираците на Хирам, на които той бе отказал да ги направи Майстори, помогнаха на Соломон. Те искаха да развалят шедьовъра на Хирам, отливането на Отлятото Море. И вместо то да стане произведение на изкуството, потоци от огън се разпръскват във всяко направление. Хирам-Абиф се опитва да го загаси с вода, но всичко, което постига чрез това беше пълно разрушение. Дъжд от огън се изля долу върху всичко, вкл. и върху Хирам-Абиф. Един глас обаче му извика, да не се страхува, защото от това ще произтече неговият най-голям успех. След това той бе отведен от една фигура до центъра на земята. Там той срещна самият Каин, при който бе отведен от Тубал-Каин, който основа изкуството за обработване на метала. Тук нему бе разкрита една важна мъдрост. Казано му бе: Сега узнай истинския Йехова, който е причина да бъдеш тук. Йехова мрази Синовете на Огъня и иска да ги унищожи; той иска да разруши твоето собствено творение. Ала ти няма нужда от нищо да се страхуваш. На теб ще ти се роди син, когото ти не ще видиш, но от който ще произлезе една раса, от която ще се развие ново огнено обработване на земята - в чука, който му даде Тубал-Каин, той бе в състояние да завърши проектираното Отлято Море, и с това се издигна още повече в очите на Савската Царица. По време на една разходка, появи се във въздуха една птица, която и показва мистичния Тау знак. От това дойката на Царицата разбира, че мъдростта на бъдещето беше скрита под този знак на Тау. По време на едно пиршество, когато Соломон се бе напил, Савската Царица си взе обратно от неговия пръст годежния пръстен. Хирам-Абиф обаче беше нападнат от неговите чираци и убит. Той едва успява да напише тайната дума върху златния триъгълник и да го скрие. Този по-късно беше възвърнат и затворен в един камък, оформен като куб. Десетте Божи Заповеди бяха написани върху този камък, който скриваше тайната дума.

Това е Храмовата Мъдрост, която мъжката наука бе противопоставила на женската мъдрост. Това са неща, които е необходимо само да бъдат изяснени, да бъдат опитани от към окултното им значение за да може тяхната дълбока важност да бъде разбрана.

Да размислиме, че Хирам-Абиф беше доведен пред първоначалния баща на неговата раса. Нему бе казано, че Йехова беше неприятел на Синовете на Огъня. Кои са Синовете на Огъня? Това са онези, които можаха да дойдат в съществуване само след разделянето на половете, като физически мъжки проникне във физическа женска. Огънят е активният принцип в мъжкото семе. В мъжкото семе живее огън в окултен смисъл. Йехова трябваше да създаде тази основна енергия, така че расата да може да се размножава. Йехова създаде Синовете на Огъня, което бе възможно само на основата на този /окултен/ огън. Следователно той е проти-

вник на промяната. Той беше, който ценеше /?/ стария вид на размножаване. Защото това беше само едно средство /?/ което бе създадено и следователно той отново се обърна към свещениците и ги направи негови проповедници. Той предизвика силата и славата на собствената си мъдрост да бъде обявено чрез свещеническата мъдрост; посредством свещеническата мъдрост, мъдростта на Йехова стана известна.

По този начин Хирам-Абиф е назначен да предприеме Оляното Море, което означава преобразяване на минералното царство чрез изкуството. На него също бе казано, че син ще му се роди, който - макар че той самият не ще бъде в състояние да го види - ще установи една нова раса. Този син не е нищо друго освен новата раса, която един ден ще вземе мястото на старата, на настоящата; новата раса, за която няма вече да бъде необходимо два пола да се съединяват един с друг, но отново ще бъде в състояние да се размножава чрез един човешки индивид. Това се отнася до едно далечно бъдеще. Старата женска култура ще бъде заместена от мъжката култура. Женското, като физическа форма, ще отмре. След това мъжкото ще трябва да има вътре у себе си силата да произведе друг индивид от само себе си. И къде се намира тази сила.

Мъжкото и женското някога са били в един индивид. И когато тези две се отделят, става разгъването на съвременния индивид. Горната част /на едно човешко същество/ бе оформена. Онова, което днес е горната част беше по онова време съчетана със сексуалните органи. Сексуалните съвременни органи са само поло вината от тогавашната творческа енергия. Силата в ларинкса е наистина другата половина. Днес говорът все още не е творчески. Той трябва да бъде проникнат първо от мъдростта на Каин и тогава ще може да произвежда. Когато човек ще е придобил силата неговият ларинкс така ще се развие, че неговата дума да бъде творческа, така че той да произвежда собствения си вид чрез Словото, тогава цялата произвеждаща енергия ще бъде прехвърлена към мъжкото. Тогава работата на сътворението, която някога беше извършена от боговете ще бъде дадена на човека. Кога се загуби думата? Когато произлезе системата на двата пола.

Тя беше зарита, скрита. Синовеите на Каин я получиха само чрез първичния баща на тяхната раса. Хирам-Абиф поне беше получил пророчество за нея. Обаче непосредствено след това той беше убит.

Думата лежи зарита, но все още съществува. Ако тя не беше зарита човекът щеше да бъде самотворящ, така както са самотворящи Елохимите. Следователно "Думата" на съвременното Свободно-Масонство не е истинската Дума, а фалшива. Истинската Дума е скрита. Десетте Божии Заповеди са написани върху камъка, който съдържа скритата дума. Какво са Десетте Божии Заповеди? Те са законите за моралния световен ред.

Те регулират външните взаимоотношения на човечеството, такава каквото то е сега - обект на влиянието на една раса, имаща два пола. Такива закони не ще бъдат нужни, когато не ще има вече два пола. Те са този човешки код, който произлезе в контекста на двата пола.

Така, в Свободното-Масонство е запазен спомена за Загубената Дума, към която ония, които работят в Свободното-Масонство трябва да се стремят. И която може да бъде спечелена само, когато пасивната мъжка мъдрост събуди у себе си деятелност. Свободните масони следователно казват: Всичко, което не възниква от това обобщено знание за света и не е подходящо за него, трябва тогава да произлезе от женския свещенически ред на древните времена. Вместо да се задоволяваме просто да поемаме това /да го побеждаваме?/ ние фактически искаме да започваме по една нова спирала на съществуване; ние самите трябва да дадем интуиция на мъжката мъдрост на Каин. Това би било невъзможно, ако поверихме тайната на жената, то би отнело мъжката сила от мъжа. Всичко това би било обезсмислено в момента, когато би се разисквало пред жените.

И така станало необходимо целия женски пол да бъде изключен от Свободното-Масонство. Това е свързано с връзката между органа на говора и пола или сексуалността. Ето защо мъжът се променя, когато той до стигне пуберитет. Промяната на гласа не е нищо друго освен израз на предишната връзка между органите на говора и сексуалността. Вече вие също може да схванете това как свободния масон казва: Само мъжът е предопределен да произнесе Загубената Дума изобщо и да я възстанови; само мъжката форма на ларинкса е в положение да каже, да знае онова, което може да бъде отново спечелено посредством Загубената Дума. Като схванем всичко това по този начин, ще разберем защо на жената не е позволено новото да премине през нейните устни. Комично е, когато гледаме как учени обясняват причината за това, че жените не са би ли приемани, защото те много бърборели и разнасяли с говоренето. Женският ларинкс е, останал като остатък. Мъжският ларинкс е този, който ще оформи органа на бъдещето.

Вие виждате, че дълбоки и значителни съотношение са включени тук и че изразът "Масон" /"Зидар"/ трябва да бъде взет колкото се може по буквално. Това е причината, поради която, масоните - от гръцко и римско време са били строители на неща, изградени да изразяват красота. Катедрали, храмове и други значителни сгради бяха изградени от тези майстори строители.

Въпросът е следният, че част от онова, което биде постигнато от Ордена на Свободните-Масони трябваше естествено да бъде взето от древната свещеническа мъдрост. И тъй отново имаме смесване на женската мъд-

рост и мъжкото усилие. По същина тайната на Свободното-Масонство е нещо, което все още не е разкрито, което още не се намира в него, така че не може да бъде разкрито, точно защото още не съществува. Това е нещо, което ще бъде произнесено, когато отново думата, словото, бъде проникната от производителна сила.

Това са няколко думи, които ще изяснят мисленето на Свободното-Масонство за окултиста. До 18-тото столетие бе известно, че нещата стоят така. Само когато връзката с висшите светове бе загубена, съзнание то за онова, което беше загубено отпадна също и от Свободното-Масонство. И все пак не съвсем. Хората разводниха Свободното-Масонство, казваха, че вече не знаят неговото значение. Обаче трябва да бъде ясно, че всичко, което съществува като символи бе извлечено от старата свещеническа мъдрост и че онова, което е внедрено в тях, в символите, те първа ще излезе на открито. Истинската женствена мъдрост постепенно съвсем се загубва. Поради това, т.нар. Висши Степени на Свободното-Масонство, които пазеха тази женска мъдрост, постепенно изчезнаха. Всичко каквото все още е останало се нарича Занаятчийско Масонство, кое то се занимава само със световни неща, и във всеки случай твърде малко разбира от тях.

Но това в края на краищата е съвсем естествено; с развитие на материализма, свещеническата мъдрост наистина трябваше да отпадне. Какво може да се случи сега? Старата мъдрост е изчезнала. Ние трябва да живеем във външното. Какво произтича от това? Това - че нещо по-добро може да дойде, само когато пристигне една мъдрост, която отново е несексуална, която не е свързана нито с мъжката, нито с женската мъдрост, нито с женската Библия, нито с мъжката Легенда за Храма. Тази мъдрост намираме в теософията. В тази мъдрост и двата пола се разбират. В нея мъжът, който е у жената, работи върху жената онова, което е отново - несексуално работи в мъжа. Мъжът и жената се срещат там в знанието за висшите светове. Следователно съвсем естествено е, че правилната окултна основа е дошла в Свободното-Масонство и че едно ново начало е поставено. Нещо такова се нарича "вихрушка": В нашето време тези неща по този начин са преплетени в тяхното влияние. Ние следователно трябва да мислим за тях като за взаимодействащи сили. Така теософията не разчита нито на Библейската легенда, нито на Храмовата Легенда, а безполово търси ядката на мъдростта, която трябва отново да бъде възобновена във всички неща. Сега виждате как теософията е носител на спокойствие, хармонизатор.

Как това въздействува и работи заедно в нашата Коренна Раса? Нашата Коренна Раса преповтаря онова, което вече е съществувало. Тя носи антитезата на онова, което е съществувало в Лемурийски времена до зна-

чителен израз в духовната област. Едно противодействие трябваше да дойде, защото женският пол е съществувал първоначално и следва една падаща крива, когато мъжкият пол е в издигаща се крива и търси в самия себе си творческата сила, която жената вече има. Когато оставаме в нисшите сфери, трябва да правим точно различие посредством окултизма: Онзи, който е расово атлантски човек няма нужда да бъде атлантиец по душа, по душевни качества. Следователно душата не е свързана специално с някой пол. Душите на женския пол ще пробиват през това, докато успеят за да живеят равностойно с мъжете, в телата, които последните ще са сътворили от себе си и за себе си и ще има тогава *един* пол на земята.

Но дотогава, докато мъжете продължаваха да стоят в противодействие на жената, трябваше да мълчат. Основаването на Осиновителните Ложи /Adoption Lodges/ през 18-тото столетие павира пътя за обединяването на половете /*6/. Първата от тях беше основана в 1755 г. В тях се практикуваше едно Свободно-Масонство, което имаше различни символи от мъжкото Свободно-Масонство. Обаче вмъкването на жени в такива Осиновителни Ложи на мъжкото Свободно-Масонство наистина павира пътя за обединяване на половете. Основателката на нашето Общество беше наистина членка на такава една Осиновителна Ложа /*7/. Това, което се посочва като начало на теософията, наистина изигра такава роля по този въпрос. И тъй, теософията е една световна задача, свързана с окултни течения и трябва да продължи от там, където остави Свободното-Масонство. Свободното-Масонство все още би могло да бъде наново събудено и да ни помогне.

Ала по-дълбока мисъл е следната: тези едностранчиви мъжки усилия трябва да бъдат победени в теософските кръгове. През течението на Средните Векове имаше една възвишена подготовка за духовно зареждане не на обратния пол в мъжа. Мъжът развива у себе си първоначално чрез концентриране като мисъл онова, което трябваше да стане реалност в него по-късно. Следователно като подготовка за това се даде по време на Средните Векове Култът към Дева Мария. Това не е нищо друго освен концентрация, за да се зароди женското у мъжа, докато за жената Култът към Исус служеше за паралелната цел. Култът на Дева Мария произхожда именно оттук.

Сега ще видите какво объркване трябва да настъпи, когато възниква един Орден, който скъсва с всичко това и иска да си възобнови женската мъдрост. Тук се рискува световното доминиране; ако някой желае да остави древната мъдрост такава, каквата е, той ще трябва да победи света за старите, древни сили. Има такъв Орден: това е Орденът на Йезуитите.

Той съзнателно си е поставил тази задача. Това е причината, поради която Йезуитите и Свободните-Масони са в остра конфронтация.

ОСЕМНАДЕСЕТА ЛЕКЦИЯ

СВОБОДНОТО-МАСОНСТВО И ЧОВЕШКАТА ЕВОЛЮЦИЯ II

/Само за жени/

Берлин, 23 октомври 1905 г.

Нещата, които ще разискваме днес досега не са били разисквани пред жени. Следователно, аз правя една доста храбра крачка, като ви говоря за тези неща. Обаче, специфични окултни течения правят това необходимо.

Вътре в тези течения има някои неща от интимната природа, които доскоро, не можеха да бъдат споменава ни в присъствие на жени, поради това, че окултното братство, чиято задача бе да подхранва тези интимни неща, имаше строго правило, да не приема никакви жени като членове. Онова, което те имаше да вършат в света не можеше да бъде вършено в сътрудничество с женския елемент. До неотдавна това правило строго се спазваше. Днес единствената възможност да се създаде едно равновесие между двата пола съществува само в Теософското Обществено. Тук наистина е единственото място, където тези неща се разискват пред жени.

Питаме се: Защо е настанало това отделяне на половете - което е възприело такава гротескна форма в Ложите на Свободното Зидарство? Ако човек иска да разбере защо това отделяне наистина е станало навик, необходимо е да се използва една доста гротескна метафора: Когато две сили воюват помежду си би било глупаво, ако генералът на едната страна разкрие своите планове за победа на неприятелския генерал преди започването на битката. Би било същото като да предадеш собственото си оръжие на неприятеля, ако жени биха били приемани в Свободното-Масонство. Защото се касае до война за свободните масони, война наистина срещу женския дух като такъв. Тази война беше необходима, да, окултното Свободно-Масонство бе основано точно за тази цел. Ето защо е бил навикът да се говори за окултни неща поотделно на двата пола.

Първо, трябвало да се намери форма, под която тези неща да могат да се говорят на жени.

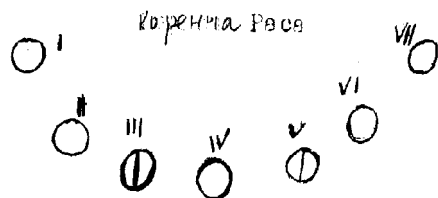
Основането на Свободно-Масонство лежи назад в далечното минало. Това стана в началото на 4-тата Културна Епоха на нашата съвременна 5та /Следатлантска/ Коренна Раса. Старият Завет, който дава обяснения на тези неща бе записан по същото онова време. Казва ни се, че висши духове са дали откровение на Мойсей, което той записал. Знанието за висшите неща вече съществуваше обаче много по-отрано и се предава-

ше от поколение на поколение, от свещеническа уста в свещеническа уста, докато бе записано в документ на форма от Езра /*1/ на когото записването на тези неща се приписват. Когато Стариият Завет започна да набира сили чрез свещениците, възникна огромно противодействие към тази свещеническа книга в братствата на Свободното-Масонство по специална причина. Може да бъдете сигурни, че това противодействие винаги е съществувало и то беше необходимо. Трябва да си изясним защо? Трябва да се съгласим, че всяко нещо, което се случва на физическото поле трябва да преповтаря по-ранни степени по специален начин. На земята винаги има едно преповтаряне на случки от по-ранни времена. В своя живот преди раждане човекът трябва да премине през степените, които той някога е преживял със своето тъпо животинско съзнание в по-ранни времена. Така например Ренесансовият период на Средните Векове беше едно преповторение на древногръцките времена. Ние също така откриваме такива преповторения и при планетните събития. Преди настоящата земя да стане онова, което е днес, тя е трябвало да преповтори по-предишни състояния, пред да може да стане самостоятелна планета, всъщност нашата земя в 4-я Кръг. Така винаги когато трябва да се появи нещо ново на земята, по-ранните степени трябва винаги да бъдат преповтаряни под една нова форма. Така човешкият дух през 5-тата Коренна Раса, нашата настояща Раса, е изработила едно преповторение на случките на Лемурийската Коренна Раса /3-тата Раса/, когато човечеството все още е било еднополово и след това е станало двуполово. Това е, имало голямо влияние върху духовното развитие. В 3-тата Подраса на 5-тата Коренна Раса, Египтовавилонския период, имало е прогресивно преповторение в областта на духовния живот на онова, което се е случвало физически на човека от Лемурийски времена.

Преди да има отделно мъжко и женско, двете били съчетани; след това двата пола се отделили един от друг.

Що се отнася до духовното развитие имаме следните случващи се неща през 5-тата Коренна Раса.

Третата коренна раса: Лемурия: разделяне на физическата еволюция на полове, мъжки и женски.

Петата коренна раса: Разделяне на духовната еволюция на мъжки и женски дух, на обожание на Йехова, или свещеничество, и Свободно-Масонство.

В първата Следатлантска епоха в древноиндийската култура всичко все още е било на едно по-високо равнище, отколкото физическото поле. Първоначалната индийска мъдрост, която е клон от първата Следатлантска култура е, говорейки духовно, първично свързана не с настоящото физическо поле, а с условията на онова, по-раншно време, когато човечеството все още е било съчетано мъжко-женско. Следователно по онова време малко внимание се е обръщало на съществуването на отделните полове. Нямало е въпрос за дуалистичен принцип в това; това възниква само през следващата Подраса. Ведите принадлежат на много по-късно време. Вече във 2-та Подраса имало е една голяма схизма, разкол. Външният израз на този разкол е обрисуван за нас в Стария Завет много хубаво. В Битие това е казано много красиво и ясно: Преди Йяхве да създаде човека, той направил плодове, животни и т.н. на земята, и само след това създал човека, Адам, когото след това той разделил на два пола.

Този разказ почива на окултни възприятия за физическите факти. Разбира се, цялата окултна мъдрост представлява едно съотношение между физически събития и по-късна духовна мъдрост; тъй като физическите събития възникват от божествената мъдрост, а мъдростта по-късно възниква от физическия живот, от човека. Тук има една връзка между мъдрост, възприятие и физически живот.

Цялата оплодяваща сила, чрез която се създава един нов човек някога е била съчетана в един пол. Кой пол може да има най-голяма претенция за детеродната сила? Това е жената. Следователно Зевс, който е бил обожаван като баща на човешката раса, в най-древната гръцка митология е бил изобразяван с женски гърди /*2/. Зевс, като свръхчовешко същество е бил по-близо до женския пол. Женският пол е бил първият, по-раншният и по онова време е имал у себе си силата да възпроизвежда един завършен човешки индивид. Тази размножителна сила се намира вътре в едно човешко същество от неразделен пол, което се приближава в своята външна форма повече към женската. В това еднополово човешко същество оплодяващият принцип бил мъдрост, самият дух; и оплодяването на женския дух чрез вдъхновение на мъдрост е едно по-късно преповторение на това. Това човешко същество от еднополовата епоха е резултат на оплодяване чрез Божествения Дух на субстанцията, произведена в жената.

Сега вие разбирате какво е било онова, чрез което една жена е би могла да роди едно човешко същество. Физически, преди всичко има жена,

която се оплодява отгоре. Божественият Дух в жената е бил оплодяващият принцип. Когато станало разделението на половете, разделението започнало с трансформиране на женските духовни органи за оплодяване в органи на мъдрост. Мъжката сила, която жената е имала у себе си, обърнала творческата сила в органи на мъдрост. Така само половината от творческата сила останала в жената; творческата физическа сила останала в мъжа. В резултат на това отделяне, се появява гръбначният мозък и мозъкът с нервните разклонения, както това е изобразено в Дървото на Живота и в Дървото на Познанието. Органът на мъдростта се формира в гръбначен стълб чрез гръбначния мозък и неговото разширение в мозъка. От онова време нататък има една двойственост в човека; именно двете дървета от библейското писани, Дървото на Познанието и Дървото на Живота.

И новите същества се приспособили към промяната. Индивидите, които са били преди женски, след това не всички възприели женската форма. Женската страна - възможността да произвеждаш човешки същества - се оттегли от едната част и изостана, в замяна силата да оплодяват по друг начин им беше дадено. Физическата природа се бе саморазделила на онова, което оплодяваше и онова, което имаше нужда да бъде оплодявано. Духовната природа също така се бе разделила. В женските индивиди духът придоби мъжки характер и оцветяване; в мъжките духът имаше женски характер. Това все още е жената в мъжа.

Библейската легенда показва това много ясно. Както знаете, на човека, имащ двата пола, му бе забранено да яде от Дървото на Познанието. Силата, с която Йехова бе надарил човечеството беше: да направи неговата мъдрост да работи у жената. "Ти не ще ядеш от Дървото на Познанието" означава същото като "Ти не ще разделяш силата на оплодяването и не ще я правиш независима". Защото силата на Йехова, оплодяващата сила, чрез това ще бъде загубена за жената. Когато жената яде от Дървото на Познанието, чрез това тя постави основата да стане независима по отношение на мъдростта, чрез което преставаше да бъде само оръдие на Йехова, също така силата да оплодява себе си чрез мъдрост. Като яде от Дървото на Познанието и като даде ябълката на мъжа, тя изтри тази сила от себе си. Така жената стана зависима от мъжа. Луцифер бе този, който води човечеството по тази пътека, за да го направи независимо. Йехова беше срещу това, и забрани на мъжа да яде от Дървото на Познанието поради тази причина. Обаче жената яде и даде и на мъжа. Мъжът яде също, и от това произтече наказанието на Йехова. Нови тела трябваше да дойдат в съществуване както на предишното съществуване; смърт и прераждане влязоха в света. Жената вече не може да се оплодява чрез

себе си, а е станала безплодна. И чрез оплодяването, идващо отвън, в света навлиза възможността за този вид смърт.

Библейският разказ за Рая разкрива тази дълбока истина в образи; древната свещеническа традиция става съдържанието в тези образи, и древната свещеническа мъдрост бе интуитивно вмъкната в тях. Жената тогава става безплодна по отношение на духовната мъдрост, защото тя бе поискала физическо възприятие. Тя даде на мъжа и той също яде; те бяха виновни и бяха изпъдени от Рая, към чието оформяне те не бяха допринесли нищо. Това е древната свещеническа традиция относно органиците на половете; това съдържа дълбоко проникновение във връзката между действителните събития.

И тъй какво се случва като резултат от това, че жената отделя себе си от мъжа? Кой от половете все още притежавал една сянка от оная сила на продуктивната мъдрост, мъжът или жената? Ние видяхме, че мъдростта на жената фактически е имала мъжки характер; това е творческото, продуктивното, интуицията, онова, което е първоначално, което е плодовитото. Същата божествена сила, която някога е работила вътре у жената за оплодяване, да произведе физическо човешко същество, тя вече работи като оплодяващ принцип във възприятието на Божествения център в мъжкото същество. Религиите работят чрез думи и образи за да развият по-нататък този процес.

Женското същество става физически безплодно, в смисъл, че жената не може да произвежда от само себе си потекло, както е правила преди. Мъжкят пасивен дух е този, който е духовно безплоден, ала мъжът е този, който може физически да оплоди. Духовно вече той остава да бъде оплоден от всичко в света; Той вече става духовно оплодяван, така че той самият да може да оплодява физически. Най-напред целият свят го прониква; той става оплоден духовно, жената физически. Жената в противовес с самооплодяваща се духовно, докато мъжът бива оплодяван от духа. Мъжката мъдрост се оплодява от всичко външно, което се събира и съчетава. По този начин в резултат се получава мъжката мъдрост, която е ориентирана към придобиване на световната мъдрост. Тази мъдрост фактически не е съществувала първоначално, като тази, която е текла надолу от горе; тя е трябвало най-първо да бъде събрана чрез възприемане на физическия свят. В противовес женската мъдрост фактически бе прехвърлена на свещеничеството. Мъдростта на свещениците се оказва да е собственост, произтичаща първоначално от древната женска мъдрост. Наистина само ако беше разделил човешките същества на два пола, Йехова можеше да поддържа човешката раса. От това произтекоха, две противоположни функции, Свободното-Масонство и свещеничeskото правило, което символизираха от Каин и Авел.

И тъй има разлика между женската свещеническа мъдрост и мъжкия стремеж. Това е описано за нас в легендата за Каин и Авел. Авел беше овчар и се занимаваше с вече създадения живот. Той е символът на вродената божествена сила, която работи у човека като мъдрост, която той не придобива за себе си, която протича в него. Каин създава нещо ново от онова, което светът предлага. Той представлява пасивната мъжка мъдрост, която би трябвало от първом да бъде оплодена отвън, която излиза вън в света, за да събере мъдрост и от събраното да създава. Каин уби Авел; което означава, че мъжката мъдрост се противопоставя срещу женската мъдрост, тъй като тя чувствава, че трябва да победи и преоформи физическата мъдрост.

Древните свободни-масони са си поставили за идеал следователно да продължат това дело. Те са искали да използват мъжката мъдрост да работи срещу женската мъдрост, която е била поета от свещеничеството. Великите образи на Библията трябва да се смятат като интуитивна женска мъдрост, прехвърлена на свещениците; на която те желяеха да противопоставят самопридобитата от мъжа мъдрост. Тази борба срещу мъдростта на свещениците се изрази в опозиция на свободните-масони. Онези, които участваха в нея трябваше да бъдат държани независими от каквото и да било влияние на женската мъдрост. Тази битка се занимаваше с физическата еволюция и следователно беше необходимо за свободните-масони да избягват какъвто и де е контакт с женския пол, що се отнасяше до тяхната работа. Те знаели, че тяхното противопоставяне на женския дух може да бъде проведено само ако те не биват обезпокоявани от женското мислене. Човек трябва да потвърждава всичко позитивно и общо взето да избягва намесването на какъвто и да е обезпокояващ елемент.

Така Свободното-Масонство създаде Легендата за Храма като отговор на Библейската Легенда. Това трябваше да бъде меча за битката срещу свещеничеството. Следователно ние искаме да изнесем пред вашата душа тази Легенда за Храма. Тя има следното съдържание:

В началото единият Елохим създаде Каин, като самият той се съедини с Ева. Друг Елохим, Йяхве, противодействува, като създаде Адам, който се съедини с Ева и в резултат на което бе роден Авел. Каин уби Авел и Йехова следователно подчини расата на Каин на расата на Авел.

Това означава, че първоначално световната мъдрост се възбунтува срещу свещеническата мъдрост и беше победена; поради това че линията на Авел беше продължена в Сет и цялата световна мъдрост беше подчинена на свещеническата мъдрост.

След това се разказва как потомците на Каин победили света, как развили изкуствата. Музика, изкуства били култивирани от тях. Тубал-Каин

/Битие 4: 21-22/, майсторът на бронз и желязна работа, Юбал, от когото произлизат кавалджиите и цигуларите, и Хирам, строителят на Соломоновия Храм /I Царе 7: 13/ са между потомците на Каин.

Така при Хирам ние достигаем до прехода от 3-тата към 4-тата След-атлантска епоха /*3/, когато свещеническото управление се превръща в управление на царе. Царствеността е резултат на Божия благодат, както е представена от Цар Соломон. Силата на Соломон не се поддържаше от работа, извършена върху физическото поле, а беше проявление на Божията благодат. Свещеническата мъдрост бе превърната в Управление от царе. Така то се считаше като наследник на свещеническото управление, което вече не бе в състояние да извършва - от собствените си ресурси - онова, което бе необходимо за напредъка на човечеството на земята. Онзи, който трябваше да изгради Храма, трябваше да бъде измежду потомците на Каин, защото той би притежавал автономно изработено мислене.

И Легендата продължава да разказва, че Балкиса, Савската Царица била сгодена за Цар Соломон. Тя го посетила и била учудена от сградата на Храма. Тя искаше да види майстора строител, тъй като не можела да схване как такъв чудесен строеж би могъл да бъде резултат на човешката мъдрост. Хирам дошъл и направил силно впечатление, просто със самия си поглед. След това тя поискала да види онези, които работели върху Храма. Когато Соломон казал, че това е невъзможно, Хирам направил мистичния знак Тау във въздуха и всички работници веднага започнали да се стичат към него. В мистичния знак Тау се крият сили те, които Синове на Каин използват, за да работят на физическото поле.

Три от Храмовите калфи бяха недоволни, защото той не ги беше повишил до Майсторска Степен. Те заговорничеха да го наранят. Те искаха да развалят неговия шедьовър. Той възнамерявал да направи Отлятото Море; това е огромна работа на изкуството, да я излееш от течен елемент, от месинг. Това е един символ на Великата Работа на Изкуството, за която цялото минерално царство трябва да бъде излято; което е задачата на Манвантара /*4/. Тримата калфи правят следното: те разрушават изливането на Отлятото Море. Хирам се опитва да го поправи, като излива вода върху отливането; тогава всички се разпръсква в огнен дъжд. И когато Хирам в отчаяние се смята за загубен, той бива заведен в центъра на земята от една фигура, в коя то той познава Тубал-Каин. Там му се казва, че Йехова или Адонай не е нищо друго освен враг на Синове те на Огъня, той иска да унищожи Синове на Огъня. Хирам обаче ще има син, когото той никога няма да види, но който ще започне нова раса на земята. Тубал-Каин тогава му даде един чук, с който той ще

може да завърши отливането на Отлятото Море. Обаче тримата калфи го убиват. Преди своята смърт той прошепва една дума, която записва на един златен триъгълник и го заравя. Никой не разбира думата; това е Загубената Дума на свободните-масони. Хирам е погребан и на гроба му е посадено едно клонче акация. Триъгълникът отново е изровен, но никой не знае неговата стойност. Той отново е зарит и един куб е поставен върху него, на който са написани Десетте Божи Заповеди.

И тъй какво означава "Йехова мрази Синовете на Огъня"? Това са хората, които са родени посредством единствения пол. В тях мъдростта е смесена с Кама, земния камически огън /- астралното тяло/. Онези, които са се посветили на женственото свещеничество, са синове на Авел. на Хирам бе обещано: "Ти ще имаш син, който ще основе една нова раса. Обаче ти не ще го познаваш". Тази нова раса трябва да дойде, когато Загубената Дума отново придобие своята сила, и бъде въдворена по един нов начин. Окултната традиция, която е олицетворена в Свободното-Масонство работи за възстановяване на Загубената Дума. То работи, за да се даде възможност да се въведе активният в пасивния мъжки елемент; така че да може отново да се придобие детеродната сила в духа, да се обърне онова, което е пасивно в нещо активно, така че Синовете на Каин да могат да произвеждат сами от себе си.

Разви се следната традиция: женското беше първичната сила. Тя даваше на света, всичко което е в света като мъдрост. Обаче женският елемент загуби част от физическите сили на детераждането, която беше прехвърлена на мъжкия елемент. И вече отново всичко се одухотворява, в който процес мъжката сила се опитва да обсеби целия контрол за себе си. Мъжкия елемент в мисленето иска да бъде по-вечен от женския. Обаче ще дойде време, когато безполовостта отново ще бъде възстановена и борбата е кой от двата пола ще достигне пръв това състояние на безполовост. Оттук Свободното-Масонство се стреми да направи мъжкия пол - или да го изразим по-добре - мъжкия дух - да надживее женския и да достигне до състоянието на безполовост.

И тъй има една окултна връзка между силата на говора и силата на сексуалното възпроизвеждане. Словото е създало всичко. Първоначално то е живяло у човека. След това човекът го е загубил. Той вече не може по вече да създава самостоятелно, защото не притежава Словото, Думата. Само някой, който е присъствувал при създаването може да я знае. Тубал-Каин я знаеше и я даде на Хирам. Всеки, който иска отново да спече ли силата на детеродството, трябва да спечели притежанието на Думата. Истинската творческа сила трябва да се съедини със Словото. Словото ще даде на човекът на бъдещето; тъй като синът на Хирам наистина ще бъде виждан. Огънят, Божествената Сила, тогава ще установи себе си по

едни нов начин. Нова раса ще замени старата. В древния еврейски език има едно Слово, една Мантра, което, така се казва, би създало света, ако бъде произнесено достатъчно силно /*5/. По този начин човекът ще роди духовния човек посредством изговаряне, когато Словото бъде достатъчно развито. Ние сега схващаме какво е представено чрез Дървото на Познанието. Змията е онова, което се увива нагоре в гръбнака като гръбначен мозък. Възприема не във физическото е оня вид знание, което произхожда от нервната система. "Аз ще поставя вражда между тебе и жената и между твоето семе и нейното семе" /*6/, чрез това се казва вражда между семето на физическото, физическото възприятие, и семето на духа, духовното възприятие. Духовното, жената, наистина удря главата на змията, обаче след като тя е ухапала петата и. Това е онази сила, която натиска крака на човека от центъра на земята.

Силата за говор се променя в пубертета на мъжа. Това се смята като предзнаменование за новия Син на Хирам /II Паралипоменон 2: 13/. Следователно идеалът, който свободните-масони са си поставили е да достигнат раждането на този син от мъжки пол, което е резултат от силата на ларинкса. Всичко което по-късно се появи на земята във физическа форма има своя произход от духа. В самото начало единствените неща, които са работили върху земята, са били онези, произхождащи от Божествения Дух. След това се появява, от една страна, женската образна мъдрост на свещениците, а, от друга безобразната мъдрост на Каин. Интересно е, че когато образното съдържание е било потърсено за мъдростта на Каин, мъжката мъдрост е взела на заем от женската мъдрост; Легендата за Храма и цялото съдържание на Свободното-Масонство произтичат от древната свещеническа мъдрост, от откровението отгоре. Това бе скрито в символи. Обаче постепенно символите престанаха да бъдат разбирани. Постепенно всичко окултно изчезна от Свободното-Масонство. Трите Занаятчийски Масонски степени са напълно ориентирани към физическото поле.

Поради това че видяхме защо тези духовни течения вървят паралелно едно до друго, ние също така сега можем да разберем значението на теософското движение, то подготвя в духовната област онова, което по-късно ще стане на физическото поле - обединението отново на половете. Разделената мъдрост трябва също така да потече отново заедно в една Божествена мъдрост. Чрез теософската мъдрост трябва да се намери едно уравновесяване в човека между религиозната свещеническа мъдрост и мъдростта на Свободното-Масонство. Мъдростта на бъдещето трябва да бъде извлечена от висшия човек, тя живее еднакво както в мъжа, така и в жената. За да се развие онова, което е нужно и което е напълно изо-

лирано от влиянието на нещата на физическото поле, е целта на теософското движение.

В действителност теософията е мъжка - женска мъдрост, мъдрост, която е еднакво валидна за двата пола. Посредством учението за прераждането човек разбира, че онова което изразява през всеки нов земен живот не е личността че точно този земен живот, но че причинното тяло, ентелехията* /*Ентелехия от гръцки. 1. У Аристотел - нематериалното, дейно начало, което формира материята и докарва до съвършенство. 2. У някои виталисти - нематериалното жизнено начало, което направлява развитието на организма отвътре/, създава себе си безполово. Когато ние осъзнаем това, ние сме задвижени духовно с онова, което е по-висше от сексуалното, с онова, което е независимо от причините за конфликт между две течения. Така теософията е уравновесяващо движение; и само то може да доведе до хармония. Само в теософията човек може да говори за един окултизъм, който се отнася еднакво и до двата пола; само от този източник човек може да си мисли за истински баланс, истинско равновесие между двата пола. Всичко друго е едно последствие на предишната двойствена сексуалност.

Свободното-Масонство си поставя за задача подготовката за бъдещето. Така напълно ограниченият принцип на някогашни времена бе напуснат през XVIII столетие. И в 1775 г. първата от т.нар. Осиновителни Ложи беше основана; ложа за жени, тъй като законът за уравновесяване на половете беше признат. И така бе установена връзката между мъже и жени чрез основаване на една ложа за жени. Но всеки член на една женска ложа трябваше да бъде осиновяван от един мъж, от една мъжка ложа. Наистина, Е. П. Блаватска принадлежеше на такава една Осиновителна Ложа /*7/. И така този теософски експеримент бе направен от самото Свободно-Масонство. Това ни показва, че онова, което е правилно винаги се предшества от един експеримент; само че причината защо се прави експериментът може да не бъде веднага разбран. Обаче човек също така не бива да очаква, че основните сили в света ще бъдат разбрани веднага. Вероятно е, че някой ще предпочита едното или другото течение: следователно двете течения ще продължат паралелно за още дълго време. За да се постигне хармонично равновесие може би ще бъде необходимо да се влее в Свободното-Масонство онова, което ще го поведе към теософското движение.

Сега вече вие ще схванете защо през Средните Векове Църквата трябваше да развие един съвсем специфичен идеал. Свободното-Масонство създаваше своя идеал за бъдещето - Църквата създаваше своя идеал за бъдещето. Този идеал нямаше нищо общо със Свободното-Масонство. Христос живееше в Църквата като идеал - мъжки идеал наистина. Този

мъжки идеал не можеше да бъде достатъчен за окултното течение вътре в Църквата. Човек имаше нужда както от активния, така и от пасивния принцип; той трябваше да измисля онова, което му липсваше. Имаше нужда от нещо, което би го завършило, като средство за съсредоточение. Той вече беше мъж; той трябваше да измисли жената. Окултистът, който разбираше нещо от това, ала не беше свободен-масон, трябваше да зачене, да породи у себе си жената. И така от монашеството възникна Култът към Мария. Това дойде в Църквата - в свещеничеството и в Свободното-Масонство - като трети поток.

И трите потоци имаха в основата си същата цел - да направят човечеството независимо от половете. Ала начинът за постигане на тази цел беше различен. Християнският окултист търсеше мъжкия принцип у жената, за да го въплъти у себе си.

Трябва да сме наясно с факта, че истинският вътрешен човек е независим от половете, които са разделени; ето защо човек преминава през двата пола в течение на различни въплъщения. И сега вие трябва да размислите това, че за Свободното-Масонство битката на външното физическо поле се води така, че всички индивидуалности, които се въплъщават в женски тела постепенно да бъдат отвеждани към мъжкото, така че мъжкото да трае повече, отколкото женското. То би трябвало да надживее женското, защото женското беше по-първото. Това се намираше подсъзнателно в основата на масонския ум като идеал; ала той беше едностранчив.

Какъв идеал има в подсъзнанието си теософският ум? Идеалът на теософията е да използва мъдростта, която идва от висшите полета, за да се създаде на физическото поле една човешка раса, която е над сексуалността. Следователно теософията е наистина една мъдрост, която не е раздробена в различни религии, която не разчита на никакви специфични религии, а се връща назад към първичната мъдрост, която създаде света, която заменя онази мъдрост, която, като свещеническа мъдрост, разчлени себе си в различните мъдрости. Тя трябваше да направи това; защото, в течение на времето, свещеническата мъдрост завърши своята задача. Теософията обаче иска да победи бъдещето, да победи онова, което тепърва ще дойде, отколкото онова, което вече е било; в известен смисъл тя е продължение на древната свещеническа мъдрост, на мъдростта на Мистериите, и все пак, в друг смисъл, е в контраст с тях.

Противниците на теософското движение биха били онези, които ако се придържат към древната свещеническа мъдрост, които искат да я задържат и, така да се каже, да я мумифицират в нейната старинна форма. Планът на висшите светове за световното развитие е да се доведе еволюцията към един съвременен духовен живот, който ще изкове бъдещето.

Първите зари от зората на развитието на една нова мъдрост - която те първа ще дойде - се показаха по времето, когато Розенкройцерите донесоха един нов духовен живот на човешкото развитие през XV столетие. Тук се отнасяше до един нов импулс, идващ в света. Неговата тема беше, че старинната свещеническа мъдрост би трябвало да се преобрази в една нова мъдрост.

Съществуваха също сили, които искаха да превземат отново света за древната свещеническа мъдрост; и така бе основан един Орден с целта да спечели отново земята за древната свещеническа мъдрост. Този Орден /Йезуитският Орден/ избра идеалния мъж като контраст на Култа към Мария. Този Орден използва окултни сили, за да създаде нещо като бент, за да попречи и противодействува на целия поток на независим живот и да консервира онова, което иска да се държи към Кръста. Той се бореше за мъжкия принцип.

Кръстът сам по себе си, без розите. Обаче друг Орден прибави розите към Кръста. И нов живот произтече от тях.

И така ние имаме две съвременни потока. Единият е въвел старинното в настоящето и иска да спре прогреса с всички сили. Другият е заобиколил стария кръст с рози. Той е присадил нов израстък - Кръстът, заобиколен с рози. Тези две течения вървят паралелно едно на друго, единият Орден, имащ кръст без рози, а другият, който почита розите на един нов Кръст, който трябва да дойде. Те са Розенкройцерите. Теософското движение израсна от това течение; то произтича от новорастящия филис на розата, която трябва за израсне напълно в бъдеще.

И така, ние видяхме как започна тази битка, в която на жените не им се позволяваше роля. Нашата задача е да спуснем мост над пропастта между свободните-масони и розенкройцерите. Работата е трудна, ала тя трябва да бъде извършена. Тя включва постигане осъзнаването на висшето човечество отвъд сексуалността. Трудно е да се достигне това, ала е възможно и това ще успее, това ще стане реалност.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ЛЕКЦИЯ

ОТНОШЕНИЕТО МЕЖДУ ОКУЛТНОТО ЗНАНИЕ И ЕЖЕДНЕВНИЯ ЖИВОТ

Берлин, 23 октомври 1905 г. /вечерта/

Мога ли днес да произнеса някои неща, свързани с някои от въпросите, които са възникнали пред вашите души напоследък. Днес ми се иска да кажа подробности, които може да са възникнали във вашите умове въз основа на забележки, изказвани през последните няколко дни. Много бе казано относно отношението на окултизма към теософията на езотерицизма към теософията и т.н.; но нищо все още не е казано относно от-

ношението на теософията към ежедневния живот. Преди седмица вече казах, че искам да кажа няколко думи точно на тази тема /*1/; и че отправя вашето внимание по-скоро не към по-висши точки, но предимно ще говоря за това как окултното възприятие пряко повлиява на ежедневния живот. Нашата перспектива не само е отправена в далечното време в пространството посредством теософската гледна точка на света, ала в допълнение ние можем да спечелим и едно по-различно обяснение на ежедневните въпроси чрез окултните понятия, което не би било възможно чрез други понятия. И ще видим колко погрешно е мнението, кое то често срещаме, именно, че окултизмът е нещо непрактично, необичайно отдалечено от обикновения ежедневен живот.

И ще споменем и друг един въпрос също така. Този въпрос е: Как може някой, който все още не е развил способността - която обаче всяко човешко същество е предназначено да има в бъдеще - за виждане в свръхсетивните светове, как може такава една личност - като знаем, че всеки е потънал в собственото си обикновено възпитание и образование, да придобие убеждението, че теософските учения са истинни и че усилията на теософията са валидни на практика? Доказателство няма нужда да бъде придобито само чрез окултни наблюдения; всъщност те могат така да бъдат придобити, след като първо бъдат извлечени от друга област, именно от ежедневния живот, който всъщност ни подготвя да придобием убеждения за висшите области на съществуване. Каквото се е случвало в миналото, продължава да се случва и днес в нашия ежедневен живот.

Ако проследим човечеството назад до най-ранните периоди на неговото развитие, откриваме, че човек е произлязъл от много по-фина, много по-духовна субстанция, отколкото е тази, от която той е направен днес.

Съвременният човек има форма, състояща се от три главни тела - физическо тяло, етерно тяло и астрално тяло. Етерното тяло е един вид прототипен образ на физическото тяло. Астралното тяло, аурата, която обвива и прониква човешкото същество, е структурата, в която душевният живот, животът на инстинктите и страстите, както и всяка мисъл, всички намират израз. По основа, от все още недиферинцираното астрално тяло еволюира в течение на времето цялото човешко същество. Ако се върнем достатъчно назад, до ранни те първични епохи на човечеството, откриваме, че физическата и етерната субстанция, която отличава съвременния човек, се разтопявала в оригиналното астрално тяло, като едно семе, зарито в земята.

Съвременният човек, така да се каже, е съгъстен от основната астрална субстанция. Този процес продължава още, ежедневно. Когато двама души застанат един срещу друг, то тогава преди всичко техните астрални тела са, които застават един срещу друг в обич или омраза, в доброта

или неудоволствие, в гняв или добродушие, в антипатия или привличане. Взаимоотношението между хората се състои от непрекъснатата размяна на състоянията и отношенията на астралното тяло. Когато аз заста на пред друго лице, моето тяло не изпитва никаква голяма промяна, нито пък моето етерно тяло, обаче моето астрално тяло положително изпитва промяна. Ако едно лице ми каже нещо, изпълнено с омраза към мен, то тогава вълните на омразата влизат в моето астрално тяло и го променят. Аз трябва да приема онова, което протича от него в моето собствено астрално тяло, което тогава е проникнато от много по-различни атрибути в зависимост от това, дали любов и търпение или гняв и нетърпение протичат към мен от другото лице. Нещо много подобно става между учител и ученик. Голяма е разликата дали един учител е с обичаща природа или тесногърд егоист. В астралното тяло на едно дете има нещо, което се отличава по външен вид от астралното тяло на един възрастен. Астралното тяло на едно дете е светло и ясно и чисто. И ни се разкрива като нещо девствено, сравнено с едно астрално тяло, което се е развило в течение на живота. Какво е астралното тяло на едно дете? То е като един недиферинциран облак от светлина, който само постепенно придобива форма. Онова, което постепенно ще фиксира астралното тяло, все още не е започнало да се отпечатва в него, така че все още в него могат да се родят много неща. Астралното тяло ще бъде формирано посредством понятията, които детето ще придобие от неговата заобикаляща го среда. Тези понятия влизат в него, оцветяват го и го правят различно. Различните структури протичат в детското астрално тяло и го формират, според това какво абсорбира детето като понятия, произтекли от един материалистичен или идеалистичен миросглед. Така започва един процес на прогресивно изпълване на душата с понятия. Ако детето е гледано без любов, ехото на това безлюбие проявява себе си в астралното тяло. И тогава детето, един вид, се запечатва вътре в себе си срещу външния свят. Всичко това ни показва, че едно продължително преоформяне на астралното тяло фактически става и че взаимодействието с хората има огромно влияние в това преоформяне. Така детето има едно астрално тяло, което е все още недиферинцирано по форма, но което съдържа безгранично изобилие на възможности. Да вземем астралното тяло на едно дете, което е било заобиколено от един идеалистичен учител, който самият има хармонична душа, който гледа на света с обич и възприема неговата красота и възвишеност, учител, който е в състояние да създава вътре у себе си образ на красотата на света; такъв учител ще развие също способността да навлезе в разположение на детската душа. Така той ще окуражи нежните и чувствителни структури в детето, в които той може да направлява теченията, които се

абсорбират от собствената астрална субстанция на детето. Учител, който е така хармонично формиран в себе си, непрекъснато отправя хармонични потоци към детето. Характеристиките на учителя съвсем естествено протичат и в детето, а заедно с тях всичко от онази световна хармония, която учителят е поел чрез неговата заобикаляща обстановка под формата на красота. Като учител, той отправя към детската природа цялото величие, което той, като великолепен човек и добър наблюдател, е получил и чрез това внася хармонично развитие в детето.

Нека като контраст да вземем един учител, който застава пред детето като егоист и педантична личност с тесногърди понятия и идеи. Тези качества създават структури в неговото собствено астрално тяло, които му дават външен вид като че то е покрито с твърда кора, която го прави напълно сковано и тромаво по структура. Неговото астрално тяло излъчва стрели, които така сковано са затворени сами в себе си, че не е възможно астралното тяло на детето да ги абсорбира. Най-много, което става, те нараняват астралното тяло на детето като стрели, но не могат да бъдат абсорбирани от него и просто преминават през него.

Да вземем нещо съвсем ежедневно. Двама души си говорят. Човек може много добре да наблюдава в такива двама души взаимодействието на техните астрални тела в резултат на тяхното взаимно говорене.

Нещо ново винаги изкача и се създава в астрала, в астралната субстанция. Ще ви обясня това по следния на чин. Чрез своите понятия един човек непрекъснато създава структури в своите астрални тела. Те се проявяват под много различни форми. Астралната субстанция, която лежи неизползувана между индивидуалните структури, се нарича "междинна астрална субстанция", за разлика от тази, която е била оформена в структури. Тази междинна астрална субстанция непрекъснато се попълва от астралната субстанция в нашата заобикаляща среда, непрекъснато тече навътре и навън, непрекъснато бива възобновена. Ала структурите, които човек си е изработил посредством начина, по който той мисли и чувствава и решава, остават фиксирани.

Нека следователно да предположим, че имаме двама души, заети в един обикновен разговор. Единият от тях си е култивирал сковани, фиксирани понятия, които от своя страна са породили много определени фиксирани структури в астралната субстанция. Другият му говори и се опитва да му обясни нещо. Какво трябва да се случи, ако един човек се опитва да изясни нещо на друг? Той трябва да инжектира своето собствено понятие в астралната субстанция на другия човек. Това понятие, тази мисъл по такъв начин протича в астралната субстанция на другия. Веднъж там, тя трябва първо да бъде абсорбирана в междинната субстанция и

след това да се преработи и да стане трансформирана по начин, съответстващ на формите, вече развити там.

Нека предположим, че единият се опитва да обясни на другия нещо, свързано с прераждане. Другият обаче вече си е формирал скована идея за прераждането. Нека да предположим, че той е един предубеден човек, който си е оформил идеята, че прераждането е нещо глупаво и абсурдно. Тази мисъл съществува в неговата астрална субстанция. И ето, че пристига новата мисъл на говорещия му и се разтваря в междинната астрална субстанция на другия. И след това би трябвало да бъде трансформирана чрез мислоформите, вече съществуващи там. Това обаче няма да стане, защото понятията на втория човек са твърде сковани, твърде определени. Той не може да приспособи новопредадената мисъл към своите собствени мислоформи и следователно не я разбира.

Колкото повече един човек държи своите понятия гъвкави, така че те винаги да могат да бъдат разтворими в заобикалящата междинна субстанция, толкова повече той ще разбира другите хора, които среща. Това е причината, по която е толкова трудно да се предаде теософски живот на академично обучени хора. Понятията, придобити в университета пораждаят структури, които са сковани, определени и затворени в себе си, които не са лесно разтворими. Академикът обикновено идва на една теософска лекция, изпълнен от такива структури, и естествено не е в състояние да разбере теософския живот. Би било съвсем по-друго, ако той бъде образован в някои понятия: да, би могло да бъде по-различно, защото наистина ние имаме само ограничено количество опитност и много от онова, което смятаме за правилно, ще трябва да бъде променено за бъдеще. Ако той би си казал това, тогава неговата душа все още ще бъде в състояние да напредва.

Да вземем още друго положение, това на човек, който среща друг, към който изпитва почит. Как се разкрива тази почит на някой, надарен с астрално виждане? Благоговение означава да излъчваме този вид мисли, които потъват в субстанцията на другото астрално тяло, които тази друга субстанция поглъща, така да се каже. Ако вие например имате една благоговейна мисъл, това се изразява от самите вас като отправяте това благоговение към другия човек като някаква излъчваща се топлина. Тази излъчваща се ваша топлина се отразява в астралния свят и се проявява като мисъл форма на благоговение и привързаност с един синкав цвят. Топлото благоговейно чувство поражда мисъл форма, която е синкава по характер.

Но кое е това, което се явява като синкаво. Вие можете да възприемате това, ако погледнете в безкрайността на тъмната вселена. Тя става синя за вас, поради светлината в атмосферата. Също така благоговейната

мисъл прави астрала, който преди е бил тъмен, да се явява пред вас с този синкав оттенък: защото сега е оцветен от блестящото топло чувство на благоговение. Ако едно тъмно място е заобиколено от чувството на благоговение, то тогава тъмния център изглежда синкав; така както един пламък ви се вижда да има синкава сърцевина, която е заобиколен от светлина. Така е също и с благоговейната мисъл. Тя е празно пространство, изпълнено от топлина. И ако някой предава благоговейна мисъл на друг, чрез това му предлага възможността собственото му същество да потече в това празно пространство. Това е как става отношението между лицето, към което е отправено благоговението и лицето, което проявява благоговението.

Ако от друга страна, с чувство на завист вие срещате някого, то тогава друга мислоформа съществува във вас и вие я изнасяте срещу него. Вие тогава излъчвате червената мислоформа на егоизъм, на себелюбие. Това от своя страна обзема и друга мислоформа, която е изпълнена от понятието за собственото себе на мисли тела, може би в резултата на някаква амбиция. Това се изразява не в празно пространство или в някаква празна структура, ала чрез форма, която е свършено изпълнена, в която нищо друго не може да влезе. Тя е заобиколена от чувството на студенина и има точно противоположната мисъл-форма на един външен пръстен със синьо около вътрешната сърцевина от червено. Студенината на синия цвят отблъсква всичко, което иска да влезе, а непочтената червена мисъл-форма стои такава, каквато е. Тя не възприема нищо. Така един завистлив човек, който не може да благоговее пред нищо, стои в отношението си към другите.

Това, което става в нашето астрално тяло, не е нищо друго освен продукт на ежедневиия живот. Само някой, който е обучен, може да вижда какво става в астралното тяло. Обаче въздействията на тези процеси в астралното тяло са непрекъснати на физическото поле и всеки може да разбере това за себе си в обикновения живот. Всеки може да направи следния опит, ако си каже: Аз няма да реша определено дали това, което говори окултизма, е вярно или не, аз ще го опитам без предубеждение. Ще живея като че това нещо са основа на истина. Аз бих могъл да се отнасям съответно към моите братя човеци; и ако аз правя това острожно, аз наистина ще разбере, дали животът потвърждава това, което окултистите разказват. И животът наистина ще го потвърди за вас във всеки отделен случай. От това вие ще имате огромна печалба.

Всеки, който размишлява върху това за себе си; всеки, който, да речем, като учител, се придържа не само към собствените си педагогически понятия и идеи и работи не само чрез онова, което говори, а също и чрез онова, което той усеща, възприема и мисли; всеки, който напълно осъз-

нава, че си взаимодействуват две астрални тела и знае какво става на тази конфронтация; всеки, който прави всичко това също ще знае, че негов дълг е да прави себе си непрекъснато все по-добър. До степента, до която той става по-добър, по-добро става и неговото влияние върху темперамента на детето. Той не разрушава тези разположения - напротив, той ги култивира.

Това е нещо съвсем по-различно от това само да знаем истината, действителността за онова, което получаваме обратно като благоговееме пред друг човек, който е достоен за това - това означава нещо съвсем по-различно да го изпиташ: ако ние предаваме на други хора безброй такива мисъл форми, обвити в топлина, чрез това ние израстваме, чрез величието на другия човек. Това е нещо напълно различно от самото схващане на такива неща с нашия интелект, от това само да знаем какво те представляват. В окултизма ние се научаваме да грабваме живота по-усърдно, ние се научаваме да схващаме, че нещата, които не са осезаеми, които не могат да бъдат наблюдавани чрез сетивата, все пак са действителни. Научаваме се да разбираме и ценим целия обсег и значение на нашия душевен свят.

Може би някой може да казват, че това са всъщност теоретични трансформации. Не, те не са! Ние трябва по съвсем различен начин да бъдем убедени относно важността на нашите действия и отговорностите, които животът поставя на нашите рамене. Съвсем земни неща на живота могат да бъдат повлияни по този начин от окултизма. Този, който знае какви са резултатите в невидимия свят като последствия на мисли и чувства, ще схване, че е толкова важно за него да не отправя лоши мисли към друг човек, колкото е да се въздържа от това да стреля срещу него. Той знае, че хвърляйки мисъл на омраза към астралния човек е толкова вредно за него, колкото хвърлянето на нож за физическия човек.

Да се разбере това е лесно; онези, които се срещат в групи като теософските групи, ще го почувствуват и изпитат. Тъй като те намират нов източник на живот там. Бихме могли да си кажете, че има само една опростена действителност за другите хора, ала една троична за нас. Другите хора преживяват реалността само чрез сетивния свят. И не го мислят за лошо да си казват, че "за мисленето не се плаща мито". Обаче всеки, който е изучавал световния миросглед на теософията не може да каже, че мисленето не се заплаща, а е убеден вместо това, че е отговорен за онова, което мисли и чувства за други хора. Вие изнасяте това чувство на отговорност в света като най-добрия плод на теософската концепция за света. Дори ако сме само начинаещи при тези репетиции, все пак влияеме върху невидимия свят чрез скрития, окултен свят. Ние изфинваме и коригираме света чрез скритите области на съществуването.

Това е едната страна как ние разбираме живота. Има обаче и други. Човекът не живее сам в света като индивид; той също принадлежи на фамилия, на един род, на една нация, ще рече към едно по-голямо цяло. Само в своето физическо и етерно тяло той е фактически отделен от другите. Астралното тяло, както вече съм споменавал, има пореста външност. Междинната субстанция е непрекъснато разположена да приема потоци отвън и да се възобновява. Ако обаче ние размисляме, че принадлежим на една нация, на един род, на едно семейство, то тогава този въпрос възприема по-големи размери.

Ако наблюдаваме астралните тела на индивидуалните хора, ние откриваме, че почти всяко едно се различава от тези на другите по основния си цвят. Всяко има специфична отсенка, която проявява себе си външно като темперамент. Темпераментът изразява себе си следователно чрез типично основно оцветяване. Човек се свързва със своята цялостна заобикаляща обстановка по този начин; Характерът на семейството, на рода или на нацията, към която той принадлежи изразява себе си в основното оцветяване.

Като окултист човек може да прави интересни наблюдения, ако например отново посети един град, който не е виждал да речем в течение на 10 години. Ако човек наблюдава незацапаните астрални тела на децата, ще открие, че те притежават в допълнение на своето лично основно оцветяване, и друго основно оцветяване. Ако човек внимателно наблюдава тези девствени астрални тела при първото си посещение и ги сравни с онова, което открива в астралните тела на децата 10 години по-късно, ще види, че техния вид се е променил. Има нещо в човешкия индивид, което се движи с еволюцията на града или племето или националността. Това е защото потоците в едно колективно астрално тяло, което е навсякъде около мен, са в непрекъснатата размяна с моето собствено астрално тяло, което пък живее вътре в колективното астрално тяло.

С това се обяснява националният темперамент, който се изразява чрез груповото астрално тяло на нацията.

Всяка нация, всяко общество има едно такова астрално тяло и то се стича в астралните тела на индивидуалните личности. Голяма дисхармония може да се развие по тази причина между индивидуалния човек и за дачата на цялата нация; насоките в еволюцията не винаги взимат същия курс по целия свят. По-обширният поток често изпреварва по-малко обширния.

Нека например да разгледаме един народ. Народът като структура не е бил случайно събран заедно в света, той не е нещо произведено по случайност; всеки народ напротив има своя предписана задача в потока на човешката еволюция. Всеки, който разглежда един народ от по-висока

гледна точка, може да разбере, че всеки народ има специфична задача; че собственият му народ като цяло има да изпълни една задача, която му е възложена. Всеки може да каже на себе си: Аз принадлежа на този народ и поради това аз трябва да помогна за общата национална задача - и аз съм в състояние да дам тази помощ, защото в мен живее една астралност, която принадлежи на целия народ. Тази народностна цел е ясно изразена на астралното поле; това е една целенасочена мисъл - нещо, което живее на по-висшите полета от астралното. За да се медитира върху мислите за световните закони, човек трябва да се издигне над астралното поле до умственото поле /девакан/.

Например 4-тата Подраса, от която произлезе нашата Раса, разви себе си от една малка група хора в Азия и се превърна в Юдео-Гръко-Латинската Раса. Тя имаше задача да изпълни първата мисия на Християнството от етническа гледна точка, мисълта, вдъхновяваща тази Раса беше да се разпростре Християнството в своя първи стадий по цяла Европа и околните области. Това е една етническа мисъл.

В ранните времена идеята за прераждане и карма бе всемирно приета. След това настъпи основна промяна; хората бяха възпитани във вярването, че отделния физически живот беше най-важният живот. Това е много очевидно в гръцкото изкуство, защото то разви усета за външната форма. В това се намира и облагородяването на физическото поле за външните сетива. След това в римския народ бе развит законът; това имаше своето въздействие пряко върху физическото поле. Накрая, Християнството проникна в закона с моралност, така че е единствен живот на земята придоби голяма важност в смисъл, че цялата вечност зависи от него. Това е една едностранчива мисъл, ала тя беше правилна и необходима. Католическите народи поеха върху себе си мисията за разпространяване на Християнството, разнесоха го по Северна Европа, чрез което пък германските народи получиха нова мисия.

Така ние виждаме, че една национална мисия живее в целия народ и всеки отделен негов член е ориентиран към тази мисъл. В нашето време ние сме обърнати към технологията за доброто на живеещите в градовете, същото нещо, което първоначално бе култивирано от гръцкото изкуство в красивите форми на сетивния свят в сферата на скулптурата, същото нещо, което беше култивирано като закон, а по-късно се задълбочи в моралност. Основаваха се градове, те растяха и процъфтяваха и по този начин развиха своя собствена култура, културата на буржоазията. От това по-късно се разви една утилитарна моралност, която даде подтика за растежа на една едностранчива наука, която трябваше да достигне своята връхна точка през нашето време.

В това ние можем да открием работата на едни деваканен принцип. Универсалната страна на тези промени в течение на еволюцията е, която ни показва по какъв начин националната мисъл въздейства. Как тази мисъл се изразява зависи от народностното групово астрално тяло, от народностния темперамент. Изкуството, например, при всеки друг народ освен гърците, би се изразило по съвсем различен начин.

Макар че народностната мисъл наистина живее във всеки индивидуален член на народа, индивидуалността е нещо много повече, отколкото само нейната народностна мисъл. В допълнение човекът изразява и собствената си личност. Нещо твърде забележително и специално ни се разкрива тук. Много по-лесно е за един човек да види своя път в мисловния свят на своя народ, в неговата деваканна мисия, отколкото да дойде до правилното равновесие между собствените си чувства и националните чувства. Това не е лесно, особено за онези, които са придобили по-високо образование и изисканост. Уравновесяването между чувствата на индивида и народа по-бърже се постига в по-ниските нива на еволюцията, тъй като на тези нива една по-голяма убедителност се развива между индивидуалните чувствителности и националната чувствителност. На колкото по-ниско индивидуално ниво е индивидът, толкова е по-силен изразът на националната чувствителност у него, така както животното е израз на вида.

С развитието си обаче човекът повдига собственото си астрално тяло, то става по-диференцирано, по-специфично. И тогава става възможно за неговото астрално тяло да бъде в положение да придобие онази нагласа на ума, която стои над ума на неговия народ. Когато онова, което просветва надолу от това по-висше ниво се схване интелектуално или умствено, тогава много лесно могат да бъдат възприети идеали. Понякога се случва, щото чувствата на астралното тяло на един човек да не са развити колкото неговото мислене. Мислите на народа биха могли да влияят върху мисленето на индивида толкова силно, че те го обземат преди той да се е развил достатъчно сам в себе си.

Индивидуалности, за които такъв е случаят са страстни идеалисти; те са мъчениците за прогреса на един на род. Те са такива, защото те самите бързат напред пред онова, което фактически е в останалото тяхно астрално тяло, защото те отправят тяхната цялостна въздигната душа към един идеал по един самопожертвателен начин. Тогава, когато такива хора умрат, тяхната недоразвита астралност се установява още по-силно; онази част от нея, която не е включена в националния идеал започва да се проявява. Следователно тя започва да се занимава само със собственото си развитие. Когато такъв един човек, който е бил велик и благороден идеалист умре, който е посветил себе си на идеалите на своя на-

род, той бива победен от личния елемент, който все още е в него. Тъй като по-нисшите качества на астралното му тяло напълно преобладават. Да предположим, че такъв един човек е станал мъченик. Той е създал нещо благородно, ала е бил зле третиран от своя народ, така както такива напреднали хора често са така третирани. Въпреки всичко той наистина следва своите идеали по навик смело и духовно дотогава, докато живее, като гледа нито наляво, нито на дясно. Но ако той е преследван, може би и убит, поради своите идеали, тогава мисълта за отмъщение го обзе ма непосредствено след неговата смърт. Онова, което той е потискал като личност все още е в него, когато е в Камалока.

Един народ, който третира своите идеалисти по този начин създава за себе си лоши сили в Камалока, които се обръщат срещу него. Русия си е създала такива лоши сили. Години наред там са зле третирани много благородни личности с камшик. По-нисшите сили на тези личности сега действуват в Камалока като неприятели на онова, което живее в Русия, като неприятели на онези, заради които са се пожертвували през живота си. Такива мъченици, които напоследък са умрели, могат сега да бъдат видени да се бият на страната на японците срещу собствения си народ. Това е факт, който става разбираем за нас, ако погледнем в по-дълбоко действувачите сили на живот, на душата. Събитията на бъдещето ни стават ясни, ако погледнем към тях от тази страна.

Ние живеем като членове на германските народи, заградени от славянските народи на изток и от англоамериканските народи на запад. Както американските, така и славянските са издигащи се раси които ще изпълнят своята задача в бъдеще, раси, които все още стоят в началото на своята национална мисъл. Основната характеристика на славянските народи е изразена в техните духовни таланти. Ако вие се опитате да разберете славянската култура ще откриете че тя клони към духовната култура, че нещо духовно расте там. Тези славянски народи трябваше, първо, да застанат срещу расите, лежащи на изток, китайска и японска. Това са остатъци от по-раншни раси от Атлантида, както наистина всички монголци са остатъци от по-късна атлантска култура. Те имат астрални тела, които по същина клонят към духовното. Славянските народи трябва да застанат срещу тях.

В Америка имаме известен паралел. Там материализмът е доведен до крайност. И е бил следват радикално във всички национални перспективи. В съвременните времена това е доведено дотам, че самият дух се тълкува по материалистичен начин. Докато сред славянските народи възникнаха личности като Толстой, който искаше да стимулира развитието по един велик и красив начин, американците се потрудиха да схванат духовността и душата по материален начин. Така ние откриваме

сред тях силна материална духовност и наистина спиритизъм. При тях духът се търси по точно същия начин, по който те търсят физическите истини. Ала точно в начина на търсене се крие разликата. Ако вие търсите да видите духовното с очите, то става психично и тази психическа страна се е развила много силно в Америка.

Американският народ е поставен сред друг етнически елемент, произтичащ от Атлантида и притежаващ психически склонности. Този етнически елемент живее в негърските народи. Начинът, по който тези две раси се развиват заедно е многозначителен: психическото застава срещу психическо, духовното трябва да застане срещу духовно. По този начин имаме една духовна национална мисъл на изток и една психическа на запад.

Ние сме изпитали науката, изкуството на едно външно равнище; духът би трябвало отново да бъде издигнат. Това може да стане по един двойствен начин - или по един духовен начин или по един психичен на чин. Духовният начин води до напредък, психическият начин е ретрограден, назадничав.

Виждате сега как светът става разбираем, когато го разглеждаме от окултна основа. И отново, никой не би трябвало да каже, че ние не можем да се убедим в тези неща. Човек трябва само да погледне онова, което става. Човек ще бъде доведен до убеждение чрез опит, когато сравни психическия възглед за живота и психическото изследване с окултния възглед за живота. Ако искаме да разберем окултния възглед за живота, тогава светът на явленията става все повече и повече разбираем също. Такъв един окултен-духовен световен мироглед не ни оставя никакви празноти в разбирането за света. От това ние тогава ще спечелим вяра в света, за който говори окултиста; и чрез това ще възпитаваме у себе си един елемент, който ще ни издигне по-висок. Това не е сяпко вярване, а едно опипано многократно вярване. Това вярване ще стане по-силно и по-оправдано, по-стабилно и по-сигурно с всеки спечелен опит. И когато вярването е породило този усет на сигурност в самото себе си, то също развива и основа за познание. Човекът винаги трябва да експериментира, преди да се издигне до познание. Всеки, който иска да има познание преди изследване, е като някой, искащ да има плода преди семката. Ние трябва да *спечелим* нашето знание. Онова, което вече знаем, няма нужда да изследваме. Онова, което на изследователя липсва като сигурност или увереност, трябва да се достави от сигурността и увереността на вярването. Двете трябва да работят заедно следователно и тогава те неразделни ще произведат накрая онова, което трябва да дойде за нас неразделено - плодът на опита, на познанието.

Нека да слушаме окултистите е да не казваме нито да, нито не на тях. Но нека казаното да го третираме като основа на нашия собствен живот и на нашето собствено поведение; нека да го третираме като че ли техните изследвания са полезни показатели за нашия живот, тъй като ще открием, че те наистина ще ни доведат през живота чрез воля до вътрешно познание, до един живот, пулсиращ вътре у нас. Тогава ще открием, че ние наистина можем да им вярваме да ни водят към изследване, към задоволяване и към един хармоничен живот вътре в нас.

ДВАДЕСЕТА ЛЕКЦИЯ

ЦАРСКОТО ИЗКУСТВО В НОВА ФОРМА

/За мъже и жени заедно/

Берлин, 2 януари 1906 г.

Искам да говоря днес на вас за нещо, което е тема на много криво-разбирания и за което много изключителни грешки се разпространяват. Мнозина от вас знаят, че вече съм говорил /*1/ на същата тема на нашето Общо Събрание тази година и че, по онова време, следвайки окултна практика, аз говорих отделно за мъжете и на жените. По специални причини, които може бе ще станат още по-ясни от самата лекция, днес аз не прилагам този древен обичай и наистина, онова, което ме подтикваше както тогава, така и сега да разисквам този въпрос, е свързано с възможността рано или късно - да се надяваме по-рано - този древен обичай да бъде напълно изоставен.

Казах: Много криво-разбирания се разпространяват по този въпрос. Необходимо е да ви спомена само един факт от собствения ми живот, за да ви покажа, че наистина не е лесно днес човек да прескочи онова, което е , грубо казано, фантастично и суеверно понятие, съществуващо за него. От друга страна, необходимо е само да кажа колко лесно и колко невероятно човек може да си постави единия крак в това понятие, когато бо-ра ви с тези изключителни факти.

Нека просто да се спомним една случка в моя живот. Може би вие не бихте повярвали, обаче тя е вярна. Това беше около 17 или 18 години /*2/, когато бях в компания с университетски професори и с някои особено даровити поети. Сред професорите имаше някои теолози, от теологическия факултет на въпросния университет. Те бяха католици. И тъй в тази компания се говореше следното, не без основание, и съвсем сериозно, че един от тези теолози, много ерудиран мъж не излизал нощем вече, защото вярвал, че върлуват свободните-масони. Въпросният мъж бе представител на един голям факултет; той не разказва това, а негов колега го разказва. И той продължава да разказва, че когато е бил в Рим

известно число монаси са разказвали това - може би 11 или 12 или 13 и са се заклели, че следната случка била истина.

В Париж един известен епископ в една своя проповед е говорил за ужасяващата опасност за света от Ордена на свободните-масони. След проповедта при този епископ се приближил един мъж и му казал, че той е свободен масон и би могъл да му даде възможността да присъствува на едно събрание на Ложата. Епископът се съгласил, казвайки на себе си: Аз ще взема със себе си малко свети реликви, за да бъда под протекция. И среща е била уговорена. Въпросният мъж завел епископа в Ложата, където му е било показано едно тайно място, от където той е могъл да наблюдава всичко, което става. Той застанал на показаното място, стиснал здраво Светите Реликви пред себе си и чакал да стане каквото и да е. Онова, което той видял, било описано по следния начин: Подчертавам, че някой от онези в компанията го сметнаха за съвсем съмнително.

Ложата била отворена. /Всъщност тя носела името "Ложа на Сатаната", макар че пред света имала друго име/. Тогава се появила една забележителна фигура. По древен обичай - как той е знаел този обичай той не обясни - фигурата не ходела. /Наистина добре известно, че духовете не ходят, те се плъзгат, както мнозина вярват./ Тази забележителна фигура открила заседанието. Епископът по никакъв начин не искал да разкаже какво се случило след това - то било твърде ужасно - ала той повикал цялата сила на реликвите и се чуло шум като гръмотевица по всички редове на седалките и прозвучал вика: Ние сме предадени! - и онзи, който бе открил сесията изчезнал. Накъсо казано, блестяща победа на епископската сила над онова, което е щяло да стане, както се предполага.

И в тази компания това беше разисквано като съвсем сериозно нещо /*3/. От това вие може да видите, че днес има хора, може би мъже оперудирани от мнозина други, добре известни, които въпреки това могат да смятат, че такова нещо може да се случи в Свободното-Масонство.

Фактически онова, което е станало /*4/ е било, че в средата на 80-те години на миналия век се появява една френска книга, която беше представило тайните на свободните-масони по най-страхотен начин, като те са били описани по-страшни, отколкото тайни. Тази книга специално разкривала как свободните-масони извършвали черна литургия. Тази книга бе една занимавка на едни френски журналист, на име Лео Тексил. Той повдигнал много шум, като внесъл и една свидетелка, наречена мис Ваан. В резултат църквата намерила, че свободните-масони и техните нощни срещи били толкова опасни, че почувствувала за необходимо да основат едно световно общество срещу Свободните-масонства. Станало съвещание в Трент: и макар че това не е било истинско съвещание, било наречено "Втори събор в Трент". Посетили го множество епископи

и стотици свещеници, председателствувал един кардинал. /Този конгрес станал най-голямата победа на Таксил/. Но след това бе публикувано опровержение, след което господин Таксил разкрил, че цялото съдържание на неговата книга, вкл. и споменатите хора, са били измислица.

Както виждате, има много възможности да се наложи цензура над такива неща. Това е един от най-лошите такива случаи, да се направи това с една институция със световна репутация. От всичко това вие трябва да си извадите едно заключение: че почти нищо всъщност не се знае за Свободното-масонство. Тъй като, ако нещо беше известно за тях, щеше да бъде лесно човек да се информира и тогава не можеше такъв боклук да повлияе.

Наистина това или онова мнение за Свободното-Масонство преобладава в големи части на обществото. Днес обаче положително не е така трудно човек да си състави мнение, тъй като има доста изобилна литература, отчасти написана от онези, които са проучили много документи и отчасти също съдържащи неща, които свободните-масони са готови да разкажат, тъй като те са вече били разказани от хора, които не умеят да си държат затворени устата. Всеки, който би се занимал до известна степен с тази литература ще си извади някакво заключение от това, което пише там. Обаче не ще бъде възможно да се дойде до едно правилно заключение от нея, защото все още е предимно вярно онова, което Лесинг, който самият е бил свободен-масон, е казал /*5/. Когато той е бил приет, Майсторът на Церемониите го попитал: "Сега вие виждате нали, че онова, в което сте били посветен, не е нищо подмолно или противорелигиозно?" На което Лесинг отговорил: "Да, трябва да призная, че не съм научил такива неща. Аз всъщност бих се радвал да науча и такива неща, тъй като тогава поне бих научил нещо".

Това изказване на човек, който е бил в състояние да разгледа въпроса с правилно разбиране и че той не е научил всъщност нищо от онова, което е ставало там. От това можете да си извадите малко заключението, че онези, които не са свободни-масони не знаят нищо, тъй като дори онези, които са свободни-масони не знаят нищо важно. Общо взето, те получат впечатление, че нищо специално не са придобили, като са вътре. И все пак би било твърде погрешно да се вади такава заключение.

Има все още и друго мнение, което има твърде малко общо с истинското Свободно-Масонство. В един текст, появил се 1875 г. /*6/, авторът твърди, че Адам бил първият свободен-масон. Човек не може да отиде по-назад от първия човек при търсенето на основателя на едно общество.

Други твърдят, че Свободното-Масонство е едно древно египетско изкуство; накратко, че то е онова, което винаги е било известно под името "Царското Изкуство", и това наистина някои го поставят назад в съвсем

примитивните времена. Накрая, много обреди - така се обозначават символните начини на Свободното-Масонство - носят египетски имена и тъй от тези имена бихте могли да си извадите заключение, че нещо, произтичащо от древната египетска култура, тук е включено. Най-малкото, нашироко разпространено е мнението, както вътре, така и вън от Свободното-Масонство, че то е нещо много древно.

И тъй Свободното-Масонство наистина е нещо, което може да даде на хората голям обсег за размишление. Самото име е свързано с две възприятия, напълно различаващи се едно от друго. Някои твърдят - и те не са голяма партия вътре в Свободното-Масонство - че цялото Свободно-Масонство произтича от работа, извършена от зидари в занаята на издигане сгради; докато другото мнение смята това за детинско и наивно и твърди, че Свободното-Масонство в действителност винаги е било едно изкуство, работещо в душата; и че символите, взети от работата на зидарите - такива като например престилката, чук, мистрия, длето, компас, линия, инструмент за чертане на прави ъгли, отвес, нивелир и пр. - се виждат като символи на душевно развитие. Така чрез израза "Масонство"/"Зидарство"/ трябва да се разбира не друго, а изграждането на вътрешния човек, работа за съвършенството на себето. Ако в днешно време говорите с един свободен-масон, вие ще можете да го изпитате, като му кажете, а той ще ви отговори, че е детински и наивен възглед да се вярва, че Свободното-Масонство някога е имало каквато и да е с работата на зидарите. /Бел. прев. думата "mason" на англ. значи зидар. От тук и българското Свободно-Масонство често е наричало себе си Свободно-Зидарство/. Напротив, то никога не се е занимавало освен с изграждане на следните неща: изграждането на Чудния Храм, който е мястото на човешката душа, изграждането на самата човешка душа, която трябва да бъде усъвършенствувана и изкуството, с което трябва да се извърши всичко това. Всичко това е изразено в тези символи, така че великото да не бъде изложено на невежи очи.

Погледнато от съвременна гледна точка, и двата тези възгледи са напълно и съвършено неправилни, и то по следните причини. Що се отнася до първото мнение, съвременния човек - като говори, че вече не схваща самия себе си за толкова важен, колкото би трябвало да се счита; що се отнася до второто мнение, че тези символи служат само като метафори за работата върху душата, това мнение - макар, че то се счита от повечето свободни-масони като нещо неопровержимо, при правилно схващане, една глупост. Много по-правилно е да се свърже Свободното-Масонство с работата на изграждане сграда, наистина, не както днес се смята архитектурата или конструкцията, а по един основно много по-дълбок смисъл.

Днес има, широко казано, две насоки в Свободното-Масонство. Едната е много по-многобройна сред онези, които днес наричат себе си масони. И тази многобройна насока претендира сега, че цялото масонство се състои в онова, което тя нарича Символично или Занаятчийско масонство. Главната външна характеристика на това масонство е, че то е разделено на три степени: чирак, калфа и майстор; а що се отнася до вътрешните характерни черти, ще кажем нещо за това малко по-късно. Извън тези Занаятчийски Масони има доста масони, които поддържат, че Занаятчийското Масонство е само един продукт на упадъка на великата всемирна масонска идея. Те смятат, че би означавало отпадане от тази велика масонска идея, ако се твърди, че масонството обзема само три Символични или Занаятчийски степени; докато всъщност същината, основното значение на Свободното Масонство лежи в т.нар. Висши Степени, които най-добре са запазени в т.нар. Шотландски или Приет Ритуал, който от една специфична страна, все още запазва една реликва от онова, което се е наричало Египетски, Мизраимски или Мемфиски Ритуал /*7/.

Така ние имаме две тенденции една срещу друга: Занаятчийското Масонство и Масонството на Висшата Степен. Занаятчийското Масонство твърди, че Висшите Степени не са нищо друго освен една дрънкулка, основаваща се на човешката суетност, за която удоволствие е да има нещо специално, нещо духовно аристократическо със своето изкачване от степен към степен и гордостта си в притежанието на 18-тата или 20-тата или още по-висша степен. И тъй вие вече се запознавате с един пакет неща, които има вероятност да доведат до криво разбиране.

Свободното Масонство с Висшите Степени може да бъде проследено до старите Мистерии, до процедурите, които, до възможната степен, сме описали и ще опишем в нашата теософия; процедури, които са съществували от предвечни времена и все още съществуват днес и които са запазили висшето свръхсетивно знание за човечеството. Това свръхсетивно знание, достъпно за хората, ще бъде предадено чрез онези, които би ха могли да придобият възможност да влязат в тези Мистерийни центрове; тъй като известни свръхсетивни сили са били развивани в тях, даващи им възможност да виждат в свръхсетивния свят. Тези предвечни Мистерии - в нашето време те са станали нещо друго, и за сега не желаем да говорим за това - съдържаха първоначалното семе за всички по-късни духовни култури. Поради това, че онова, което се представяше в тези предвечни мистерии не е това, което съставлява съвременната човешка култура.

Ако вие искате да разберете съвременната култура и де се потопите в нея, вие ще откриете, че тя се разделя на три области - областта на мъдростта, областта на красотата и областта на силата. Целият размах на

духовната култура фактически се съдържа в тези три думи. Следователно те са известни като трите подпорни колони на човешката култура. Те са същите трима Царе на Гьотевата приказка за "Зелената змия и красивата лилия" /*8/ - Златния Цар, Сребърния Цар и Месинговия Цар. Това е свързано се наименованието на Свободното Масонство като "Царското Изкуство". Днес тези три области са отделени една от друга. Мъдростта по същина се съдържа в онова, което ние наричаме наука; Красота по същина и въплътена в онова, което ние наричаме изкуство; а онова, което се нарича в Свободното Масонство Сила се съдържа в регулираното и организирано живеене заедно на човечеството в Държава. Свободното Масонство включва всички това в отношението на волята към тези три принципа мъдрост, красота и сила.

Каквото тези три принципа трябваше да дадат на човечеството в предисторически времена е било връчено на кандидата за посвещение чрез разкриването на Мистерийните тайни. Сега поглеждаме назад към онова време, когато религия, наука и изкуство не са били разделени, а са били обединени. Всъщност за всеки, който може да вижда свръхсетивно, астрално, тези три принципа за него са едно единство. Във висшите области на виждане няма абстрактна наука; а само една наука, която съществува в картини, в онова, което има едно съществуване призрачно във външния свят и намира един израз неясен във въображението. Онова, което сега може да бъде прочитано в книги, в това или онова описание на Сътворението, за произхода на света и човечеството, не е бивало *описвано*; вместо това то е било довеждано пред очите на ученика в живи картини, във великолепно хармонични цветове. А онова, което ученикът би възприел като мъдрост е било едновременно изкуство и красота, е било нещо, което раздвижвало неговите чувства към по-големи висоти, отколкото ние преживяваме като заставаме пред една изключителна работа на изкуството. Жаждата за истина и красота, мъдрост и изкуство, а също и религиозен импулс, всички са се развили едновременно. Окото на човека на изкуството е поглеждало към онова, което е ставало в Мистерииите /*9/ и онзи, който е търсил набожност, е откривал в обекта на своите религиозни стремежи в онези висши събития, които са били възпроизвеждани пред очите му. Религия, изкуство и наука са били едно.

След това идва времето, когато това единство се разделя на три културни области: времето, когато интелектът тръгва по собствения си път. науката възниква в същото това време, когато Мистерииите, които аз токущо съм описал, загубиха своята важност. Вие знаете, че западната философия и наука, истинската наука, започнала с Телес /Thales/. Това е времето, когато тя най-напред се разви от предишната пълнота на живо та на Мистерииите. Тогава също започна и онова, което в западния смисъл

се схваща като изкуство; тъй като гръцкото драматично изкуство се разви от Мистерииите. Докато в Индия до времето на Египетския култ /*10/ човек се занимаваше със страданието и смъртта на боговете, при великите гръцки трагични поети, такива като Есхил и Софокъл и пр. имаме работа с индивидуални човешки същества, които са образи на великия Всевишен. Чрез тези човешки същества, учениците на Мистерииите възстановяваха страданието, борба та и нуждаещия се Всевишен, като по този начин показваха Бог на хората чрез техните човешки образи.

Всеки, който иска да разбере какво Аристотел е искал да каже под думата прочистване, катарзис /*11/, трябва да изтълкуват понятието посредством астралното, посредством тайните на Мистерииите. Изразите, които той употребява да обясни трагедията са смъртно отражение на онова, което учениците научаваха в Мистерийните школи. Спомнете си как Лесинг изследваше душевните сили на страха и състраданието, които трябва да бъдат възбудени чрез трагедията. Това е доставило материал за множество велики и научни разисквания от дните на Лесинг насам. За Мистерийния ученик тези емоции биха се събудили реално, когато за него беше изобразен Бог при неговото преминаване през света. Страданията, присъстващи дълбоко в човешката душа, бяха чрез това направо възбудени и изтеглени навън, така както човек може да причини треска и я доведе до нейната кулминация. Това довеждаше до прочистване, така че човек да бъде в състояние да продължи до прераждане. Всичко това се появяваше в образи сенки в древните гръцки трагедии. Така както с науката, така и изкуството също беше развито от тези древни Мистерии.

На тези древни Мистерии Свободното Масонство на Висшите Степени дължат своя произход. В своите висши степени те нямат нищо друго освен една имитация на по-висшите степени на Мистерииите, в които Мистерийният кандидат постепенно бива посветен. Сега можем също да разберем защо Занаятчийското Свободно Масонство толкова много настоява да няма вече по-висши степени. Фактически по-висшите степени повече или по-малко загубиха своето значение за Свободното Масонство през последните векове. Онова, което е станало в културата през последните векове твърде малко е било повлияно от Свободното Масонство. Ала имало е време, когато великите културни импулси са произтичали точно от онова, което Свободното Масонство би трябвало да бъде. За да разберем това, трябва да погледнем малко, по-дълбоко в един век, към който аз много често съм се връщал тук, а сега искам да спомена това с оглед на масонството, това е 12-то столетие на нашето европейско културно развитие.

По онова време окултизмът, проявяващ се под различни наименования, игра много по-голяма роля в тогавашната култура, отколкото бихме могли да си представим днес. Ала всички тези различни имена вече не са приложими днес. И аз ще обясня защо. Като взема за пример самото Свободно Масонство, ще ви обясня, защо тези имена не допринасят нищо съществено за разбиране на въпроса.

Онова, което сега ще разкажа, всеки може да го преживее, ако стане чирак свободен масон. И тъй като тези неща са известни, поне по име, аз съм в състояние да говоря за тях.

Обикновена практика е онова, което е известно като "покриване с керемиди". Когато Ложата е отворена и Уважаваният Майстор е заел своето място и Външният Пазач е на своя пост, първият въпрос на Уважавания Майстор е: Покрита ли е Ложата с керемиди? Броят на свободните масони, които разбират какво означава този израз, са навярно малцина. Тъй като това е съвсем прост въпрос, аз наистина мога да ви дам обяснение на термина. По времето, за което аз говоря, да бъдеш един свободен масон е означавало да си в усилено противодействие срещу всичко, което е заповядало външната официална власт. Следователно било е необходимо да се провеждат работите на свободните масони с изключително голяма предпазливост. Точно по тази причина по онова време беше необходимо за Свободното Масонство да се появява под различни имена на, които са звучали безвредно. Между другите имена те са се наричали "Братята на Занаята" и т.н. Днес Свободното Масонство е изпълнило голяма част от онова, което то тогава си предназначава. Днес то самото официално е една власт в света.

Ако ме попитате каква е всъщност работата на Свободното Масонство, аз трябва да ви отговоря с абстрактни думи; тя се състои в това, че неговите членове имат за задача да предусещат мисловно няколко века понапред събитията, които ще стават в света; и да усъвършенствуват високи идеали на човечеството по един напълно съзнателен начин, така че тези идеали да не са само абстрактни идеали.

Днес, когато един свободен масон говори за идеали и някой го попита какво има предвид чрез най-висшите идеали, той ще каже, че най-висшите идеали са мъдрост, красота и сила; което обаче, като се размисли по-нататък обикновено не е нищо друго освен една форма на думи. Ако по онова време - или наистина и сега - разискваме за тези идеали с някой, който фактически разбира нещо от това, то тогава разискването ще стане нещо съвсем специално - за нещо толкова специално, което е свързано с протичане на събитията през идващите векове по същия начин, както мислите на строителя, съграждащ една фабрика, са свързани с фабриката, която вече е завършена.

По онова време, 12-тото столетие, опасно бе да се знае предварително какво щеше да се случи по-късно. Ето защо бе необходимо да се използват звучачи безвредно думи за прикритие. И по тази причина произлезе изразът "Е ли Ложата покрита с керемиди? ", което всъщност означава: "Тук само онези ли присъствуват, които знаят значението на нещата, които трябва да бъдат внедрени в бъдещето развитие на човечеството чрез Свободното Масонство? "Тъй като всеки един трябваше да знае, че те не трябва никога да оставят да бъде разбрано, че са свободни масони, когато са сред хората. Това предохранително правило, много съществено за онова време, е било поддържано до нашето съвремие. Дали много свободни масони знаят какво се е имало предвид чрез това е въпрос. Болшинството мислят, че това е някакъв вид устна формалност или го тълкуват повече или по-малко проникателно. Бих могъл да ви дам още безброй такива примери, които биха ви показали как външните обстоятелства са довели до възприемането на практически правила, за които хората сега се опитват да открият някакво дълбоко символично обяснение.

Но сега да поговорим за сърцевината на онова, което бе предприето през 12-тото столетие. То е изразено в дълбоко значителната Легенда за Светия Граал /*12/ за тази чародейна съдина, за която се казва, че е дошла от Далечния Изток и че има силата да подмладява хората, да довежда обратно към живот мъртвите и т.н.

И тъй какво е Светия Граал - като свободно-зидарски термин - и какво е онова, което се крие в основата на цялата Легенда? Най-добре ще разбера за какво се отнася всичко това, ако си припомним един символ на някой свободномасонски общества, символ криворазбран днес по най-възможния груб начин. Това е един символ, взет от сексуалния живот. Абсолютната истина, че точно една от най-дълбоките тайни на Свободното Масонство има символ, взет от сексуалния живот; и че мнозина хора, които се опитват да обяснят такива символи днес, следват само собствените си долни фантазии, при което те разбират тези символи в един смисъл. Твърде вероятно е, че тълкуването на тези сексуални символи ще играят немалка роля в идващите времена, и че това е точно, което тогава ще разкрие опасното състояние, в което великите древни тайни на Свободното-Масонство са изпаднали днес; а, от друга страна, колко необходимо е понастоящем за чистата благородна и дълбока основа на Свободното Масонство, символите да бъдат пазени свещени.

Онези от вас, които са чули моята последна лекция /*13/ на Общото Събрание знаете, че истинското първо начално значение на тези символи е свързано с причината, която не позволявало на жени да стават свободни масони до наскоро, и причината за събранията по тези въпроси да са

отделно за мъже и за жени също до наскоро. От друга страна, вие също знаете, че тези символи са свързани - и аз специално подчертавам това - с двата велики потока, протичащи през целия свят, издигащи се до най-висшата духовна област; кои то потоци ние също срещаме като закона за полярността в силата на мъжкото и женското /*14/. Вътре в тази култура, която ние сега трябва да разглеждаме, свещеническият принцип е изразен в масонска терминология, като женски принцип в духовната област - в онази духовна област, която е най-тясно свързана с културната еволюция. Управлението на свещениците е изразено чрез женския принцип. От друга страна, мъжкият принцип е всичко, което се противопоставя на това свещеническо управление, обаче по такъв начин, че този опонент трябва да се счита като най-свещения, най-благородния, най-великия и най-духовния принцип в света, нищо по-малко. И така има два потока, с които трябва да боравим: един женски и един мъжки поток. Свободните масони възприемат Авел като представляващ женския поток, Каин - мъжкия.

Тук идваме до основното понятие на Свободното Масонство, което наистина е старо, много старо. Свободното Масонство се развива в древни времена като опонент на свещеническата култура. Сега обаче трябва да ни бъде ясно, по правилен начин, какво трябва да се разбира под свещеническа култура.

Това, за което се говори тук, няма нищо общо с дребнавите противодействия на църквата или веруюто. Свещеничество може да се прояви в най-напълно до светските хора; дори в онова, което понастоящем се проявява като наука, която властвува в много културни групи, не е нищо друго освен онова, което е известно в свободномасонските термини като свещенически елемент, макар че има други, които са дълбоко масонски. Ние трябва да възприемаме такива неща следователно в тяхната най-пълна дълбочина, ако искаме да ги оценим правилно. Мога ли да обясня чрез един пример как онова, което се проявява като наука, често може да е онова, което се отбелязва в Свободното Масонство като свещенически елемент.

Кой днес сред лекарите не би се подиграл, ако му бъде казано за лечебните качества на извора на Лурдо? От друга страна, кой доктор не би възприел съвсем естествено, че е напълно резонно за някои хора да ходят във Висбаден или Карлсбад? Зная, че в момента казвам нещо ужасяващо, еретично, ала аз не представлявам нито свещеничеството, нито даже и медицината; обаче вече приближава време, когато едно непредубедена присъда ще бъде произнесена и върху двете. Ако медицината беше ефикасна днес, вяра в силата на лечението ще бъде едно от нещата, които един доктор би предписвал. Един пациент би бил изпратен в Карл-

сбад, а друг в Лурдо, ала и двамата по една и съща причина. Дали вие, от една страна, го наричате голяма набожност, или проташко суеверие, от друга, в края на краищата това е едно и също нещо.

Разбрано по този начин, бихме могли да характеризираме онова, което лежи в основата на свещения принцип като въздържашо се да изследва основните неща, като приемащо нещата, както те се представят, от каквато и да е страна на света, като задоволяващи се от онова, което е дадено по този начин. Символът на това, за което човекът не прави нищо, правилният символ за онова, което, в най-истинския смисъл на думата, е подарено на човека, този символ е взет от половия живот. Човешкото същество истински е продуктивно там, ала онова, което проявява себе си в тази продуктивна сила, няма нищо общо с човешкото изкуство, с човешката наука или с човешката способност; от него е изключено всичко, което се изразява в трите колони на "Царското Изкуство". Така, когато някой представят тези символи на човечеството, те искат да кажат: В този символ човешката природа се изразява не както човекът я е направил, а както тя е била дадена от боговете. Това се изразява чрез Авел, ловеца и овчаря, който предлага жертвоприносителното животно, жертвоприносителното агне, чрез което предлага онова, за което самият той не е направил нищо, за да го произведе, което бе дошло в съществуване независимо от него.

От друга страна, какво представлява Каин? Той пренасяше в жертва онова, което бе придобил чрез собствения си труд, онова, което той бе спечелил от плодовете на земята като обработва почвата, Онова, което той жертвуваше, имаше нужда от човешко умение, знание и мъдрост: Онова, което изисква разбиране за това, което се основава в духовен смисъл върху свободата на човека да решава нещата за себе си. Затова трябваше да бъде платено с вина, чрез убиване, най-напред, живите неща, които бяха дадени от Природата или от Божествените Сили, така както Каин уби Авел.

През вина минава пътят към свободата. Всяко нещо, което е родено в света - върху което човекът може, в най-добрия случай, да действа само по вторичен начин - всичко дадено на човека чрез Божествените Сили, всичко, което съществува, без да е необходимо той да работи върху него непрестанно; всичко това ни е дадено първоначално в Царствата на Природата, над които ние нямаме никакъв контрол - в *онези* Царства /Растително, Животинско и Човешко Царство/, чиито сили са изолирани от каквото и да е човешко участие, защото в тези Царства са включва физическото възпроизвеждане. Всички възпроизводителни сили в тези Царства, са ни дадени от Природата. Дотолкова, доколкото ние взимаме от онова, което е живо за наша употреба - защото ние правим света наше

място за живеене, което се разви от онова, което е живо - ние чрез това предлагаме жертвоприношение, дадено нам, така както Авел принасяше в жертва даденото нему.

Символът за тези три Царства е Кръстът. Долното рамо символизира Растителното Царство, средното или напречно рамо - Животинското Царство, а горното рамо - Човешкото Царство.

Корените на растението са зарити в земята и се отправят нагоре, в цвета, онези части, които при човек се отправят надолу. Възпроизводителните органи в растението са, които се явяват в цвета. Надолу обърнатата част, коренът, а главата на растението, зарито в земята. Животното е растението, обърнато наполовина и него вият гръбнак е хоризонтален по отношение на земята. Човекът е растението, обърнато напълно, така че долната част и отправена нагоре.

Това лежи в основата на всички тайни на Кръста. И когато теософията ни показва как човек трябва да премине, в течение на своята еволюция, през различните Царства на Природата, през Растително, Животинско и Човешко царство, то това е същото нещо, изразено от Платон в прекрасните думи. "Световното Душа е прикована на Кръста на Световното Тяло" /*15/. Човешката душа е една искра, изкочила от Световната Душа, а човешкото същество, като физическо човешко същество, е растение, животно и физически човек едновременно. Дотолкова, доколкото Световната Душа е разделила себе си на индивидуални искри от човешки души, то тя е, така да се каже, закована на Световния Кръст, закована към онова, което се изразява в трите Царства, Животинско, Растително и Човешкото Царство. Сили, които човекът още не е овладял работят в тези Царства. Ако той иска да ги контролира, тогава той трябва да създаде ново Царство свое собствено, което не е изразено в Кръста.

Когато говоря на тази тема често ме запитват: Къде е минералното Царство във всичко това? Минералното царство не е символизирано в Кръста; защото то е онова царство, в което човекът вече може да изрази себе си ясно където той се е научил да прилага техниките на измерване и пресмятане, на геометрия и аритметика; накъсо всичко, отнасящо се до неорганичната природа, до неорганичното Минерално Царство.

Ако разгледате един храм, вие знаете, че човекът го е издигнал с линии, компас, отвес и пр. и накрая с мисленето, което неорганичната природа е предала на архитекта в геометрията и механиката. И като продължите да размишлявате върху целия храм, вие ще откриете, че това е един неодушевен предмет, роден от човешката свобода и работа на мозъка. Вие обаче не можете да кажете това, ако подложите едно растение, или животно на човешко наблюдение.

Така вие виждате, че онова, което човекът е овладял, онова, което той е в състояние да владее, досега, е областта на неодушевеното. И всичко, което човешкото същество е превърнало в хармония и ред от неодушевени свят, е символът на неговото Царско Изкуство на земята. Онова, което той е внедрил в Минералното Царство със своето Царско Изкуство, е започнало като едно протичане, едно въплъщение на Божествената мъдрост. Да се върнем във времето на древните халдейци и египтяни, когато не само интелектът е бил, който то е използван в изграждането, а когато засилени възприятия са обхващали всичко: Контролирането на неорганичната природа тогава е било виждано като "Царското Изкуство", което е причината, поради която контролирането на природата е обозначено като "Свободно масонство /зидарство/". Първоначално това може да бъде видяно като фантазия, ала то е нещо повече.

Представете си оня момент, онази точка във времето на развитието на нашата земя, когато някой все още не е протегнал ръка, за да оформи неорганичната Природа, когато цялата планета е била пред човека такава, каквато е дошла от Природата! И какво е станало тогава? Погледнете назад към издигането на египетските пирамиди, при което камък е бил нагласяван към камък чрез човека. Сътворението на природата е получила нова форма в резултат на човешката мисъл. Човешката мъдрост така трансформирала земята. Това се е възприемало като правилната задача на Свободно съграждащия човек на земята. Като е използвал голямо разнообразие на инструменти, управлявани от човешката мъдрост, човешките сили са въвели в минералния свят едно преобразование, което се е разгърнало между първичните времена и настоящия ден, когато човешките сили могат да влияят на далечни пространства без механични средства.

И това е първата колона, колоната на мъдростта.

Малко по-късно ние виждаме да се установява втората колона, колоната на красотата, на изкуството. Изкуството е също така едно средство да се излива човешкият дух в безжизнена материя и отново резултатът е едно одушевяване /побеждаване/ /*16/ на неодушевеното, което се намира в природата. Опитайте се за момент да си представите как мъдростта постепенно побеждава и овладява безжизнената Природа. И вие ще видите

как онова, което съществува без човешко участие бива преоформено парче по парче от самия човек Представете си - само как фантазията, ако това ви е необходимо, резултатът, ако цялата земя е преобразована от ръката на човека, резултатът на цялата земя да стане творение на изкуството, изпълнено от мъдрост и излъчващо красота, изградено от човешката ръка и замислено от човешката мъдрост! Това може да изглежда фантастично, ала то е повече от това. Тъй като човешката мисия на земята е да преобрази планетата артистично. Това откривате изразено във втората колона - колоната на красотата.

Към което вие можете да прибавите, като трета колона, преоформянето на човешката раса в национален и държавен живот и вие ще имате разпространяването на човешкия дух в света. Вие имате това точно тук в областта на онова, което е безжизнено.

Върху което средновековните хора от 12тото столетие са размишлявали, като са гледали назад към древната мъдрост, че мъдростта на изминалите времена се е запазила в мраморни паметници, докато съвременна та мъдрост се е намирала в човешкото сърце. Като тя се е проявявала чрез човека на изкуството, ставайки работа на изкуството чрез труда на неговите ръце. Онова, което той чувствава, той отпечатва в материята, която е безформена, изчуква го от мъртвия камък; докато вътрешната душа на човека, разбира се, не живее в този мъртъв камък, все пак се проявява там. Всяко изкуство е посветено на тази цел; винаги има това овладяване на неживата, неорганична природа, независимо от това дали се отнася до един скулптор, който издялва мрамора, или художник, подреждащ цветовете, светлините и сенки. И дори държавникът дава структура на природата /? / /*17/.....винаги, - независимо от това, когато растителни, животински или човешки сили влизат в него - винаги се работи с човешкия собствен дух.

По този начин средновековният мислител на 12-тото столетие е поглеждал назад към окултната мъдрост на древните халдейци, на гръцкото изкуство и красота и на силата в концепцията за държавата в Римската империя. Това са три велики колони в световната история - мъдрост, красота и сила. Гьоте ги изобразява в неговата приказка, като трите Царе - окултната мъдрост в Златния Цар, красота като Гърция в Сребърният Цар, а в Пиринченият Цар сила, която тя намира своето световноисторическо изразяване в Римското понятие за Държава и което след това бе възприето в организацията на Християнската Църква. И Средните Векове, с техния хаос /*18/, произтичащ от сблъсъка на преселващите се народи и с техните объркани стилове, изразени в зле оформения Смесен Цар, направен от злато, сребро и пиринч; онова, което е било държано поотделно в различните древни култури, е смесено в този цар. След то-

ва, отделните сили трябва отново да развият себе си от този хаос, до едно по-високо ниво.

Всички онези, които през Средните Векове поеха за свой символ Светия Граал, си поставиха за цел използването на човешки сили, за да се доведат тези отделни сили до по-висша степен на развитие. Светият Граал трябваше да бъде нещо по същина ново, макар че той е тясно свързан по своя символизъм със символите на една много древна мистична традиция.

Какво всъщност е Светият Граал? За онези, които разбират правилно тази легенда, тя означава - както може дори да бъде доказано чрез литературни средства /*19/ - следното:

За сега човекът е овладял само неодушевеното в Природата. Преобразуването на живите сили, преобразуването на онова, което прониква и расте в растенията, а и на онова, което се проявява в животинското и в човешкото възпроизвеждане - това е извън неговата власт. Човекът трябва да не се докосва до тези тайнствени сили на Природата. Там той не може да се намесва. Онова, което е резултат от тези сили не може напълно да бъде разбрано от човека. Един художник може наистина да създаде едно странно красив Зевс, ала той не може напълно да разбере този Зевс; в бъдеще човек ще достигне до едно ниво, когато той ще може да разбира и това. Точно, което е така, че човек е достигнал контрол над неодушевената природа, е овладял земното притегляне чрез терзия и отвес и направляващите сили на Природата с помощта на геометрията и механиката; по същия начин в бъдеще човекът, самият той, ще контролира онова, което получава само като дар от Природата или Божествените сили - именно живото.

Когато в миналото Авел принесе в жертва онова, което нему е било дадено от Божествената ръка, по този начин той правеше жертвоприношение от областта на живото, само онова, което той бе получил от природата. Като контраст Каин бе принесъл в жертва нещо, което той самият бе спечелил от земята чрез собствения си труд, като плодове на усилието си /*20/. Ето защо по това време /в Средните Векове/, основно нов импулс бе въведен в Свободното-Масонство. И този импулс е онова, обозначаващо чрез символа на Светия Граал, силата на саможертвата. Често съм казвал, че хармонията в човешките отношения не се постига, като бъде проповядвано, а като бъде създадено. Когато веднъж необходимите сили бъдат събудени в човешката природа, преустановява се липсата на доброжелателство. Понятието за множество и малцинство са безсмислени в онова, което изразяват масонските символи; тук не може да има никакъв спор, тъй като въпросът се състои само в "може" или "не може". Никакво мнозинство не може да реши дали човек би трябвало да

използува терзията и отвеса; фактите решават това. По въпроса, че всички хора са братя, там те намират, че са едно. По този въпрос не може да има спор, ако всеки върви по пътя на обективността. Пътят, който има за последица придобиването на по-висши сили. Така връзката между свободните масони е безспорна и без съмнение е връзка на братство, което в широк смисъл от онова, което хората имат общо в неодоухотворената Природа.

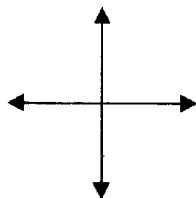
Обаче не всяка сила там е все още придобита. Някои неща, които някога са били там, отново са изчезнали, защото в цикъла на Природата, в който ние сме сега и който наричаме земя, материалното възприятие е напреден план, докато интуитивното възприятие е било загубено. Мога ли да посоча само един случай; в архитектурата способността да се планира една наистина акустична сграда е напълно загубена. Обаче в миналото това изкуство беше разбрано. Всеки, който изгражда сграда само чрез външни понятия, никога не ще създаде една акустична сграда; ала всеки, който мисли интуитивно, с мислите му вкоренени в по-висши области, ще е в състояние да постигне една акустична сграда. Онези, които знаят това, знаят също че в бъдеще онези сили на външната природа, над които понастоящем нямаме никакъв контрол, ще трябва отново да бъдат победени, така както човекът вече е победил земното привличане, светлината и електричеството в неодоушевената природа.

Макар че нашата епоха не е дотам напреднала, че да е в състояние да контролира външната жива Природа, макар че онази културна епоха все още не е дошла, в която живи и животоделни сили ще бъдат овладени, въпреки това вече съществува подготвителната школа за това, която беше основана от движението, наречено Ложата на Светия Граал. Ще дойде обаче времето - и това ще бъде много особена точка във времето - когато човечеството, отклонявайки се от своята настояща тенденция, ще види, че дълбоки вътрешни душевни сили не могат да бъдат решени чрез решения на множеството; че никакво вишегласие не може да уреди въпроси, включващи безграничната област на любов, в която е вложено онова, което човек чувства или усеща. Тази сила, която е обща за цялото човечество, която се изразява в интелектуалното, както и във всеобхващащото единство, за което не може да има никакъв конфликт, и която сила се нарича Манас. И когато хората ще са напреднали дотам, че те ще бъдат не само единство в своя интелект, а също и в своите възприятия и чувства, а ще са и в хармония с най-вътрешната си душа, дотолкова, че ще откриват себе си в онова, което е благородно и добро, дотолкова, че те с обич ще се обединяват в обективните неща, в онова, което имат общо, по същия начин, по който те се съгласяват, че две по две прави четири и три по три девет; то тогава ще настане времето, когато

хората ще могат също така да контролират и живота. Неодушевно - обективна неодушевеност на възприятие и чувство - с всичко човешко наистина обхванато в любов: Това е условието за придобиване контрол над живота.

Онези, които основаха движението на Светия Граал в 12-ия век, казаха, че този контрол над живата природа някога го е имало, бил е на разположение на боговете, които създадоха Космоса и слязоха на земята, за да дадат на човека зародиша на способността на същите божествени сили, които те самите вече притежаваха; така че човек вече е на път да стане един бог, като има нещо в своето вътрешно същество, което се стреми нагоре към мястото, където някога са стояли боговете. Днес разбирането, интелектът е преобладаващата сила; в бъдеще тази сила ще бъде любовта /Будхи Buddhi/, а във все още по-далечно бъдеще човекът ще до стигне до степента Аتما.

Този обединена сила /обществена сила/ /*21/, която дава на човека власт над онова, което се символизира от Кръста, е изразена - що се отнася до използването на силата от боговете - чрез един символ, именно чрез

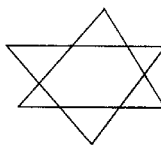
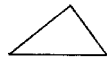

един триъгълник със своя връх, сочещ надолу. А когато се отнася до тези сили да изрази себе си в човешката природа, както по зародиша тя се стреми нагоре към божествената сила, тогава се символизира чрез един триъгълник със своя връх, сочещ нагоре. Боговете се издигнали себе си от човешката природа и са се отделили от човека; ала те са му оставили триъгълника, който ще се развие по-нататък вътре в него. Този триъгълник е също символ на Светия Граал.

СИЛАТА,КАКТО Е В БОГОВЕТЕ

СИЛАТА,КАКТО Е В ЧОВЕКА

СИМВОЛЪТ НА
СВЕТИЯ ГРААЛ /*22/

Средновековният окултист е изразил символа на Граала - символа на събуждане на съвършенството в живота - във формата на триъгълник. Всичко това не се нуждае от обществена църква, обвиваща себе си около планетата във вкоченена организация, макар че и тя също може да даде нещо на индивидуалната душа; но ако всички души започнат да зву-

чат в една и съща нота, то тогава силата на Светия Граал може да бъде събудена във всеки индивид. Всеки, който иска да събуди у себе си силата на Граала, нищо не ще спечели, ако моли силите на официалната църква, дали те могат да му кажат нещо; Всъщност той трябва да събуди тази сила у себе си, без много да задава въпроси. Човекът започва от тъпота на ума напредва през съмнение до сила. Това странствуване на душата е изразено в лицето на Парсифал, който търси Светия Граал. Това е едно от множеството дълбоки значения на фигурата на Парсифал.

Дали моето знание нараства, ако едно юридическо тяло, колкото и велико прокламира една математическа истина чрез своя официален говорител? Ако аз искам да науча математика, трябва да седна и да уча и да придобия аз самият разбиране за нея. И от каква полза би било, ако едно юридическо тяло притежава власт та на Кръста?/*23/. Ако аз искам да използвам силата на Кръста, контрола на онова, което е живо, то аз трябва да го постигна сам за себе си. Никой не може да ми го каже, или да ми го съобщи с думи; най-много то, което може е да ми го покажат в символи, да ми дадат светещия символ на Граала, ала това не може да бъде изказано в една интелектуална формула.

Първото постижение на този средновековен окултизъм следователно би бил онова, което се появи в толкова много различни движения в Европа: стремежът към индивидуалност в религията, бягството от вкоченясалата еднаквост на организираната църква. Вие можете ясно да схванете до каква степен тази склонност е подчертана в "Парсифал" на Волфрам фон Ешенбах /*24/. Онова, което прояви себе си за първи път в Реформацията, беше вече вложено в символа на Светия Граал. Онзи, който има чувство за великото значение, което застава пред нас в този символизъм, ще разбере неговата велика и дълбока културна стойност. Великите неща на света не се раждат в шум и бъркотия, а в интимност и тишина. Човекът не върви напред в своето развитие чрез шума на топовете, а чрез силата на онова, което се ражда в интимността на такива тайни братства, чрез силата на онова, което е изразено в такива обхващащи целия свят символи, които вдъхновяват човечеството.

От онова време чрез безброй канали сърцата на хората са получили едно вливане на онова, което е било заченато от онези, които са били посветени в мистериите на Светия Граал в средата на XII столетие; които трябваше да се крият от света под псевдоними, но които всъщност бяха квакът, подготвящ културата на последните 400 години.

Пазителите на великите тайни, на онези сили, които непрекъснато влияят върху човешкото развитие живеят в окултни братства. Аз само мога да загатна за онова, което фактически е включено в това, защото самият въпрос върви много дълбоко в окултната област.

За онези, които наистина придобиват вход до такива тайни един особен резултат е по-ясна перспектива и за световните събития в бъдеще. Бавно, но сигурно органичните, живите сили се намесват в съвременния цикъл на човешкото развитие. Ще настане време - колкото и фантастично това да изглежда на съвременни те хора - когато човекът вече не само ще рисува картини, не само ще прави безжизнени скулптори, а ще бъде в състояние да вдъхва живот на онова, което сега само рисува, само оформя с цветове или с длето.

Обаче онова, което ще изглежда по-малко фантастично, е фактът, че днес започва първата зора за използване не на тези живи сили в събитията на социалния живот; това е истинската тайна, заобикаляща Светия Граал. Последното събитие, внесено в социалната сфера чрез старото Свободно-Масонство излезе на открито в социалната сфера с идеите за равенство, свобода и братство, като негови резултати. Който знае това, знае също, че идеите, които се излъчваха от Светия Граал, бяха пропагандирани чрез безброй канали и съставляваха истинската действителна сила във Френската Революция.

Онова, което днес се нарича социализъм, съществува само като едно преждевременно, ненормално раждане и невъзможен експеримент, като една последна и отчаяна борба на една връщаща се вълна на човешкото развитие. Той не може да донесе никакъв положителен резултат. Онова, което този социализъм иска да достигне, може да бъде достигнато само посредством жива деятелност; не е достатъчна само колоната на силата. Социализмът не може повече да бъде контролиран с неодушевени сили. Идеите на Френската Революция - свобода, равенство и братство, са последните идеи, изтичащи от неодушевеното. Всичко, което все още върви по тази линия, е безплодно, и е обречено да умре. Защото огромно зло съществува в света днес, ужасяваща мизерия, която се изразява с такава страхотна сила, която се нарича социален въпрос, вече не може да бъде приписвана на неодушевеното. За това е необходимо едно Царско Изкуство; и точно това Царско Изкуство бе внедрено в символа на Светия Граал.

Посредством това Царско Изкуство човек трябва да придобие контрол над нещо подобно на силата, която кара растението да пониква, на същата сила, която окултистът използва, когато усилва растежа на едно растение. По същия начин част от тази сила може да бъде използвана за социално спасение. Тази сила, която се опитва от онези, които знаят нещо за Розенкройцерските Мистерии - както например знаеше Булвер Литъл в своята предсказвателна новела "Врил"/*25/ - понастоящем е все още в една елементарна зародиш на степен. В Свободното-Масонство на

бъдещето тази сила ще бъде истинското съдържание на висшите степени. Царското Изкуство в бъдеще ще бъде социално изкуство.

И отново трябва да ви кажа нещо, което ще изглежда фантастично на непосветения поради това, бих могъл да кажа, че идеята е обземаща и всеобхващаща. Онова, което човекът отпечатва като форма, произтичаща от неговата душа върху материята на настоящия земен Кръг, е вечно, то няма да премине. Дори макар че материята, на която по този начин и е дадена външна форма, се разпадне, онова, на което Царското Изкуство е дало форма, в пирамидите, храмовете и черквите, е незагиващо. Онова, на което човешкият дух е дал форма в материята ще присъствува в света като една продължителна сила. Това е напълно ясно на онези, които са посветени в такива неща. Кьолнската готическа катедрала например ще премине; ала от огромно значение е, че атомите някога са били, са участвували в тази форма. Самата тази форма е незагиващото нещо, което занаятчиците ще участвуват в напредващия еволюционен процес на човечеството, точно така както живата сила, която е в растението, участвува в еволюцията на Природата! Художникът, който рисува една картина днес, който отпечатва върху мъртвата материя с кръвта на душата си, също така създава нещо, което рано или късно ще бъде разпространено в хиляди атоми. Онова, което има неумираща трайна стойност, което е вечно, е, че той е *създавал*, нещо от неговата душа е протекло в материята.

Държави и всички други човешки общества идват и си отиват пред нашите очи. Ала онова, което хората са оформили от своите души, като такива общества, представляват по човешки схващани идеи с вечна стойност, с вечно траеща значимост. И когато тази човешка раса отново се е появила върху земята вече в нова форма, тогава земята ще види плодовете на тези елементи с вечна стойност.

Днес, който обръща своя поглед към звездните небеса, вижда една чудесна хармония. Тази хармония е еволюирала, тя не винаги е била там. Когато изграждаме една катедрала, ние поставяме камък върху камък, когато рисуваме една картина, поставяме цвят до цвят, когато организираме едно общество, създаваме закон след закон; точно по същия начин творчески същества някога са работили върху онова, което застава днес пред нас като космос. Нито луната, нито слънцето биха светили; никакво животно, нито растение би възпроизвеждало себе си, ако всичко, което виждаме в космоса не би изработено от съществата, ако нямаше такива същества, които са работили така, както ние работим днес върху новооформянето на космоса. Така както ние работим днес върху космоса чрез мъдрост, красота и сила, също така са работили същества, които

не принадлежат на нашето съвременно човешко царство, и които някога са работили върху космоса.

Всяка хармония винаги е резултат от дисхармонията на едно предишно време. Така както на камъните е била дадена форма за един гръцки храм, така както те изобилствуват в други форми, в объркващо разнообразие от форми, от които те стават една координирана структура, така както изобилието от цветове върху палитрата със значение се поставят върху една картина, така, по същия начин всяка материя е била в други хаотични съотношения преди творческият дух да я трансформира в този космос. Същото нещо се приповтори на нова равнина. И само онзи, който вижда цялото, може да работи върху подробностите правилно и ясно. Всичко, което е имало истинско значение за човешкия напредък в света, е създадено с грижа и преценка и чрез посвещение във великите закони на световния план. Онова, което денят произвежда е ефимерно. Онова, което е създадено през деня чрез познание на вечните закони обаче е вечно. Да се създава през деня чрез знание на вечните закони е същото нещо, каквото е Свободното-Масонство.

Така виждате, че онова, което застава пред нас като изкуство, наука и религия отвъд онова, което е дадено от боговете и изразено в символа на Кръста, фактически е извършено чрез Свободното-Масонство, от кое то произтича всичко, което в света е правилно изградено. И така, Свободното-Масонство е интимно включено във всичко, което човешката ръка е оформила в света, всичко, което културата е създавала от суровата не одушевена материя. Да се върнем към великите неща, които културните епохи са създали; Да разгледаме на пример стиховете на Омир. Какво се съдържа в тях? Онова, на което посветените са научили човечеството чрез велики, обемащи света идеи. Великите художници не са сами изобретявали своите теми, а всъщност са давали форма на онова, което е обхващало цялото човечество. Възможен ли е Микеланджело без силата на Християнските концепции? Опитайте се по същия начин да проследите назад до неговия произход всяко постигнато нещо с истинско културно значение и във всеки случай ще отидете назад до онова, което е произвело от посвещението в Мистериите.

В края на краищата всяко нещо трябва да премине през едно школуване. Последните 400 години всъщност бяха едно школуване на човечеството - школуването в безбожие, в което имаше само човешки експерименти, едно връщане към хаоса, ако се погледне от специфична гледна точка. Днес всеки експериментира, без да осъзнава връзката с висшите светове - извън само онези, които отново са потърсили и намерили тази връзка с духовните области. Днес почти всеки живее само за себе си, без да въз-

приема нищо от действителния и всепроникващ общ план. Това, разбира се, е и причината за ужасяващото недоволство, ширещо се на всякъде.

Онова, което ни е нужно, е възобновяване рицарството на Светия Граал в съвременна форма. Всеки, който би приближил до това, чрез него ще дойде до знанието за истинските сили, които днес все още лежат скрити в протичането на човешката еволюция.

Днес толкова много хора възприемат старите символи, без да ги разбират; Онова, което по тази причина се прави от сексуалните символи по един неразбиращ начин, не се приближават ни най-малко до правилното разбиране на масонските понятия. Такова разбиране трябва да се търси точно в онези неща, които освобождават само естествените сили; в проникването и овладяването на онова, което е живо, по същия начин, по който геометърът прониква и овладява неодушевеното със своята линия, компас, отвес и пр.; и в работеното върху живото по същия начин като онези, които изграждат един храм, поставят неживите камъни заедно. Това е великото масонско понятие за бъдещето.

Има един много древен символ в Свободното-Масонство, т. нар. Тау.

Този знак Тау играе важна роля в Свободното-Масонство. В основата си той не е нищо друго освен един Кръст, на който е отнета горната част. Минералното Царство е изключено, за да се получи изобщо Кръстът - човекът вече го контролира. Ако човек остави Растителното Царство да влияе /in Anlicn treten/ тогава се получава Кръстът, отправен надолу /*26/; Онова, което се разгъва от земята, от душата, като власт над земята, е символът на бъдещето Свободно-Масонство.

Всеки, който е чул моята последна лекция за Свободното-Масонство /*27/, ще си спомни, че ви разказах масонската легенда за Хирам-Абиф и как той при един специален случай използва знака Тау, когато Савската Царица поиска да повика всички работници, изграждащи Храма. И тъй хората, работещи заедно като социални партньори никога не биха се появили при заповедта на Соломона; ала при сигналното Тау - което Хирам-Абиф издигна високо - всички те се появиха от всички страни. Знакът Тау символизира една напълно нова сила, основаваща се на свобода и състояща се в събуждане на една нова естествена сила.

Ще ми се позволи ли да започна със забележката, с която завърших последния път /*28/, когато ви казах, къде води такъв голям контрол над не-одушевената природа. Без много фантазия, може да се покаже какво се включва посредством един пример. Безжичният телеграф работи през едно пространство от предаващата станция до приемащата. Апаратът може да бъде поставен да работи по воля, той действа през големи пространства и човек може да накара да го разберат чрез това. Подобна сила на тази, чрез която работи без жичния телеграф ще бъде на разположение на човека в един бъдещ век, без дори някакъв апарат; това ще даде възможност да се причиняват големи разрушения на отдалечени разстояния, без някой да е в състояние да открие откъде произтича разрушението. Тогава, когато се достигне най-високата точка на това развитие, тогава евентуално ще се дойде до точката, когато то ще падне върху самото себе си.

Онова, което се изразява чрез Тау, е движеща сила, която може да бъде поставена в движение само от силата на несребична любов. Ще бъде възможно да се използва тази сила за каране на машини, които обаче ще престанат да функционират, ако егоистични хора ги използват.

Може би вие знаете, че Киили /Keely/ изнамери един мотор /*29/, който върви само когато самият той присъства. Той не мамеше хората с това; защото той имаше у себе си тази движеща сила, произхождаща от душата, която може да задвижва машини. Една действаща сила, която може само да бъде морална, това е идеята на бъдещето; една много важна сила, с която трябва културата да бъде проникната, в противен случай ще разруши самата себе си. Механичното и моралното трябва да се проникнат взаимно. Днес ние сме застанали съвсем близо до тази граница. В бъдеще машините ще бъдат карани не само чрез вода и пара, а и чрез духовна сила, чрез духовна моралност. Тази сила се символизира чрез знака Тау. И наистина бе поетично символизирана в образа на Светия Граал /*30/. Човек вече не зависи само от онова, което Природата ще му даде свободно да използва; той ще може да оформя и трансформира Природата, той е станал майстор занаятчия на онова, което е живо.

Като нещо, което трябва да бъде победено, старият сексуален символ стои в повратната точка за Свободното-Масонство. Бихме могли да сравним стария сексуален символ на Свободното-Масонство с новия символизъм на бъдещето масонство чрез аналогията, като поставите парче скала, избита от лицето на една стръмна скала и покрита с груба трева до една красиво изработена статуя от един скулптор. Онези, които са били до известна степен посветени в Царското Изкуство, са осъзнавали това. Гьоте например е изразил това великолепно в епизода с Хомунко-

луса във втората част на Фауст. Има все още множество тайни /*31/ в тази работа, които остава да бъдат разкрити.

Всичко това показва, че човечеството застава лице в лице пред една нова епоха в развитието на окултното Царско Изкуство. Онези, които официално представляват днес Свободното-Масонство най-малко знаят за онова, което ще бъде това бъдещо Свободно-Масонство. Те най-малко осъзнават, че нещо съвсем ново ще замени старите символи, които те толкова често криво тълкуват и че всичко туй ще има едно свършено ново значение.

Така както е ясно, че всичко от истинската важност в миналото произтича от клонове на Царското Изкуство, също така е истина, че всичко от истинска важност в бъдещето ще произтече от култивирането на същия източник. Наистина всеки ученик днес може да демонстрира теоремата на Питагор можа да я открие, защото той беше майстор на Царското Изкуство. Същото ще бъде с Царското Изкуство на бъдещето. Така вие виждате, че масонското Изкуство стои в повратна точка на своето развитие и има най-тесни връзки с работата на Ложата на Светия Граал, онова, което може да се яви като спасение в ужасяващите конфликти около нас.

Тези конфликти едва започват. Човечеството не осъзнава, че танцува върху един вулкан. Ала това е така. Революциите, започващи на нашата земя, създават необходимост от една нова фаза на Царското Изкуство. Онези хора, които не оставят безсмислено течението да ги влачи през живота, ще разберат какво трябва да правят; че трябва да участвуват в еволюцията на нашата земя. Следователно от известна гледна точка това много древно Царско Изкуство трябва да бъде представено под нова форма, за да застане край онова, което е толкова древно, и в което се крие една неизчерпаема сила. Онези, които биха могли да схванат новите масонски идеи, ще извлекат нови искри от древните символи на Свободното-Масонство. Тогава ще стане ясно също, че връзката между Занаят и Висши Степен на Свободното-Масонство е безсмислено противопоставена срещу усилията на истинското Свободно-Масонство.

Това е необходимо, за да се отговори на въпроса - и това ни връща към нашата точка на започване - "Какво представляваше Царското Изкуство досега?". Царското Изкуство беше душата на нашата култура. И тази наша култура има две основни съставни части. От една страна, тя е изградена от онези сили в човешката душа, които се занимават с неодушевеното; а, от друга страна, от силите на онези хора, които поемат като своя главната задача да контролират неодушевеното само посредством силите, събрани в техния организъм; а те са мъжете, ето защо Царското Изкуство досега е било мъжко изкуство. Жени следователно са били

изключени и не е могло да участвуват в него. Задачите, които са се провеждали в Ложите, са били нещо съвсем отделно - подробностите не са важни - от всичко, отнасящо се до фамилията или до възпроизвеждането на чисто естествената основа на човешката раса. В Свободното-Масонство се е водил двойствен живот; великите идеи, които са били изразявани в Ложите, не е трябвало да бъдат смесвани с нищо, свързани със семейството. Работата в Ложите, бидейки свързана с най-вътрешния живот на душата, е вървяла паралелно с подхранването на социалния живот на семейството. Едното течение е било в конфликт с другото.

Жените били изключени от Свободното-Масонство. Това престава в момента, когато Свободното-Масонство спира да гледа назад и обръща своя поглед напред. Защото точно онова, което произтичало навътре от отвън /?/ е било онова, което се е виждало като женски поток; Свободното-Масонство е смятало онова, което идва от Природата, за нещо свещенно. И оттук Свободното-Масонство е считало това за враждебно.

Мъжът по своята природа е представител на силата, която работи в неодоушевеното, докато жената се схваща като представител на живата творческа сила, която непрекъснато развива човешката раса от основата в Природата. Тази антитеза трябва да бъде разрешена.

Онова, което трябва да бъде постигнато в бъдеще, може да бъде постигнато само чрез победа на всичко в света, което разчита на старите символи, които са изразени точно в онова, което е сексуално. Свободното-Масонство, което днес е отживяло, притежава тези символи, ала то също така осъзнава факта, че трябва да бъдат надживяни. Обаче тези сексуални символи трябва да бъдат поддържани във в институциите, свърза ни с онова, което е природо-естествено и само по този начин този въпрос може да бъде разрешен.

Нито архитектът, нито художникът, нито държавникът имат нещо общо - по техния начин на мислене, аз ви моля да размислите върху това - с основата на сексуалност в Природата. Те всички се трудят да контролират неодоушевените сили с разума, с интелекта. Това е, което е изразено чрез масонските символи. Надделяване на тази основа в Природата в далечното бъдеще, като се спечели контрол над силите на живота - както в отминали времена на Лемурийската раса човекът е започнал да придобива контрол на неодоушевените сили - това ще бъде изразено в нови символи. Тогава естествената основа ще бъде победена не само в сферата на неодоушевеното, но също и в сферата на одушевеното.

Когато разсъждаваме върху това, тогава старите сексуални символи ни изглеждат точно онова, което трябва да бъде надделяно в най-широк смисъл; и след това откриваме онова, което в бъдеще ще трябва да стане творческия и наистина резултатен принцип в понятието за съединяване

на двете - мъжката и женската духовни сили. Външното проявление на този напредък в Свободното-Масонство е следователно приемането на женския пол.

Има един с голямо значение обичай в Свободното-Масонство, който е свързан с този въпрос. Всеки официално въведен в Ложата получава два чифта ръкавици. Единият чифт той слага на себе си; другият чифт трябва да го сложи върху дамата на своя избор. Чрез това се обозначава, че тези двама би трябвало да се докосват един друг с ръкавиците, така че чувствените импулси да нямат нищо общо с онова, което се отнася до Свободното-Масонство. Тази мисъл също е изразена и в друг един символ; престилката е символ на побеждаване на сексуалността, която бива покрита с престилка. Онези, които не знаят за тази дълбока масонска идея изобщо не биха могли да си представят какво означава тази престилка. Човек не би могъл да си обясни престилката в тесен смисъл, свързана със Свободното-Масонство.

Така ние имаме победа на природното от свободния творчески дух, от една страна, но и разделянето посредством ръкавиците, от друга. Обаче бихме могли да свалим ръкавиците в края след като онова, което е нищо е било победено, като се използват непосредствено свободните духовни сили и на двата пола. Тогава само онова, което се проявява днес в сексуалността окончателно ще бъде победено. Когато човешкото творчество е свободно, напълно свободно, когато мъжът и жената работят заедно върху великата структура на човечеството, ръкавиците няма вече да бъдат давани, защото мъжът и жената тогава свободно ще са в състояние да протягат ръце един към друг, защото тогава дух ще говори на дух, а не чувственост на чувственост. Това е великата идея на бъдещето. Ако някой днес иска да влезе в древното Свободно-Масонство, тогава само той ще бъде на висшата точка на масонското мислене относно бъдещето оформяне на човечеството, ако той работи в този дух и ако разбира онова, което времената изискват от нас независимо от онова, което Ордена е бил в античността. Ако стане възможно да се разкрие едно разбиране на онова, което се нарича тайната на Царското Изкуство, то тогава бъдещето без съмнение ще ни доведе до прераждане на старото добро и чудесно Свободно-Масонство, независимо от това, колко е деградирало понастоящем.

Един от начините, по който окултизмът ще проникне в човечеството, ще бъде чрез възроденото Свободно-Масонство. Най-добрите неща се разкриват точно посредством грешките на техните собствени достойнства. И макар че днес ние можем да гледаме на Свободното-Масонство само като на карикатура на великото Царско Изкуство, въпреки всичко не трябва да се отчайваме при нашето усилие отново да разбудим неговите

спящи сили, задача, която е възложена нам /*32/ и която протича в паралелно направление на теософското движение. Дотолкова, доколкото ние не се занимаваме повърхностно с въпроса, който тежи върху нас, а действително се борим с него в дълбините на нашето разбиране на световните събития, мъчим се да разберем какво се проявява в душите на половете, в борбата на половете, тогава ще разберем, че от тези сили ще протекат оформящите сили на бъдещето.

Всичко това приказване е нищо. Тези въпроси не могат да бъдат отговорени освен ако отговорът не бъде изтеглен от самите дълбини. Онова, което съществува в света днес като социален въпрос или женския въпрос, е нещо, ако той не бъде разбран из от дълбините на световните сили и не бъде хармонизиран с тях.

Така както е истина, че великите дела на миналото се коренят в Свободното-Масонство, така също е истина, че великите практически дела на бъдещето ще бъдат спечелени от дълбините на бъдещите масонски идеи.

ГЪОТЕ И НЕГОВАТА ВРЪЗКА С РОЗЕНКРОЙЦЕРСТВОТО

Има два начина да се проникне в Гьотевата Розенкройцърска Мистерия, един екзотеричен или окултен начин. Езотеричният път разкрива себе си чрез проучване на онези стихотворения на Гьоте, които са външен израз на неговите Розенкройцърски възгледи и друго знание, отнасящо се до този въпрос.

Те включват:

1. Стихотворението "Мистерии" /*geheimnisse*/: то описва тайната на Ложата от 12 души с един тринайсети начело. Съдържанието се отнася до опитности във външния двор на Розенкройцърското Парсифелово Посвещение /Посвещението на Светия Граал/.
2. Основаната тема във "Фауст". Хоменкулуcът е астралното тяло; пътуването до "Майките" е представяне на търсенето на Златния Триъгълник и Загубената Дума.
3. Пасажите във "Вилхелм Майстер" изобразяващи "Пътуването и Трансформацията на Душата" и едно разтегляне на съзнанието до космическо виждане. /Съзерцаване на космични събития. Видението на Макариос е един такъв акт на съзерцание/.
4. Приказката за "Зелената змия и красивата Лилия" е изображение на *алхимично посвещение* така както е установено от Кристиан Розенкройц; това е написано правилно - а не както в Ложите по неправилната традиция - като 030 степен /известна в свободно масонския език като 30-тата степен/. Тази басня съдържа в символичен език всички тайни на степен-та на Царския Свод, която вероятно е написана 013 степен и която също така се нарича четвъртата степен.

5. Важни страни на Розенкройцерското посвещение също така се намират и в стихотворението "Пандора".

* * *

Средствата за проникване в Гьотевото Розенкройцерство по езотеричен или окултен начин са дадени в посвещението на истинската 20 степен, която - за да се скрие тайната - също така се пише като 6 степен, и се чете като 6x3 18-та степен /Розовия Кръст/. В това е показано по окултен начин, че Гьоте е бил посветен между неговите две визити на Лайпциг и Страсбург, което посвещение е дошло до съзряване в живота му постепенно и което му дало възможност да изпълни една много специална Розенкройцерска мисия. Ни що повече за това не може да *се пише*; би могло още мъничко да се каже само устно, и още малко повече само в една *истинска* Розенкройцерска Ложа на 6 3 6x3 18-та степен.

* * *

Горният текст се намира само като ръкопис на Мария Щайнер фон Сиверс. Предполага се, че това е било написано от Рудолф Щайнер за Едуард Шуре около 1906 г., тъй като препис на Мария Щайнер се намира непосредствено след един текст, написан от Рудолф Щайнер до Шуре в 1906 г., символи и развитие на трите Ложи вътре в човечеството, Михаилев ден 1905, и публикувано на английски в "Апокалипсиса на Св. Йоан", Лондон, 1977 г.

Б Е Л Е Ж К И

ЛЕКЦИЯ ПЪРВА Берлин, 23 май 1904 г.

Източник на текста.

Стенографски бележки на Франц Зайлер и съкратени стенографски бележки на Валтер Вегелан.

/*1/ - Лекция по всяка вероятност е била оповестена малко преди започването и, тъй като Рудолф Щайнер, току-що се бе завърнал от едно посещение в Лондон.

/*2/ - Ани Безант, 1847 - 1933, председател на Теософското Общество от 1907, е говорила веднъж преди това в Берлин по случай основаването на Германската Секция през октомври 1900. През септември 1904 г. тя прави един лекторски тур на няколко германски града по покана на Рудолф Щайнер. Нейните лекции, които тя държеше на английски, бяха рапортирани от него на немски.

/*3/ - Тези две публични лекции на 30 май и 6 юни 1904 г. ; "История на спиритизма, хипнотизма и сомнабулизма", бяха по изключение държани в понеделник, нормално понеделнишките вечери редовно бяха заети от

лекции за членове.

/*4/ - Три лекции 26 май, 2 и 9 юни 1904 /още непреведени/.

/*5/ - Тези лекции са били обявени за април обаче са били държани едва през есента на 1904 /непреведени/

/*6/ - Това бе публично обявено в "Тайната доктрина" на Е. П. Блаватска, /1888/ книга втора. Там се казва: "Сега ръкописите във Ватикана за Кабала - единствено копие, от което /в Европа/ се смята да е било притежание на граф Сен Жармен, съдържа най-пълно изложение на доктрината. . . "

/*7/ - Д-р Щайнер тук споменава за способността на Блаватска, известна на публиката, чрез която тя е била в състояние да чете редки ръкописи от Астралната Светлина, както това е описано от Констанс Ватмайстер, а и други, в "Спомените" на Е. П. Блаватска и в "Тайната доктрина" 1893.

/*8/ - Една от най-загадъчните и оспорвани личности на 18-тото столетие. Неговата рождена дата и датата на неговата смърт, както и неговото истински име не могат да бъдат установени със сигурност. Според една лекция, държана от Рудолф Щайнер в Нюшател на 27 септември 1911, името не се отнася само до една личност, а и до друго също. В истинския носител на това име живее индивидуалността на Кристиян Розенкройц. Виж също лекция 5, държана на 4 ноември 1904г., която е включена в настоящия том и бележките към нея.

/*9/ - Това се отнася до лекциите, държани през януари 1904 от които обаче няма никакви бележки.

/*10/ - Бележките на Вегелан изразяват това по следния начин: "За да разберем това, трябва да навлезем в две течения на съвременността, които са скрити в душите на хората от 5-тата Коренна Раса и често са в конфликт едно с друго. Едното течение най-добре е представено от индийските и южно-европейските вероизповедания и също във възгледа за живот на еврейските народи и вавилоняните - а другото течение се съдържа във вероизповеданията и възгледа на персийците на запад от Персия до областите на тевтоните".

/*11/ - За тези две течения.....възглед върху живота на народите от южната зона.....основна тенденция на северните народи. Вж. "Изтокът в светлината на Запада, 5 лекция, Мюнхен, 27 август 1090 г.

/*12/ - Индийското име за боговете на Девакан, небесния свят.

/*13/ - Индийското - Сурас богове /от Асур дъх/ става не-богове А-сурас. В древните ориенталски религии и също по-късно използвано от Рудолф Щайнер като име за сатанински същества. Във връзка с тази лекция обаче то е използвано в смисъла на "Тайната доктрина", кн.2 на Блаватска /"Върху мита на Падналия Ангел и неговите различни стра-

ни/. "Езотерично Асурите, превърнати по-късно в зли духове и долни богове, които вечно воюват с великите божества - са боговете на Тайната Мъдрост. В най-старите части на Раг Ведата са духовните и божествените, като терминът Асура е бил използван за Върховния Дух и бидейки същият като великият Ахура на Зороастризма. Имало е време, когато боговете Индра, Агни и Варуна сами те са принадлежали към Асурите". Само в атлантски времена, в прехода от Лемурия към Атлантида те са били първоначално висши богове, трансформирани в не-богове.

В бележките на досега непубликуваната лекция на Рудолф Щайнер, изнесена в Берлин, 17 октомври 1904, се казва следното: "Ако искаме да разберем гледната точка на духовното еволюция трябва да ни бъде ясно една важна случка през Атлантската епоха. Онези същества, които първоначално са изглеждали духовни, сега се явяват като революционери, стремящи се към независимост. Сурите сега стават Асури. До това време те не са взимали участие в еволюцията. Те са онези сили, които, както в наши дни, представляват интелектуалната и духовна страна на човешката природа. Тази страна на Луциферовата природа е също която е стояла за Християнството през първите векове. Има два документа, отнасящи се до това, единият е във Ватикана, а другото копие на този документ и в притежание на най-пълно посветения християнин в Западния свят граф Сен Жармен".

/*14/ - Трябва да се отбележи, че този параграф е дефектен. Виж в това отношение "Тайната доктрина, кн.2 на Блаватска, "История на четвъртата раса", също лекцията на д-р Щайнер, Дорнах, 18 януари 1920 /още не преведена/, в която датата на прекъсване на физическото въплъщение е дадена като 6-тото хилядолетие сл. Хр.

/*15/ - Битие 6, 1-2. Също вж. "Тайната доктрина", кн.2, ч.2 на Блаватска, "За мита на Падналия Ангел и неговите различни аспекти". В историята за Ной от "Златната легенда" от Яков дьо Ворагин / de Vogagine/ се казва за тази случка: "....Този път хората започнаха да се умножават по земята и децата Божий ще рече на Сет.....видяха дъщерите човешки, ще рече на Каин и бяха обзети от страст и си ги взеха за жени".

/*16/ - Това тук също е свързано от Рудолф Щайнер с "Тайната доктрина" на Блаватска, кн.2.

/*17/ - Битие. 3: 16

/*18/ - "Und so du das noicht,
Dieses: Strib und werde,
Bist du nur truber Gast
Auf der dunklen Erde".

Заключителният стих на едно стихотворение от Гьоте, наречено "Светият стремеж"/Selige Sehensucht/.

/*19/ - Първото послание на Йоана, стих 7, Рудолф Щайнер вече е обяснил този параграф от посланието подробно в неговата лекция на 29 април 1904. Според това съвременните материалистични концепции за кръвта и водата не трябва да бъдат прилагани тук. Когато се казва: "Има три, които свидетелствуват в небе то, Отец, Словото и Светия Дух: и тези три са едно".

Това в теософската терминология означава: Атма, Будхи, Манас, трите висши принципа. И когато по-късно се казва: "И има три, които свидетелствуват на земята, Духът и Водата, и кръвта", това означава трите нисши принципа, трите душевни качества. Астралното тяло, както и кръвта, /не нашата физическа кръв/, са трите най-нисши части на душата. Юдейският езотерицизъм вярва, че движението на кръвта се причинява от астралното тяло и това е правилно. Всяко влияние, което не преминава пряко през душата, но все пак има въздействие върху тялото, се нарича "кръв" в йудейското езотерично учение. Това е действеният принцип, мотивацията. Ние наричаме само червената течност, която тече през тялото "кръв". Водата означава "Кама" във всеки окултен език - чувства, емоции, страсти и пр.: "и сега аз ще ви кажа защо всичко това се нарича вода. Вие трябва да се запознаете с понятието, че човечеството днес е придобило обичая да си представя всичко по един много поматериалистичен начин, отколкото това бе преди. Ако вие си представите един стар кабалист, той не възприема водата само като един течащ елемент, но като един образ и той бе достигнал до това по следния начин. Той си казвал на себе си: Водата е населена от онези животни, които ние считаме за най-примитивни. Животните първоначално са се развили от течния елемент; морските животни, медузи, амфибии. След това всички те излезли от водата на земята. Само от водата са излезли емоциите и чувствата.....ние различаваме нисшата част на душата, която задвижва кръвта и я прави да пулсира и причинява удоволствие и неудоволствие и всички други такива болезнени опитности. И това древният кабалист наричал вода, защото от водата се получава този елемент на душата. А след това имаме мислещата част на душата, която е Дух".

/*20/ - Виж бележка 6.

/*21/ - Рудолф Щайнер се е изразил по подобен начин на 2 януари 1905 г. в едно писмо до един член, който е щял да бъде приет в Езотеричната школа: "Вие знаете, че зад цялото теософско движение има високо развити същества, които ние наричаме "Учители" или "Махатми". Тези възвишени същества вече са завършили пътя, който останалото човечество все още има да извърви. Те действуват сега като великите "Учители на Мъдростта и на Хармонията на Човешкото Възприятие". Те работят на по-висши полета, към които останалото човечество тепърва ще еволю-

ира в течение на следващите периоди на развитие /т.нар. "Кръгове"/. Те извършват своята работа на физическото поле чрез техните "вестители", първата на която бе Е. П. Блаватска - искам да кажа първа по отношение на теософското движение. Учителите никога не основават външна организация на общество, нито биха администрирали такава. Теософското общество беше сформирано от неговите членове основатели /Е. П. Блаватска, Олкът и др. /, за да може да се разпространи работата на Учителите върху физическото поле, ала тези Учители, самите те никога не са упражнявали никакво влияние върху Обществото като такава. То по целия си характер и водачество е чисто и просто работа на хора; живеещи на земята". Виж във връзка с това също лекция 16, дадена на 22 октомври 1905 г. /съдържаща се в този том/.

ВТОРА ЛЕКЦИЯ, Берлин, 10 юни 1904 г.

Източник на текста

Стенографски бележки от Франц Зайлер и Валтер Вегелан и кратки бележки от Мария Щайнер.

/*1/ - В края на неговата лекция, държана на 27 май 1904 г. , завършена с думите: "Следният път аз ще говоря за една от най-важните легенди, която е тази, която вие често сте чували, обаче чието вътрешно значение е толкова дълбоко, че няма друго като него: Легендата за Каин и Авел".

/*2/ -Виж във връзка с това: "Тайната доктрина" на Блаватска кн.2 "Божественият хермафродит", ала също и по-късния цикъл на Рудолф Щайнер: "Въздействието на окултното развитие върху обвивките на човека", 10 лекции, държани в Хага от 20 - 29 март 1913 г.

/*3/ - Енох, Апокрифната Книга на стария Завет.

/*4/ -Това е свободен превод от Рудолф Щайнер на Стария Завет. Вместо "мъж и жена ги създаде той", Рудолф Щайнер казва: "Мъжки-женски го създаде той", с последвали корекции на "тях", "тяхното", и пр. в "него", "неговото" и пр. По-късно Рудолф Щайнер често подчертаваше факта, че това първо създаване на човека беше мъжко-женско създаване. Сравнете също: "Египетските митове и мистерии", 8 лекции и "Битие", "Тайните на Библейския разказ за Създаването", 11та лекция.

/*5/ - Авел е същото като "пнеума" на гръцки. Виж във връзка с това 5-та лекция от "Евангелието на Матей", Рудолф Щайнер.

/*6/ - Този пасаж изглежда, че е несъвършено запазен. Той може да бъде сравнен с пасажите от лекциите 17-та, 18-та, 19-та и 20-та, държани на 23 октомври и 2 януари 1906 г. , в настоящия том.

/*7/ - Виж бележка 15 в предишната лекция.

/*8/ - Битие: 6: 4: "В онова време имаше на земята исполини; особено пък от как синовете Божий почнаха да влизат при дъщерите човешки и

тия почнаха да им раждат: Това са силните, от старо време славни човеци"

/*9/ - Според "Тайната доктрина" на Е. П. Блаватска има ново обяснение на тази раса, наречена Ракшаси в Ориенталската езотерична философия. Виж например "Тайната доктрина", кн.2, където се говори за "Ракшаси" великани демони и Даитии /Титани/.

Немски превод на С. Г. Харисоновата книга "Трансцендентална вселена", която беше сред книгите в библиотеката на Р. Щайнер, може и да е била използвана от него при изготвяне на тази лекция. В 5тата лекция на горната книга се говори за: "Тези получовешки същества, потомците на падналите ангели, са известни в Индуските Писания като "Асури" и понякога се наричат "Ракшаси" или "демони". Това обяснява, че в лекция 2, държана на 10 юни 1904 г., Р. Щайнер даде по-друго значение на термина "Асури" от онова, което той е имал на ум, когато е държал лекцията на 23 май 1904 г. , /лекция 1/.

/*10/ - Разказ за влизането на Христос в Ада може да се прочете в Апокрифната Книга на "Деянията на Пилат".

/*11/ - Този пасаж се явява в бележките на Мария Щайнер фон Сенверс в следната форма: "Ракшасите бяха доведени в състояние на парализа, защото им се противопоставиха от две страни: От старата Чела /Chela/, който бе дълбоко свързан с физическото поле и от чисто духовното същество, Христос. Тяхната сила бе така парализирана от две страни. Нещо космично беше извършено. Това напрежение, тази затворена в шише енергия, трябваше да се предотврати да не стане действаща сила. Това е Христовият принцип при действие срещу Антихрист".

С. Г. Харисън казва следното по този въпрос в гореспомената книга: "Асурите са огнени или динамични по естество и силата им за зло е ужасяваща. Тя бе разрушена завинаги чрез идването на Исус Христос и те сага са, както казва Св. Юда: "завързани във вечнотраещи вериги до страшния съд на великия ден". /Св. Юда очевидно е извлякъл своето знание по този въпрос от книгата "Книга на Енох"/. Казано с научни термини, те са държани в застой, неспособни да се движат назад или напред, между земята и 8-та сфера в точката на латентност, където привличането и на двете е еднакво на всички полета до "великия ден" или ансидалния /axidal/ съвпад, когато те ще бъдат привлечени неминуемо във въртежа на последния. Този текст във Св. Юда за нещастие е бил криво разбран и се предположило, че се отнася до Луцифер и до първото падане на ангелите; от тук произтича Милтоновите и Средновековните митове".

/*12/ - Нострадамус. Фактически Мишел дьо Нотр Дам /1503-1566/. Френски астроном и средновековен лекар, прочут със своите "предсказания", написани във френски стихове.

/*13/ - Мария-Антоанета, 1755-1793: дъщеря на Императрицата на Австрия Мария Тереза, станала царица на Франция в 1774 и завърши своя живот на гилотината, като не взе в предвид предупреждението на граф Сен Жармен.

/*14/ - Рудолф Щайнер предполага, че неговата аудитория е била запознатата с творбата на английския философ Г. Р. С. Миид "Пистис София, едно гностично евангелие", Лондон, 1896, което започва с думите: "И стана така, когато Исус възкръсна от мъртвите, че той прекара 11 години, говорейки със своите апостоли....."

/*15/ - "Пистис София". Заглавие на една творба, като се предполага да е същата, както "Апокалипсиса на София", съставена от Велентиус, най-учения доктор на Гнозиса, който в течение на 30 години е живял в Египет във втората половина на 2-то столетие.

Единственият ръкопис на "Пистис София", известен да съществува, е ръкописът на Аскю, купен от Британския Музей от наследниците на д-р Аскю в края на 18-тото столетие.

/*16/ - "Езотеричен Будизъм" от Синет, публикуван през 1888 г. Виж също "Окултното движение през XIX столетие и неговото отношение към съвременната култура".

/*17/ - "Нифелхайм" или "Имер Великанът". Отнесете се до бележките за лекция 3, изнесена на 30 септември 1904 г. /включена в този том/ и също към първата и 31-та лекции в "Основи на езотерицизма", Рудолф Щайнер, 1982 г.

/*18/ - Виж 23та лекция в "Основи на езотерицизма".

ТРЕТА ЛЕКЦИЯ, Берлин, 30 септември 1904 г.

Единственият източник за тази лекция бяха стенографските бележки на Мария Щайнер фон Сиверс. Изреченията, поставени в двойни скоби, са корекции на редактора, където текста е изглеждал недостатъчно ясен.

По-нататъшен източник за материала е даден по-долу, извлечен от творбите на Чарлз Уилям Хекетрон по въпроса за Друидите и Скандинавските Мистерии. Копие от книгата на Хекетрон, превод на немски, е била в частната библиотека на Р. Щайнер и от бележки по полетата с почерка на Р. Щайнер изглежда, че тя е била използвано от него във връзка с тази лекция и други лекции, включени в този том. /Чарлз Уилям Хекетрон, Лайпциг 1900 г. Оригиналът в английското издание: "Тайните общества на всички векове и страни", Лондон, 1875 г. /

"Тайните общества на всички видове и страни" от Чарлз Уилиям Хекетрон

ГЛАВА 8. ДРУИДИТЕ

Друидите, магите на Запад.

Тайните учения на Друидите са били твърде общи с онези на Гимнософистите и Брамините на Индия, Магите на Персия, жреците на Египет и всички други жреци на древността. Като тях и те са имали два вида религиозни учения - екзотерични и езотерични. Техните ритуали са били практикувани в Британия и Галия, макар че до голямо съвършенство са достигнали в първата страна, където островът на Англеси се е смятал като тяхно главно седалище. Думата Друид, общо взето, се предполага, че е извлечена от "дъб", което дърво е било специално свещено сред тях, макар че неговата етимология може също да бъде открита и в галската дума "друидх", "мъдър човек" или "магьосник".

ХРАМОВЕ

Техните храмове, в които се е пазил огън, са били, общо взето, разположени на издигнати места и в дълбоки дъбрави и са имали различни форми - кръгла, защото кръгът е емблема на вселената; овална, във връзка със световното яйце, от което, според традицията на множество народи вселената или според други, нашите първи родители, произхождат; серпетинна, защото извиванията наподобават змията, която е била символ на Ху, Озирис на Друидите; кръстовидна, защото кръстът е емблема на възобновяването; или крилата, за да се представи движението на божествения дух. Техният единствен покрив е било небето и те са били издигнати от неогладени камъни, като тяхното число е било свързано с астрономически пресмятания. В центъра е бил поставян камък с по-големи размери от другите и почитан като представител на Божеството. Трите най-главни храма от този вид описания в Британия са били, без съмнение, тези на Стонхенч и Авебъри на юг и този на Шап в Кубрия. Там, където камъните са били редки, груби насипи от земя са ги заменяли. И храмът е бил оформен от висок вал и ров. Най-херкулесов труд е бил вложен в техните конструкции; Стъклей казва, че би струвало понастоящем 20 хиляди лири, за да се издигне една така могила като Силбъри Хил.

МЕСТА ЗА ПОСВЕЩЕНИЕ

Светилищата или скривалищата на Мистерииите са се наричали Кромлех и са се употребявали като свещени места за възобновяване. Такова място се е състояло от три изправени камъка като подпори на някаква

дъска, плосък камък, поставен отгоре върху тях. Така че да образува една малка килия. Къщата на Кит Котеи в Кент е било такова едно място. Значително място обаче е било необходимо за машинарията на посвещението в неговия най-голям и най-обемаш размер. Следователно Коер Сиди, където мистериите на Друидизма били извършвани се състои от множество сгради край храма, състоящи се от апартаменти от различна големина, килии, сводове, бани и дълги и умело направени коридори с всички апарати за терор, из ползувани при тези случаи. В повечето случаи тези места са били подземни и множество пещери в тази страна са били сцени на друидически посвещения. Огромна изкуствена пещера в Кясълтън, наречена от Стъклей Стигианска Пещера, както и пещерата на гигантите между Лъкинктън и Банминтън положително са били използвани за тази цел.

РИТУАЛИ

Системата на Друидизма е обемала всички религиозни и философски занимания, известни тогава по тези острови. Ритуалите са носели безсъмнени връзки с астрономическите факти. Техните главни божества могат да се сведат до две - едно мъжко и едно женско, великият баща и майка, Ху и Цериуен, имащи същите характеристики, каквито са принадлежали на Озирис и Изис, Бахус и Чирче или на кой да е друг върховен бог или богиня, представляващи двата принципа на съществуването. Великите периоди на посвещение са били четворни и се определял и от движението на слънцето и неговото пристигане на точките на равноденствието и слънцестоенето. Ала времето за годишния празник е било Майската-вечер, когато огньовете се запалвали по всички каменни пирамиди и кромлехи, по целия остров, които горели през цялата нощ, за да въведат спорта на Майския-ден откъдето всички национални спортове някога и онези все още практикува ни произхождат. Около тези огньовете хорови танци са танцували в чест на слънцето, което в този сезон фигуративно се казвало, че се издигало от своя гроб. Празникът е бил разгулен и продължавал, докато светило то е постигало своята меридианна височина, когато свещеници и прислужници се оттегляли в горите, където най-непристойните оргии били извършвани. Обаче тържествените посвещения се извършвали среднощ и съдържали три степени, първата и най-ниската е Юбейти /Eubates/, втората Барди /Bards/, а третата Друиди /Druids/. Кандидатът най-напред е бил поставен в специалното легло или ковчег, където неговата символична смърт е представлявала смъртта на Ху или слънцето; и неговото възвръщане в третата степен е символизирало възкръсването на слънцето. Той е трябвало да премине изпитания

за смелост, подобни на онези, практикувани в мистериите на други страни и които следователно няма защо да бъдат разказвани подробно тук. Празникът на 25 декември е бил празнуван с огромни огънове, запалвани по върховете на могилиците, за да се провъзгласи рождения ден на бога Сол - Слънце. Това е бил моментът, когато, след предполагаемото зимно слънцестоене, той започва да се увеличава и постепенно да се възкачва. Този празник наистина бе спазван не само от Друидите, а през целия древен свят, от Индия до Ултима-Туле. Огньовете, разбира се, са били символи на властта и силата на слънцето, докато вечно зелените растения, използвани при този случай са символизирали резултатите на възобновеното действие на слънцето върху растителността. Празникът на лятното слънцестоене е бил на 24 юни. И двата тези дни все още се спазват като празници и в Християнска та църква, първият като Коледа, а вторият като Деня на Св. Йоан; това поради факта, че ранните християни благоразумно възприемат не само празничните дни на езичниците, но също, доколкото това е могло да бъде направено подходящо, начина на тяхното празнуване; като обаче заменят с теологичен смисъл астрономическите обяснения. Използуването на вечно зелени растения в църквите по християнско време и християнското продължение на древния друиден обичай.

УЧЕНИЯ

Друидите преподавали учението за едно върховно същество, за едно бъдещо състояние на награда и наказание, безсмъртието на душата и метемпсихоза, за прераждане. Тяхната максима е била, водата е първият принцип на всички неща и е съществувала преди сътворението в неопетнена чистота, което е като че противоречие на другото им учение, че денят е произтичал от нощта, защото нощ или хаос са съществували, преди да се създаде денят. Те учили също, че времето е само отсечена част от вечността и че съществува безкрайна последователност от светове. Всъщност техните учения са били главно онези на Питагор. Те са почитали извънредно много числата 3, 7, 12 /Метонов цикъл/, и 147, получено чрез умножение в квадрат на седем по три.

Те също практикували предсказване, като претендирали да предсказват бъдещи събития от полетите на птици, човешки жертвоприношения, от бели коне, вълнението на водата и по жребие. Те изглежда обаче да са притежавали значително научно знание.

ПОЛИТИЧЕСКА И СЪДЕБНА ВЛАСТ

Техният авторитет в много случаи превишавал този на монарха. Те са били, разбира се, единствените тълкуватели на религията и естествено

надзиравали всички жертвоприношения; на никое частно лице не се е раз решавало да принася жертва без тяхното разрешение. Те са притежавали властта на отлъчване, което е било най-ужасяващото наказание, което можело да бъде наложено след смърт и от резултатите на което дори и най-висшият чиновник не можел да се предпази. Великият съвет на областта или царството не е бил компетентен да обявява война или сключва мир без тяхно разрешение. Те определяли резултата на всички недоразумения чрез окончателно и непроменяемо решение и са имали властта да наказват със смърт. И наистина, по техните олтари е текла кръвта на човешки жертви. Пълно изгаряне на мъже, жени и деца, затворени в огромни кули, изплетени от раката, са били понякога жертвувани като огнени жертвоприношения на техните суевория, които били същевременно с цел да се увеличи уважението към свещениците, които са били амбициозно племе и се радвали на кръвта. Друидите, се казва, предпочитали такива, които са били виновни за кражба, убийства и други престъпления, като казвали, че те били най-приемани от техните богове; но когато е нямало много престъпници, те нямали много скрупули да ги заместят и с невинни хора. Тези ужасяващи жертвоприношения са били извършвани от Друидите за публиката вечерта, преди започване на една опасна война или по време на някаква национална катастрофа; и също за специални лица от висок ранг, когато те били нападнати от някаква опасна болест.

ЖРЕЦИ

Жреците, облечени в бяло и носели метални колани, предсказвали бъдещето чрез наблюдението на природните явления, ала по-специално чрез човешките жертвоприношения. За тях бе определена ужасяващата за дача да убиват уловените по време на война пленници и личности, осъдени на смърт от Друидите; и техни те предсказания се извличаха от начина, по който кръвта е изтичала от много нанесени рани, а също така от димящите вътрешности. Много от тези жреци са били вечни девственици, други са се отдавали на най-люксовите ексцесии. Те живеели върху самотни скали, върху които се разбивали вълните на океана, които моряците считали за храмове, заобиколени от неискъзуеми чудеса. Така островът на Сена или Лиамбис, Светиите, близо до Ушант е бил резиденция на някои от тези жреци, които са предсказвали на моряците; и всякакъв вид сили им е било приписвано. Други живеещи близо до устието на Лоара, веднъж годишно са унищожавали своя храм, разпръсквали са неговите материали и, след като са събирали други, си построявали нови - разбира се, една символична церемония; и ако някоя от жриците е из-

пускала някои от свещените материали, другите я нападали с ожесточени викове, разкъсвали я на парчета и разпръсквали кървящите и части.

УНИЩОЖАВАНЕ ВЛАСТТА НА ДРУИДИТЕ

И когато римляните все повече се налагаха в тези острови, властта на Друидите постепенно намаляваше; и най-накрая те бяха нападнати от Светониус Паулинус, губернатор на Британия при Нерон, 61-ва година сл. Хр. и то това нападение става в крепостта на Друидите, малкия остров Англесей и бяха напълно разби ти, победителят хвърля много от тях в огньовете, които те самите бяха запалили за изгаряне на римските пленници, които очакваха да уловят - една много справедливо наказание за тези кървави жреци. Ала въпреки че тяхната власт бе така разрушена, много от техните религиозни практики продължаваха още; и дори през XI век, през управлението на Канют, било необходимо да се забрани на хората да обожествяват слънцето, луната, огньовете и пр. Наистина много от практиките на Друидите все още се спазват в Свободното-Масонство; и някои писатели на този Орден се стараят да покажат, че това е било установено скоро след забраната на Канют и че, тъй като чрез това друидското богослужение бе забранено изцяло, най-силна клетва била необходима, за да се обвържат посветените към мълчание.

ГЛАВА IX. СКАНДИНАВСКИ МИСТЕРИИ ДРОТИ

Жреците на Скандинавия се наричали Дроти и са били учредени от Сиге, един скитийски принц, който се казва, след това, че е възприел името Один. Тяхното число е било 12 и те са били едновременно жреци и съдии; и от този орден произлиза установяването на Британските съдебни заседатели. Тяхната власт е била разтеглена до най-големите възможни граници. Като им е била разрешена дискретната привилегия да определят в избора човешките жертви за жертвоприношението, от което дори е бил лишен монарха - и от тук възниква необходимостта да се култивира добрата воля на тези властници; и тъй като този орден, също като израелското свещеничество, бе ограничен до една фамилия, те станаха притежатели на неимоверни богатства и накрая станаха толкова тиранични, че от тях се ужасяваше цялото общество. Християнството, обещаващо да ги избави от това робство, бе прието с ентузиазъм; и населението на Скандинавия, вдъхновено от жажда за възмездие поради натрупаните дълго продължаващи страдания, се обърнаха с ужасяваща строгост срещу техните преследвачи, разрушиха палатите и храмовете, статуите на техните богове и всички принадлежности на готическото суеверие. От това нищо не е останало освен няколко кромлехи; някои огромни паме-

тници от груб камък, които човешкият гняв не можа да разруши; някои пещери, издялани в твърдата скала и някои естествени дъбрави, използвани за целта на посвещението.

РИТУАЛИ

Целият ритуал е имал астрономическа насока. Местата за посвещение, както в другите мистерии, бяха в пещери, естествени или изкуствени и кандидатът е трябвало да премине през изпитания толкова ужасяващи, колкото жреците са били в състояние да ги направят. Но вместо да трябва да премине през 7 пещери или проходи, както при Мистериите на Митра и др., кандидатът е слизал през 9 - квадрат от мистичното число 3 - подземните проходи и е бил инструктиран да търси тялото на Балдур, скандинавския Озирис, убит от Локи, принципът на тъмнината и да използва своите най-големи усилия за да се издигне до живот. Да навлезем в подробности за процеса на посвещението би означавало повтарянето на онова, което вече е казано. Следователно може би е достатъчно само да споменем, че кандидатът, когато пристига при светилището, полага свещена клетва пред една гола сабя и я ратифицира, като изпива медовина от един човешки череп. Свещеният знак на кръста бива отпечатан върху му и му се дава пръстен с магически свойства, дара на Булдур, Добрия.

ДЕМОСТРИРАНО АСТРОНОМИЧЕСКО ЗНАЧЕНИЕ

Първата песен на Едда, която очевидно съдържа описание на церемониите, извършвани при посвещение на един кандидат, казва, че той търси да научи науките, притежавани от Аеас или боговете. Той открива двореца, чийто покрив с безкрайни размери е покрит със златни щитове. Той среща един мъж, зает с пускане нагоре 7 цветя. Тук ние лесно откриваме астрономическото значение: Дворецът е светът, покривът - небето; златните щитове - звездите, 7-те цветя – 7-те планети. Кандидатът бива запитван как му е името и той отговаря: Гатглер, т.е. скиталец, тоз, който извършва един кръговрат, раздаващ необходимости на човечеството; тъй като кандидатът персонифицира слънцето. Дворецът е този на царя, епитетът, който древните Мистагоги дадоха на главата на планетарната система. След това кандидатът открива три седалки; на първата е царят, наречен Хар, възвишения; на централната - Яфухар, равен на възвишения; на най-високата Тредие, числото 3. Тези персонажи са онези, които неопитът е виждал и в елевзийското посвещение – херофант, дадухус или носач на факлата и служителя при олтара; тези кандидатът вижда и в Свободното-Масонство - майстора, старшия и младшия пазител, символични персонификации на слънцето и луната и Демиурга, или

великия архитект на вселената. Но скандинавската тройца е обикновено представена от Один, главното божество; Тор, неговия първороден, почитан посредник между бог и човек, притежаващ неограничена власт над вселената, поради което главата му е била заобиколена с кръг от 12 звезди; и Фрейа, един хермафродит, накичен с различни символи, означаващи надвластност над любов и брак. В инструкциите, давани на Неофита, му е било казвано, че най-великият и най-древният от боговете се наричал Алфадер /бащата на всички/ и има 12 епитета, които припомнят 12-те атрибута на слънцето, 12-те съзвездия, 12-те върховни богове на Египет, Гърция и Рим. Между боговете на скандинавската теогония се намира Балдур, добрият, чиято история, както вече загатнахме по-горе, образува обекта на посветителните церемонии. Балдур е Митра, любовта на слънцето. Той предусеща опасността, която го заплашва; сънува нощ. Другите богове на Валхала, скандинавския Олимп, на които той разкрива своите скръбни предчувствия, го утешават и за да предпазят да не го постигне някаква злина, изискват клетва от всяко нещо в природа за негова защита. Освен от имела, който бе пропуснат поради това, че не е притежавал никакви злосторни качества. За един експеримент и за игра боговете хвърляли върху Балдур всевъзможни метални оръжия, без да го наранят. Ходер, слепия / това ще рече/ съдбата не взема участие в забавлението; ала Локи /принципът на зло, тъмнината, зимния сезон/ поставя едно клонче в ръцете на Ходер и го скланя да я хвърли върху Балдур, който пада, прободен със смъртни рани. По тази причина това растение е събрано по зимното слънцестоене от Друидите на Скандинавия, Галия и Британия с изкривен нож, чиято форма символизира онази част от зодиакалния кръг, в който е станало убийството на Балдур. В Еда на Снорро ние имаме друга легенда за Один и Фрейа, скандинавската Изис или Венера, разказваща скитанията на последната в търсене на първия, което, разбира се, има същото астрономическо значение, както търсенето на Озирис от Изис или Церес от Просперина и пр. Един от най-главните празници през годината, както при Друидите, е бил зимното слънцестоене; и тъй като това е най-дългата нощ в годината на нея скандинавците приписват формирането на света от първичната тъмнина и я наричат "Майка Нощ". Този празник, е провъзгласен за "Иуле" и е време за всемирно празненство".

ЧЕТВЪРТА ЛЕКЦИЯ, Берлин, 7 октомври 1904 г.

Произход на текста

Стенографските записки на Франц Зайлер, както и обикновени записки на Мария Щайнер фон Синверс. Рудолф Щайнер е говорил за Прометеевият мит и по-късно в: "Египетски митове и мистерии, 10 лекция, "Зе-

мен и космичен човек", 7 лекция, "Неща от настоящето и миналото в духа на човека", 6 лекция, "Метаморфози на душата", 1 лекция. След лекцията за Прометей, Рудолф Щайнер говорил за "Аргонавтския мит" и "Одисеята", "Зигфрид", и "Войните на Троя".

/*1/ - През 1904 г. Рудолф Щайнер не само е говорил на редовните групови събрания, които са ставали всеки понеделник, но понякога също и на петъците пред много малък кръг, който се е събирал в апартамента на г-ца Клара Модскус в Шлутерщрасе. И главната тема са били митове и сагите. Нямаме записки от всички лекции, държани там; каквито има са много частични. Тези лекции от 1904 г. с изключение на лекция първа от 29 май 1904 г., всички бяха държани пред този малък кръг приятели. Майските и юнските лекции от 1905 г. /лекция 11 до 14-та и лекция 20 от 2 януари 1906 г. бяха държани в понеделниците за официална та берлинска група. Октомврийските лекции от 1905 г. /лекции 15 до 19/ бяха държани за хората по време на общото събрание на германската секция.

/*2/ - Името "Ману" идва от санскритския корен "ман" равно на "мислене". В индийската теософска терминология това име означава високи духовни същества, които имат задачата да сформират нови култури и епохи. За по-нататъшни подробности относно Ману на 5-тата епоха виж Щайнеровата "Космическа памет", "Окултна наука" и една лекция, държана в Хайделберг на 21 януари 1909 г. ; както и "Някои страни на прераждане и живот след смъртта".

/*3/ - Това е изразено в "Тайната доктрина" на Е. П. Блаватска, т. 3, "Езотерицизъм" по следния начин: "Прометей е символ и персонификация на цялото човечество при едно събитие, което се случило през неговото детство - "Кръщение с Огън" - което е една мистерия вътре във великата Прометеевска Мистерия, за която понастоящем може само да се споменава в нейните широки общи черти".

/*4/ - "Историята на Атлантида" от У. Скот-Елиот, Виж също: "Космическа памет, Атлантида, Лемурия".

/*5/ - Тези 7 принципа и органи, с които те окултно са свързани са, както следва:

1. Физическо тяло - основа на носа
2. Етерно тяло - черен дроб
3. Кама или Кама-Рупа /астрално тяло/ - храносмилателна система
4. Кама-Манас /астрално тяло-его/ - пъпна връв
5. Висш Манас /Дух Себе/ - сърце и циркулация на кръвта
6. Будхи /Живот Дух/ - ларинкс
7. Атма /Дух Човек/ - Акаша

/*6/ - Сравни също: "Човешкият живот на земята и в духовните светове", 2ра лекция, Оксфорд, 22 август 1922 г.

/*7/ - Неясните изречения са, както следва: "Всяка сага и мит претърпява промяна. Тя произтича от най-древната традиция и претърпява промяна в някои определени точки. Същото се случва с всяка сага и мит, дори и при онези, които могат да бъдат взети буквално.

ПЕТА ЛЕКЦИЯ, Берлин, 4 ноември 1904 г.

Източник на текста

Стенографски бележки на Матилде Шоу, заедно с обикновени бележки от Мария Щайнер фон Сиверс.

/*1/ - В първоначалните бележки това е дадено като XIV столетие. Рудолф Щайнер понякога предаваше векове, както правят това италианците /кватроченто - XV столетие/. В едно ръчно написан документ от 1907 г. обаче, Рудолф Щайнер пише: "През първата половина на XV столетие Кристиан Розенкройц. . ." и пр.. /Писма и документи 1901-1925/.

/*2/ - Кристиан Розенкройц е една личност на XIV и XV столетие, която не се счита за историческа от съвременните изследователи, който става известен посредством две легендарни анонимни трудове: "Фама фратернитатис" и "Консесио фратернитатис", издаден в Касел, 1614 г. и 1615 г. респективно, в които се казва, че Кристиан Розенкройц е бил от немско аристократично потекло и живял от 1378 до 1484 г. Името най-напред е станало известно чрез един анонимен на ръка написан документ от 1604 г., който се появява в 1616 г. под заглавие, чийто автор Йохан Валентин Андрея, беше обявен от Рудолф Щайнер, че е бил вдъхновяван от самия Кристиан Розенкройц. Според Рудолф Щайнер Кристиан Розенкройц е бил действителна историческа личност.

Виж "Коментар върху Химическата сватба на Кристиан Розенкройц", Микаел прес, 19565 г. "Химическата сватба на Кристиан Розенкройц", Фокс Крофт, превод от 1690 г., 1969 г. "Антология за Кристиан Розенкройц", съставено и редактирана от Пол Е. Ален, Ню Йорк, 1968 г. "Химическата сватба на Кристиан Розенкройц, Коментар" от Е. Е. Файфер.

/*3/ - Трябва да се забележи, че тук Рудолф Щайнер приписва произхода на "Легенда на Храма" на Кристиан Розенкройц през XIV и XV столетие, ала никога не е споменал как тя била прехвърлена към Свободното-Масонство. Сред самите свободни масони произходът и остава забулен. Общо взето се приема, че тя е възникнала през XVIII столетие, защото това е времето, по което най-напред се е появила в литературата. Даже дори, че се подозира, че е съставлявала част от масонското знание през по-раншни периоди, но това не може да бъде доказано с документи. За тази лекция също така Рудолф Щайнер изглежда, че е използвал раз-

каза, даден от Чарлз Уилям Хекатрон в неговата "Тайните общества и пр.", том 1, кн. 8, гл. 1.

ЛЕГЕНДА ЗА ХРАМА

Произход на Хирам Абиф.

Соломон, след като решил да издигне Храм, събрал майстори, разделил ги на групи и ги поставил под заповедите на Адонирам или Хирам Абиф, архитекта, изпратен му от неговия приятел и съюзник Хирам, цар на Тир. Според митичната традиция родът на строителите на мистичния храм е бил, както следва: Единият от Елохимите, или примитивните духове, се оженил за Ева и му се родил син, наречен Каин; докато Йехова или Адонай, друг от Елохимите, създал Адам и го свързал с Ева, за да се роди семейството на Авел, на кого то били подчинени синовете на Каин като наказание за прегрешението на Ева. Каин, макар че усърдно култивирал почвата, все пак получавал малко продукти от нея, докато Авел спокойно гледал своите стада. Адонай отхвърлял даровете и жертвоприношенията на Каин и повдигнал борба между синовете на Елохима, породени от огъня, и синовете направени само от земя. Каин уби Авел, а Адонай, преследвайки неговите синове, подчинил на синовете на Авел благородната фамилия, която открила изкуствата и разпространила науката. Енох, един от синовете на Каин научил хората да дялат камъни, да издигат сгради и да образуват граждански общества. Ирад и Мехюаел, неговият син и внук, поставили граници на водите и правили греди от кредити. Метузаел, друг от неговите потомци, изнамерил свещените знаци, книгите на Тау и символа Т, чрез които работниците, които произхождали от духа на огъня, разпространявали един другото. Ламех, чийто предсказания са необясними за непосветените, беше баща на Жабал, който пръв научи хората да се обличат в камилска кожа; баща и на Джубал, който открил арфата; на Наамах, който открил изкуството за предене и тъкане; на Тубал-Каин, който пръв изградил една фурна, работел с метали и копаел подземните пещери в планините, за да спаси своята раса по време на потопа; но въпреки това тя загинала и само Тубал-Каин и неговият син, единствените, са спасили от огромната и прославена фамилия и излезли от там живи. Жената на Хам, втория син на Ной, е смятала синът на Тубал-Каин по-красив от синовете на човеците и той станал прародител на Нимрод, който учел своите братя да ловуват и основал Вавилон. Адонирам, потомък на Тубал-Каин, изглежда, че е бил повикан от Бога да води милицията на свободните люде, като свързал синовете на огъня със синовете на мисълта, прогреса и истината.

ХИРАМ, СОЛОМОН И САВСКАТА ЦАРИЦА

Хирам издигнал една прекрасна сграда, Храма на Соломон. Въздигнал златния храм на Соломон, най-прекрасно изработен и изградил много други прочути сгради. Ала живял сам, меланхоличен сред своето величие, разбран и обичан от малцина, мразен от мнозина, между другото и от Соломон, завиждащ му на неговия Гений и слава. И тъй славата за мъдростта на Соломон се разпространила до най-далечните краища на земята; и Балкис, Савската Царица, дошла в Йерусалим да поздрави великия цар и да види чудесата на неговото управление. Тя заварила Соломон да седи на един трон от позлатено кедрово дърво, облечен в тъкани от злато, така че първоначално и се сторило, че вижда статуя от злато, с ръце от слонова кост. Соломон я посрещнал и приел с всевъзможни празнични подготовки и я развел да види неговия палат и след това велики те строежи на храма; а царицата се загубила от възторг. Царят бил привлечен от нейната красота и скоро и предложил ръката си, която царицата, радостна, че е победила това гордо сърце, приела. Но след като отново посетила храма, тя няколко пъти поискала да види архитекта, който съградил такива чудесни неща. Колкото било възможно Соломон забавял да представи Хирам Абиф на царицата, но в края на краищата бил принуден да го направи. Тайнственият строител и бил представен и погледнал царицата с поглед, който проникнал в самото и сърце. След като се свързала от смущението, тя го разпитала и се опитала да го защити от злата воля и надигащата се ревност на царя. Когато тя пожелала да види безбройните групи работници, които съградили храма, Соломон протестираше и казал, че е невъзможно всички да бъдат събрани изведнъж; ала Хирам, като скочил на един камък, за да бъде виждан, със своя дясна ръка изписал във въздуха символичния Тау и веднага мъжете забързали от всички части, върху които работели, към своя господар; това учудило много царицата и тайно съжалили, че вече се обещала на царя, тъй като се почувствувала влюбена във великия архитект. Соломон решил да разруши това чувство и да подготви унижението и разрухата на своя съперник. За тази цел той си послужил с трима строители, които завеждали на Хирам, защото той отказал да ги издигне до степената майстори, поради това че тем им липсвало знание и били мързеливи. Те бяха фанор, сириец и зидар; Амру, финикиец и дърводелец; и Метусаел, евреин и миньор. Черната завист на тези трима планираше, щото отливането на отлятото море, което щеше да възвеличи славата на Хирам до огромни висоти, да бъде неуспешно. Младият работник Бенони откри заговора и го съобщи на Соломон, мислейки, че това е достатъчно. Денят за изливането дойде и Балкис присъствуваше. Вратите, които трябваше да ограничат разтопеният метал бяха отворени и потоци от

течността се изля в огромния калъп, където бронзовото море трябваше да възприеме своята форма. Ала горящата маса затече над калъпа и потече като лава наоколо. Ужасената тълпа започна да бяга от напредващия поток от огън. Хирам, спокоен като бог, се опита да ограничи напредването с огромни колони вода, ала безуспешно. Водата и огънят се смесиха и борбата беше ужасяваща; Водата се издигна в гъста пара и запада надолу като огнен дъжд, разпространявайки ужас и смърт. Опозореният майстор имаше нужда от съчувствие и вярно сърце. Той потърси Бенони, но напразно; гордият младеж, загинал в усилието си да предотврати ужасяващата катастрофа, когато откри, че Соломон не е направил нищо, за да я предотврати.

Хирам не можеше да се оттегли от сцената на своя позор. Подтиснат от скръб, той не обръщаше внимание на опасността, не си спомняше, че този огнен океан би могъл бърже да го погълне; той мислеше за Савската Царица, която бе дошла да се възхити и го поздрави за големия триумф и която видя само едно ужасяващо нещастие. Внезапно той чу странен глас, идващ отгоре и викащ "Хирам, Хирам, Хирам!". Той повдигна очи и видя гигантска човешка фигура. Видението продължи: "Ела, сине мой! Не се страхувай! Аз съм те направил негорим; хвърли се в пламъците". Хирам се хвърли в огнената пещ и там, където други бяха намерили своята смърт, той изпита неопишуема радост; нито би могъл той, притеглен от една непреодолима сила да излезе и попита онзи, който го притегли в бездната: "Къде ме водиш?" "В центъра на земята, в душата на света, в царството на великия Каин, където заедно с него царува свобода. Там тираничната завист на Адонай престава; там можехме ние, презирайки неговия гняв да усетим плода от дървото на познанието; там е домът на твоите бащи". "Кой тогава съм аз и кой си ти?" "Аз съм бащата на твоите бащи, аз съм синът на Ламех, аз съм Тубал-Каин".

Тубал-Каин въведе Хирам в светилището на огъня, където му разказа за слабостта на Адонай и ниските страсти на този бог, враг на неговото собствено създание, което той осъди на неумолимия закон на смъртта, за да си отмъсти за преимуществата, които духът на огъня бе възложил на него. Хирам бе въведен при първия праотец на неговата раса, Каин. Ангелът на светлината, който роди Каин, бе отразен в красотата на този син, на любовта, чийто благороден и шедър ум възбуди завистта на Адонай. Каин разказа на Хирам неговите опитности, страдания и нещастия, излети върху му от неумолимия Адонай. Скоро Хирам чу гласа на онзи, който бе потомък на Тубал-Каин и неговата сестра Наамах: "Син ще ти се роди, който ти наистина не ще видиш, но чиито безбройни потомци ще продължат твоята раса, която, превъзхождаща тази на Адам, ще придобие империята на света: През много векове те ще посветят своята

смелост и гений в служба на вечно неблагодарната раса на Адам, ала в края на краищата най-доброто ще стане и най-силното и ще възстанови на земята обожанието на огъня. Твоите синове, непобедими в твоето име, ще разрушат силата на царе, служители на тиранията на Адонай. Върви, сине мой, духовете на огъня са с теб! "Хирам беше върнат на земята. Тубал-Каин, преди да го напусне му дава чука, с който самият той бе извършил велики неща и му каза: "Благодарение на този чук и на помощта на духовете на огъня ти бързо ще довършиш останалата недовършена работа, поради глупостта и злината на човека". Хирам не закъснява да опита чудесната ефикасност на скъпия инструмент и зората видя огромната маса от бронз излята. Творецът изпита огромна жива радост, царицата бе във възторг. Хората идваха, тичащи, учудени от тази тайна сила, която в една нощ всичко бе поправила.

Един ден царицата, придружена от своите слуги, отиде отвъд Йерусалим и там срещна Хирам, сам и замислен. Срещата беше решителна. Те взаимно си признаха своята любов. Хад-Хад, птицата, която заедно с царицата изпълни службата на вестител на духовете на огъня, като видя Хирам да прави във въздуха знака на мистичното Т, полетя около главата му и се установи на неговата китка. И този миг Сарахил, дойката на царицата, възкликна: "Предсказанието се изпълни. Хад-Хад позна съпругът, който духовете на огъня предназначават за Балкис и само неговата любов тя се осмелява да приеме!" Те повече не се двоумяха, но взаимно си дадоха обещание и разискваха как Балкис би могла да си върне даденото на царя обещание. Хирам трябваше пръв да напусне Йерусалим; царицата, нетърпелива да се присъедини към него в Арабия, трябваше да измами бдителността на царя, което тя изпълни, като извади от пръстена му, докато той беше пил, пръстена, с който тя му бе дала своето обещание. Соломон подсказа на Хирамовите зидари, че премахването на неговия съперник, който отказа да им даде майсторската дума, ще бъде една услуга към него; така, когато архитектът отново влязъл в храма, той бил нападнат и убит от тях. Преди своята смърт обаче, той имал време да изхвърли златния триъгълник, който носел около врата си и върху който била гравирана майсторската дума, хвърлил го в един дълбок кладенец. Те завили тялото му, занесли го до една самотна могила и го погребали, като засадили над гроба пръчка от акация. И след като седем дни Хирам не се бе появил, Соломон въпреки своето желание, ала да задоволи виковете на народа, бе принуден да нареди да го търсят. Тяло то бе открито от трима майстори и те, подозирайки че е бил убит от тримата занаятчии, защото им бе отказал майсторската дума, решиха за по-голяма сигурност да променят думата и че думата, случайно произнесена при повдигането на тялото, кожата се изхлузила от тялото, така

че един от майсторите възкликнал: "Магбенах! "/Плътта е отпаднала от костите/ и тази дума станала свещената дума за майсторската степен. Тримата занаятчии бяха издирени, но вместо да попаднат в ръцете на своите преследвачи, те се самоубиха и техните глави бяха донесени на Соломон. Тъй като триъгълникът не бе намерен по тялото на Хирам, те го търсеха и накрая го откриха в един кладенец, в който архитектът го бе хвърлил. Царят наредил той да бъде поставен в един триъгълен олтар, издигнат в един таен свод, построен под най-отдалечената част на храма. Извън това, триъгълникът е бил скрит и под един кубически камък, върху който е бил записан свещения закон. Сводът, съществуването на който е било известно само на избрани 27, след това е бил зазидан".

/*4/ - Историческа основа за това лежи в творбата на писателя, който публикува "Спомените за Мария Антоанета, Архидукеса на Австрия, царица на Франция и за Версайския двор от мадам Контеса Дадемар, придворна дама, Париж, 1836 г. Около 50 години по-късно тези мемоари бяха издадени от забравата от Е. П. Блаватска и нейните приятели. Едно от много редките копия на тези мемоари се намираще в библиотеката на лелята на Е. П. Блаватска, която живееше в Одеса. Хенри Стил Олкъд, който основа Теософското Общество с Блаватска в 1875 г., писа в своята книга "Листа от стария дневник - истинската история на Теософското общество", 1895, т.1; "Ако мадам дьо Фадеев, лелята на Е. П. Блаватска - ако само би могла да бъде склонена да преведе и публикува някои документи от нейната прочута библиотека, Европа би получила по правилна картина за истинската история на предреволюционната европейска мисия на този Източен Адепт, отколкото това досега е било на разположение".

Английската теософка Изабел Купър-Окли публикува всички части на "Спомени на мадам дьо Дадемар", отнасящи се до Сен Жармен в нейната книга: "Графът на Сен Жармен - тайната на Царете", Милано, 1912. /Виж също бележка 11 към лекция 9 от 16 декември 1904 г.

/*5/ - Духовната идентичност на Кристиан Розенкройц и граф Сен Жармен е резултата на изследванията на Рудолф Щайнер. Виж също лекцията от 27 септември 1911 г., преведена в "Антропологически тримесечник", т. 5, № 4, 1960 г.

/*6/ - Цитат от книгата на пророк Осия, гл. 8, ст. 7. Виж също бележка 7, към лекция 9 от 16 октомври 1904 г.

/*7/ - Виж бележка 10 към лекция 12 от 22 май 1905 г.

/*8/ - Немския израз е: "съществува само промеждутък/? "/dazwischen/. Смисълът е доста замъглен.

ШЕСТА ЛЕКЦИЯ, Берлин, 11 ноември 1904 г.

Произход на текста

Проверени стенографски бележки от Франц Зайлер; Бележки от Матилде Шол; ръкописни бележки на Мария Щайнер фон Сиверс.

За текста

Всички източници сведочат, че тук имаме работа със съкращения на тази лекция. Заключение и особено е запазено само по много частичен начин. В ръчно написаното копие от бележките на Матилде Шол има написано в полето фактът, че съдържанието на тази лекция по-късно е било включено в третата степен на секцията, отнасяща се до култа и символизма на Езотеричната Школа. Главната стойност, която тези бележки имат за нас днес, е, че те представляват единственият пълен разказ за Манихейството в цялата творческа работа на Рудолф Щайнер. Като литературен източник Рудолф Щайнер е използвал творбата на Ойген Хайнрих Шмид, една книга, която Рудолф Щайнер имал в своята лична библиотека и която той коментирал в своето периодично списание "Луцифер"/Виж бел. 2/. В главата на тази работа, отнасяща се до Манихейството, извлеченията, които Рудолф Щайнер използва за своята лекция, са били маркирани от него. Тази лекция е била държана през годината, в която първите фрагменти от оригиналния манихейски ръкопис от Турфан били публикувани.

/*1/ - Виж: Гьотевата "Стандарт на душата", антропософско издателство, 1925; Гьотевата "Тайно откровение и загадката на Фауст", 1933 г.; "Проблемът за Фауст", - особено лекцията от 3 ноември 1917 г.

/*2/ - Първият брой на Рудолфщайнеровия "Луцифер", периодично списание за душевния живот, духовното развитие и теософия, в уводната статия за Луцифер, появила се през юни 1903 г.

/*3/ - Прочутият църковен отец, Св. Августин /354-430 сл. Хр. / бил, според собственото му признание, ученик на Манихеизма, почти за 9 години до неговото "Обръщане". Виж лекция от 26 декември 1914 г. в "Празници на сезоните".

/*4/ - Първоначално се казва, че Мани се бил наричал "Корбекиус". "Мани" е името, което той самият си е дал и според Шмид /виж бел. относно текста/, това има значение на: "един Еон на Мандеанците: Мана Раба, което е равносилно да кажеш: Обещаният Утешител, Параклита". Датите на живота на Мани обикновено се смята да са 215 /16-276/ 6 сл. Хр.

/*5/ - Според Чарлз Уилям Хекатрон /виж бел. лекция 3 от 30 септември 1904 г./: "Сектата на Албигойците, клонът на Манихеизма от своя страна оплоди зародишите на Темплиерите и Розенкройцерите и на всички онези сдружения, които продължиха учението и се бориха срещу църковното и гражданското подтиска не". Отношението между Манихе-

изма и Свободното-Масонство е изразено от Хекатрон по следния начин: "Масоните от тази степен наричат себе си "деца на вдовицата", слънцето, слизайки в своя гроб, остава природата - на която Масоните се смятат ученици - вдовица; но прозвището също може да има своя произход в Манихейската секта, чиито последователи бяха известни като "синове на вдовицата".

Според Йосиф Шауберг в неговата книга върху символите на Свободното Масонство, копие от която се намирало в библиотеката на Рудолф Щайнер: ".....почти всички символи на Свободното-Масонство показват, че Масоните в древността вярвали и посвещавали своята служба на обожествяване на светлината по маниера на ориенталските секти Сабаенци, Парсите, може би също и Манихейците".

/*6/ - Няма никакво доказателство който да се покаже, кога това, казано в текста, е станало. Виж също лекция 6 /25 септември 1916 г./ от "Вътрешните импулси, работещи в еволюцията на човечеството" и лекция та от 2 октомври 1916 г.

/*7/ - Произходът на Свободното-Масонство и неговата връзка със Розенкройцерството е много разисква на и неразрешена тема, дори в литературата на самото Свободно-Масонство, където едва е била засегната в сериозните исторически проучвания. Първо усилие в това направление, макар само от рационална и духовна гледна точка, е работата на Францес А. Йец: "Розенкройцерското просветление".

/*8/ - Тук съдържанието на лекцията на Рудолф Щайнер изглежда, че е била много недостатъчно записана. Онова, което той е трябвало да каже, го е основал върху една легенда, която той по-късно повтори в лекция за членове /според бележки, на които липсва дата, нито указание за място/. В гореспоменатите бележки точният препис е, както следва: Мани или Манес, основателят на Манихейството, се появява през 3-тото столетие сл. Хр. във Вавилон. Една необикновена легенда разказва следното за него: Скитианус и Терebinтус, или Буда бяха негови предшественици. Последният беше ученик на първия. След насилствената смърт на Скитианус, Терebinтус избяга с книгите във Вавилон. Той също претърпя едно нещастие; единственият човек, който възприе неговото учение бе една възрастна вдовица. Тя наследи неговите книги и при своята смърт ги остави на осиновеното си дете, 12-годишно момче, когато тя бе осиновила и освободило от робство, когато той бил на 7 годишен. Той, който също така може да бъде наречен един "Син на Вдовицата", обърна внимание на хората върху себе си, когато стана на 24-годишен и под името Манес основа Манихеизма".

За тази легенда надълго се говори и с много справки като източник в работата на Д. Шволсон /текст не ясен/ Петербург и Лайпциг, 1856. /Подобните справки от източника не са цитирани в това, което следва/:

"И след като сега е установено, че Манихеизмът произтича от Мандаизма, ние ще се постареем да хвърлим светлина върху разказа за Мани, даден от друг от Църковните Отци. Според Епифаний Кирил Хиеросолимитанос, Сократ и други автори на /текст неясен/, с когото Теодоритос, Суидас и Седренус отчасти се съгласяваха, Мани всъщност не е истинския основател на Манихеизма, но имал за свой предшественик някой си Скитианос и неговия ученик Теребинтус, който след това нарекъл себе си Буда. Трябва да се каже, че всеки, който желае да отрече ереста на Манихеизма, трябва същевременно да презре Зарадес /Зороастър/, Буда и Скитианус. Според /текст неясен/, последният е бил скрит от Скития - което обяснява и неговото име, което всъщност не е било Скитианус - и той се появява по времето на Апостолите, когато започва да се разпространява доктрината на двата принципа. Казва се, че е бил по рождение Сарацин и оженен за една жена от Горна Тива заради която той се установява в Египет, където се запознава с мъдростта на египтяните. Епифаний, Сократ и Сирил Хиеросолимитанос дават едни разкази, само че първият казва, че той бил Сарацин по рождение, бил е образован в Арабия, пътувал до Индия и Египет, а последният споменат, подчертава, че неговото учение нямало нищо общо нито с Юдаизма, нито с Християнството. Той или неговият ученик Теребинтус е бил автор на четири книги, които последният, след неговото емигриране във Вавилон, оставил на една жена при смъртта си. Мани, робът на тази вдовица, наследил тези книги от нея и обявил техните доктрини за свои. Теодоритос, Суидас и Седренус казват същото за Теребинтус и Мани, само че те идентифицират последния със Скитианус; Теодоритос отива дори дотам да казва, че причината, по която Мани е бил наричан Скитианус, е че бил роб, а Суидас и Седренус казват, че по рождение той е бил един Брамин. Бауер поддържа, че тези двама предшественици на Мани, Скитианус и Теребинтус-Буда не може да се твърди, че са исторически личности: "Само очевидният анахронизъм, че Скитианус се счита да принадлежи на времето на Апостолите и след това, че е направил свой наследник Мани е достатъчно да ни накара да подозираме историческата истина на целия разказ". Това обаче е твърде неправилно предположение. Времето на Апостолите трая до Троян, който умира в 117 г., тъй като според Епсебий Йоан Евангелистът умрял едва по времето на Траяновото управление. Когато се казва, че Скитианус се появил по времето на Апостолите, то само през последните години на казаните Апостоли се има предвид. Като доказателство за това ще послужи нещо казано от

Суидас, че император Нерва /който царувал от 97 г. сл. Хр. една година и четири месеца/ повикал Евангелиста Йоан от Патмос, където той бил заточен, да се върне в Ефес; по това време, прибавя Суидас, догмата на Манихеите бе станала известна чрез прокламиране ереста на Мани. Последното изказване обаче е почти сигурно, че се основава на погрешна идентичност: тъй като на друго място самият Суидас казва, че Манес живял по времето на император Аврелий /царувал от 271-275/. Без съмнение Суидас от своя източник сметнал, че Скитианус обявил своята дуалистична доктрина по времето на Нерва, тъй като той, както е споменато по-горе, обърквал Мани със Скитианус, и заменил единия с другия. Според това Скитианус започнал да обявява своето учение по времето на Нерва, това ще рече през 97 г. сл. Хр. Неговият ученик Теребинтус-Буда може би да е живял до 17-о или 18-о г. сл. Хр., а дори и по-дълго. Изглежда, Мани е бил роден около 190 г. сл. Хр. Ен-Надим ни информира /въз основа на авторитета на Мохамед бен Исхаг Шармани, който по друг начин не е известен/, че Мани дошъл от Шабур Абдсир /Сапорес I/ във втората година на царуването на римския император Галий /Требонианус/, който започва своето управление през ноември 251 г. сл. Хр. Както Ен-Надим по-нататък прибавя, това става на 1 април, според Манихеите; това ще рече на 1 април 253 г. сл. Хр. Но тъй като Мани, според Ен-Надим, се скитал из страната и събирал ученици в течение на 40 години, преди да е отишъл при Шабур и вече е бил 24-годишен, преди да започне да проповядва своето учение, от това следва, че той трябва да е бил роден около 190 г. сл. Хр. Според писаното от гореспоменатите Църковни Отци, Мани не е бил в личен контакт с Теребинтус, а е пристигнал като 7-годишно момче в дома на Вдовицата, в чието притежание са били писанията на вече починалия Теребинтус. Хронологията следователно съвпада много добре и Скитианус и Теребинтус-Буда могат да бъдат считани за исторически личности; само Бауер твърди, по причини, които имат много в негова полза, че Скитианус и Теребинтус-Буда са идентични, което може би да е така, тъй като Мани, както е казано по-горе, никога не е бил в личен контакт с никой от тях. Ала остава въпросът: кой е бил Скитианус и откъде той получава своето дуалистично учение? Alta Achelai специално твърди, че той е бил скит от Скития и все пак в повечето случаи той е бил наричан Сарацин. Ние обясняваме това противоречие по следния начин: Той е бил роден в някоя североизточна провинция на Партия, която в по-късни времена придобива общото име Скития. След това той се скитал към Близкия Изток, именно Южна Месопотамия и североизточна Арабия /откъдето произтича и името "Сарацин"/ и, по времето на Нерва, той обявява своето дуалистично учение и става предшественик на Мани. Бауер продължава същото. Ел, Ха-

заи, или Елхзаи, или Ерлказаи /основател на сектата на Сассабириите или Сабияните, споменати в Корана - или още наричани Мандеаните/ също са дошли от Североизточна Партия и обявява своето дуалистично учение в същата област и по същото време, както Скитианус и е бил също, в известно отношение, предшественик на Мани, както това е показано по-горе. Не изглежда ли също така разумно да се предполага, че Скитианус, който е бил наричан така според рожденото си място, е идентичен на Елхзаи от Ен-Надим, Елхзаи от Псевдо-Ориген и Елказаи от Епифаниус и Теодоритус?

След всичко, което се каза, не може да има съмнение за влиянието на Парсизъм върху Мендеизма, факт, който вече е бил предполагаган от Лорзбах. Бауер вижда указания за разпространението на Будизма - с негово то следващо влияние върху Манихеизма - в разказите за Скитианус и Терebinтус-Буда, когото той идентифицира, но, на когото не приписва историческа реалност. Това той ще види потвърдено по много начина, един от които е формулата за клетвено отричане от Манихейството при обръщане към Църквата, като между другото се изисквало даващите клетвата да се отрекат и от Буда. Влиянието на Будизма в Близкия Изток през толкова ранна дата и положително възможно; тъй като Ен-Надим специално подчертава, че Будизмът е навлязъл в Траноксиана, дори пред времето на Мани. Вебер също намира, че е "много вероятно будистки мисионери, подтиквани от своето свежо религиозно усърдие, да са разпространявали Будизма по крайните части на Западен Иран" по времето, за което той говори /времето на гръцкото владение на Индия/.

Вебер обаче прибавя, че данни по този въпрос, липсват. На друго място той отбелязва: Важното влияние, което Будизма е имал върху учението на Мани, е лесно обяснимо чрез процъфтяването на Будизма при принцовете Yueitchi на Индо-Скития, чието управление се разпростира временно върху голяма част от източните провинции на Иран. Също сме на мнение, че описанието, което Мас Уди дава на пътуванията на Будасп /Буда/ на Сегестан, Сабулистан и Керман сочат към едно ранно разпространяване на Будизма в Персия. Ако тогава, според това, Скитианус, който според нашето мнение е подчертано автентична историческа личност, е бил разпространител на Будисткото учение, така, според горните аргументи, би трябвало да търсим будистки елементи и будистко влияние всред мендаените. Може би много твърдения на мохамеданските писатели, че Будасп /Буда/ е бил основател на култа на Ссабиерите е възникнало от едно фактическо историческо влияние на Будизма върху Мендауните, които първоначално били наричани Ссабиери от мохамеданите. Генетичният произход, както на Будизма, така и на Мендаизмът и все още недостатъчно известен за нас, за да можем да си офор-

мим окончателни мнения за влиянието на първия върху втория. Следователно ние ще се задоволим с меки подсказвания към бъдещите изследователи, които може би ще помогнат за изясняването на задачата".

Макар че най-последните изследвания вече не обръщат внимание на тази легенда, защото тя приписва различен произход на Мани, все пак тя не е окончателно отхвърлена като описание на "духовния" произход на Мани. Сравни бел. 13: "защо Мани наричал себе си "Синът на Вдовицата" - а също и 9 лекция от цикъла сказки на Рудолф Щайнер, изнесени в Мюнхен, 1909 г. "Изтокът в светлината на Запада".

/*9/ - Според Франц Кумент: "Мистериите на Митра", Манихеизмът е бил наследник на Мистериите на Митра и продължител на тяхната мисия.

/*10/ - Сравнете още веднъж с лекция 9 от "Изтокът в светлината на Запада", цитирана по-горе.

/*11/ - В неговата творба "Срещу Фауст". Относно Фауст сравни Брюкнер "Фауст фон Милев", Базел, 1901 г. , където Фауст е описан като важен представител на Манихеизма на римските културни кръгове.

/*12/ - Легендата на Манихеизма е една велика космическа легенда. Легендата е дадена, както следва, от Юджийн Хайнрих Шмит /виж бел., отнасящи се до по-горен текст към Шмит.

"Докато Силите на Тъмнината се гонеха и унищожаваша един друг с дива ярост, един ден те достигнаха на границата на тяхната територия. От тук те съзряха няколко лъча от Царството на Светлината и бяха почудени от прекрасната гледка и те решиха да напуснат своите кавги помежду си и се посъветваха как биха могли да завладеят Доброто, което те токущо видяха за първи път и за което преди изобщо не са имали понятие. След това тяхното желание става толкова голямо, че всички те, толкова, колкото са били, се въоръжи ха за борба. /Това е описание на събитията, дадено от Тити от Бостра. По същия начин и Александър от Ликополис ни го описва: "В Хиле /Материята/ възникна желание да се изкачи до горните области; там бе видян Божествения Лъч на Светлината, което породил такава почуда, че веднага се взе решение да завладеят всичко това". За мерките, взети от заплашеното Царство на Светлината, ни информира "Деянията на Архелаус"/ неясен текст гл. 7/: "Аз, Бащата на Светлината осъзнах, че Тъмнината се кани да нападне неговото свято Владение, той позволи сила да се излъчи от него, която се нарича Майка на Живота, тя от своя страна произведе от само себе си Прототипа Човек, който, биде облечен с петях чисти елемента: Светлина, Огън, Вятър, Вода, Земя, слезе на земята като въоръжен воин да се бие срещу Тъмнината". Самият Манес дава името Всемирна или Световна Душа на тази сила, която произтича от Бога. Тук можем да познаем същата сила,

която се нарича Небесната Майка или Светия Дух от Бардесанес и други Гностици /според Тити от Бостра 1. 29. Сравни Бауер: "Манехеизъм"/. Когато Хиле атакува, Бог направи съвет, за да определи наказанието, казва Александър от Ликополис. Ала тъй като той нямаше средство за наказание - поради това, че не съществуваше Зло в Божия Дом - той изпрати една сила, една Душевна Сила, срещу Материята, така че Материята бе проникната напълно и смъртта я погълна със силата на това разделение, със силата на това вътрешно деление и объркване, което е резултат от смесването по този начин. Това ни напомня на казаното от Христос: "Всяко царство, разделено на части една против друга, запустява" /Лука, 11: 17/. Последното тълкуване съдържа по-дълбокото езотерично значение на горната битка. Не сила срещу сила, не зло срещу зло, може да бъде отплатата на нежната светлина на небето, на която моралът бе обявен от Христос. Тази победа трябва да бъде постигната по съвсем друг начин: Под формата на спокойно разпадане, в която Силите на Светлината действуват като нежен фермент, за да заквасят тестото на материята; по този начин Евангелието описва битката на Светлината, по такъв чудно значим начин. Картините, които Мани дава, описват точно същата случка, която описва Евангелието, ала с повече подробности и с дълбочина, която съответствува на по-зрелите исторически обстоятелства.

"Следователно точно същата мисъл е, която се изразява в по-нататъшното разгъване на тази Манихейска героична легенда. В борбата срещу противоположните сили на Хиле небесният герой не може да надделее, макар че, като Прометей от гръцката сага, той непрекъснато се маскира и взема формата на различните елементи, демоните го побеждават и отнемат неговото въоръжение; да, те отнемат много части за себе си от неговата слънчеподобна блестяща природа и той би бил напълно под тяхна власт, ако не бе повикал към Бащата, Първичния Източник на Светлината! Последният му изпратил помощта на Духа на Живота /pneuma-zoon/, който протегна помощта на неговата дясна ръка и го изтегли отново във от тъмнината във висините на Светлината. "Това е причината, поради която", прибавя Акта Архелаус, гл. 7, "когато манихеите се срещат, те си подават дясната ръка като знак, че те са били спасени от тъмнината; защото в тъмнината, казва Мани, живеят всички ереси". Тази точка е от особен интерес, защото твърде открито дава обекта на тази илюзия "ерес", която в този случай се отнася за Клерикалната сатанинска доктрина, която е знаела как да си присвои Дрехата на Светлината, външната форма на Християнството, за да измами и хване по-благородните души. Това са ограбените слънчево-подобни части на Прототип Човек, които са попаднали под властта на търсещото поквара човечест-

во; поквара, която възприе външния вид на святост чрез това действие на ограбване. Това обаче е само едната страна на значението на този мит, който обема както еволюцията, така и историята. Благородните части на Прототипния Човек, неговите Синове, бяха фиксирани в небесата като Слънце и Луна от Духа на Христос и на Парклит, докато другите звезди, като разпръснати издишващи светлина, са фиксирани в небесата като Демони на Нощта. Този Дух на Живота се проявява като укротител на материалното съществуване, както Духът, който носи мярка и установява граници на материята. На нему следователно бе дадено името "Архитект на Вселената" от Манихеите и по същина той играе ролята на Христос, или Хоротатос, установителя на граници, според Валентин. Тази част от Божествения Живот и Светлина обаче, която се държи в плен в природните форми на растения, животни и човека, и е дадено име: Страдащия Иисус: Човекът на Скърбите: Иисус Патибилис. В смисъла на Манихеизма обаче Иисус само представлява тази божествена фигура, когато той надскочи ограничаващите страдания вътре в тесните граници на тялото, когато то е било заковано към Кръста на могилата край Йерусалим. Той става Спасителят на Света само когато идентифицира своя Божествен Живот с този на всички страдащи същества на света, жадуващ за неговото спасителни разпръскващи светлина мисли. И нищо не е по-характерно за грубостта на основните възгледи на Константиновата Църква, отколкото неговия главен говорител, великия Августин, който бе морално неспособен да намери нещо в тези мисли освен клевета, оскверняване и унижение, които биха били достатъчни да накарат Манихейците да се изчервят. От друга страна, ние видяхме с каква деликатност Мани се освобождава от неговата задача да направи видима борбата между сили те на божественото и силите на Материята, на Злото, на Насилие и на Демоничното и как красивото е в състояние да потече святото величие на безнасилната кроткост и да допринесе за зазоряването на една по-благородна култура, към която грубия римски ум на Августин не можеше да бъде притеглен".

/*13/ - Манихейският учен Ханс Хайнрих Шедер пише в своето проучване на "Ориген и развитието на Манихейската Система", от неговата колекция на лекции 1924-1925 от библиотеката Варбург: "Ние не знаем какво означава "Син на Вдовицата". Рудолф Щайнер чрез контраст обяснява значението още по-дълбоко, отколкото в разглежданата лекция, че това е един "Мистериен" израз. /"Мистериите на Изтока и на Християнството", Рудолф Щайнер/.

/*14/ - Неговото описание в периодичното списание Луцифер, съдържащо се в "Космическа памет", Рудолф Щайнер.

/*15/ - Ману..... Виж бел.2 към лекция 4 от 7 октомври 1904 г.

/*16/ - Рудолф Щайнер тук дава един свободен цитат от Евгени Хайнрих Шмит: "Гнозисът", вече споменат в началото на тези бележки. Текстът на Шмит и, както следва: "Това би било един забележителен опит за факта, че Менихеизма, както е разбран от посветените и като вътрешна тайна доктрина, не е само преразказ на персийски басни, а едно истинско Гностично учение, основаващо се на духовно виждане, ако бихме могли само да докажем в един единствен случай, че Манихейците са търсили източника за тяхното учение и гаранция за тяхната истина не във външно вярване, в авторитет /Мани каза това или онова/, а пряко посредством вътрешно душевно виждане. И това доказателство фактически е под ръка. Самият Мани въвежда своето основаващо писмо /epistola fundamenti/ със следните думи: "Тези са думите на лечение и на вечния извор на живот. Онзи, който ги чуе и най-напред повярва в тях и спазва това, което казват, никога не ще бъде вече плячка на смърт, а ще се радва на действителен безсмъртен и великолепен живот. Тъй като наистина е благословен онзи, който чрез тези божествени доктрини участва в знанието /Гнозис/, което го освобождава да премине във вечен живот. Мирът на Невидимия Бог и знание за Истината ще бъде с техните братя и обични, които вярват в закона на небето и го практикуват в своя ежедневен живот. И те ще ви виждат как седите от дясно на Светлината и ще ви предпазват от всички злосторни нападения и уловки на този свят; нежността на Светия Дух наистина ще отвори вашето вътрешно сетиво, така че вие ще виждате собствената си душа с вашите очи".

Последните думи от това изречение / текста не се чете / се явяват на латински при писанията на Августин. /текста не се чете/

/*17/ - "Аз не бих приел учението на Христос, ако то не се основаваше на авторитета на Църквата". /текста не се чете/

/*18/ - /В Августиновата Творба "Против Фауст", VI, 8/. След Августин /основавайки своето изказване на Йоан XX, 29/, като нарича онези благословени, които не са видели и все пак са повярвали, Фауст дава следния отговор: "Ако ти си въобразяваш че ние трябва да вярваме без разум или пресмятане, то тогава ти ще бъдеш по-щастлив без размишляване, ала аз предпочитам да добия своето блаженство чрез проникновение". Цитирано от Ев. Хайнрих Шмит: /текста не се чете, и отбелязано в екземпляра на Рудолф Щайнер.

/*19/ - Сравни Херман Грим: /текста не се чете/, в 15 есета, трето издание, Берлин, 1882.

/*20/ - Известна легенда е, че Лютер, докато се е крил във Варберг в Тюрингия под закрилата на Фредерик Мъдрия /1521-1522/ хвърлил една мастилница срещу дявола.

/*21/ - Мартин Лютер, 1483-1546. Великият основател на Немската Реформация е бил Августински монах, преди да напусне монашеския живот. Виж двете лекции на Р. Щайнер: "Лютер" и "Лютер Яносовата глава", в "Кармата на материализма".

/*22/ - Рудолф Щайнер при няколко случая е говорил за понятията живот и форма по времето, когато е държал тази лекция. Виж лекция от 3 ноември 1904: "Теософията на Толстой". Също 27 лекции в "Основи те на езотерицизма".

/*23/ - В една бележка от 1907 г. Рудолф Щайнер пише, че вътре в Розенкройцерското течение се е гледало на посвещението на Мани като една от Висшите Степени, която се състояла от разбирането на истинската функция на злото.

/*24/ - Виж диаграмата във връзка с лекция 10 от 23 декември 1904 г. Сравни също: "Апокалипсиса на Св. Йоан", Р. Щайнер.

/*25/ - "Русо животно в неговата книга "Генеалогия на морала", която е била много хвалена. Обаче в своята лекция от 6 октомври 1917 г. Р. Щайнер казва в "Елементални Духове на Раждане и Смърт" "Хората разбираха твърде малко от това..... Самият Дявол и бил, който е вдъхновявал хората с желанието, като последователи на Нитше, да стават самите те "руси животни"..... Ала макар че хората никога не ставаха "руси животни" в Нитчевия смисъл - нещо ставаше през това столетие в резултат на този социално-тревожен импулс на XIX столетие".

/*26/ - Това трудно окултно понятие вече е било обяснено от Рудолф Щайнер малко преди това, както на пример на 31 октомври 1904 г. по следния начин: "През първата половина на 4-ия Кръг човечеството бе раз вило способността да приспособява своите сетива към минералното царство за първи път. През втората половина на 4-ия Кръг то спасява минералното царство. Ала част от него е изостанало и е било изключено, защото не е било вече от полза за човечеството. Това представлява 8-та сфера, която повече не може да се използва за развитие на човека, ала може да се използва от по-висши същества". /От предишни непубликувани бележки/. През 1915 г. Р. Щайнер отново навлиза твърде подробно в понятието за 8-та сфера. Виж: "Окултното движение през XIX столетие", особено 4-та и 5-та лекция.

/*27/ - Рудолф Щайнер е говорил с много повече подробности по този въпрос, който тук е само накратко споменат, в своята лекция държана в Дорнах на 3 юли 1920 г. /още не преведена/; ала той също е говорил за Йезуитството на 10 май, 3 и 6 юни: "Три лекции върху римския католицизъм".

/*28/ - В стенографските бележки на Франц Зайлер се появяват няколко изречения в края. Не е много ясно дали това е отговор на един въпрос:

"Христос се появява лично по време на 6-тата Коренна Раса /Великата Епоха/ - хилядогодишното управление, първоначално това е било един Еон, на латински Секулум Секуларом, следователно в 6-тата Коренна Раса, както Лошото, така и Доброто ще се еволюира./пропуск/. Моторът на Киили идва твърде рано, без съмнение. През 7-та Коренна Раса един индивид ще притежава толкова много сила, че той би бил в състояние да убие хиляди и хиляди с един удар". Сравни това с бел. 29 към лекция 20, последната лекция в този том.

СЕДМА ЛЕКЦИЯ, Берлин, 2 декември 1904 г.

Произход на текста

Новопрочетените стенографски бележки от Франц Зайлер, както и обикновени бележки от Мария Щайнер фон Сиверс.

/*1/ - Лекция 5 от 4 ноември 1904 г.

/*2/ - Виж бел. 3 на лекция 5 от 4 ноември 1904 г.

/*3/ - Занаятчийското Масонство обема трите степени на Приет Чирак, Съзанайтчия и Майстор Зидар. За не го Хекетрон говори като за "Синьо Масонство, а Р. Щайнер като "jfhannesmaugerei", виж бел. 2 и 11 към следваща лекция /лекция 8, 9 декември 1904 г. /

/*4/ - За това описание Р. Щайнер отново черпи от описанието, дадено в Тайните общества" на Чарлз Уилям Хекетрон, някои пасажи, на която бяха отбелязани от него.

/*5/ - Не е известно дали това намерение е било изпълнено.

/*6/ - Дионисиевците са споменати от Хекетрон.

/*7/ - Витрувиес Пилио, царски архитект при Цезар Август, който написва своята 10-томна творба, "За архитектурата", между 16 и 13 пр. Хр., черпейки от гръцки източници собствените си опитности.

/*8/ - Рудолф Щайнер тук споменава статии, които той по онова време отпечатва в своето периодично списание Луцифер, по-късно известно под името "Луцифер гнозис", които след това са публикувани във форма на книга и са на разположение на английски под заглавието "Космична памет".

/*9/ - Виж бел. 5

/*10/ - След подписване на Договора за толерантност от 1813 г. "Степента Царската Дъга" е преминала като Четвърта Степен. Виж бел. 16 към предшестващата лекция. Също бел. За "Гьотевото отношение с Розенкройцерството", които са прикрепени.

ОСМА ЛЕКЦИЯ, Берлин, 9 декември 1904 г.

Източник на текста

Стенографски бележки на Франц Зайлер, отново редактирани за публикация.

/*1/ - Рудолф Щайнер по-късно /1906/ влезе в чисто формални отношения със Свободното-Масонство Мемфис-Мизраим, виж "Насоката на моя живот", гл. 36.

/*2/ - Според едни труд на Фридрих Хелдман, съдържащ се в частната библиотека на Р. Щайнер, "Трите най-стари исторически документи на немското свободно-масонско братство". Хартата Колон от 1535, заедно с най-стария устав на "Страсбургската Ложа" от 1459 г. и неговата поправка от 1563 г. образуват най-стари те документи на немското Свободно-Масонство, Хекетрон, обаче между други смята че това е апокрифно или фалшиво /Виж също бел. 11 на тази лекция/.

/*3/ - Гьоте става член на Ложата "Амалия" във Ваймар. Виж също коментара за Гьотевите отношения с Розенкройцерството в края на книгата.

/*4/ - Последните два стиха на неговото стихотворение за Свободното-Масонство "Символът".

/*5/ - В своето описание на тази степен Р. Щайнер отново се основава на Хекетрон: "Тайните общества", кн. 8, гл. 7.

/*6/ - Според Хекетрон името Зерубабел е "една съчетана дума, означаваща: "светлия Господар, Слънцето". Той въздига наново храма и следователно представлява отново изгряващото слънце". Предполага се, че това е свързано със Зерубабел от Стария Завет, благородник от семейството на Давид, който при завръщане не от пленничество във Вавилон завършва изграждането на Храма на Йерусалим.

/*7/ - В края на това изречение следва едно много неясно изказване, което би могло да се предаде така: "Само нещо подобно на спомен съществува, едно указание за спомен за него, ала въздействието липсва".

/*8/ - Според Хекетрон: "Следното длъжностно лице е Ешуа, първосвещеникът; трето име Хаггай, пророкът. Тези трима съставляват основния съвет. Ръководителите и старши и младши гости от народа; Ездра и Неемия, старши и младши книжници по един от всяка страна; портиер или керимидар пред вратата.

/*9/ - Според Хекетрон: "Ложата трябва да има сводест таван, боядисан син и покрит със златни звезди да представлява небесата"..... братята заемат своите места според ранга си; великият майстор на изток, майсторът на юг и послушниците на север".

/*10/ - Според Хекетрон: "Девет приятели трябва да присъствуват при откриването на Помещението на Царската Дъга; нито повече, нито по-малко е позволено, отколкото тези трима да вземат тази степен еднов-

ременно, двата броя правят всичко дванайсет, числото на зодиакалните знаци. Кандидатите се подготвят, като име се връзват очите с парче плат и тялото им се усуква 7 пъти с едно въже, което ги свързва заедно с около един метър халтаво въже помежду им".

/*11/ - Според Хекетрон: "Без степента Царската Дъга Синьото Масонство не е завършено". "Синьото Масонство" на Хекетрон е онова, което Р. Щайнер нарича "Johannesmaugerei"/Свети Йоаново масонство/ и обикновено е известно просто като Занаятчийско Масонство в тази страна. Този Орден взе своето име "Свети Йоаново Масонство" от Хартата на Колон, 1535 /виж бел. 2/, Хекетрон, кн. 8, гл. 2 казва: "Често се казва, че Свободното Масонство произтича от Рицарите Темплиери, и така да имат за свой обект да отмъстят за разрушението на този Орден и по този начин да са опасни за Църквата и Държавата; обаче това потвърждение беше отхвърлено 1535 г. с "Хартата на Колон", в която масоните наричат себе си Братя на Св. Йоан, защото Св. Йоан Кръстителят е бил предшественик на Светлината". Да продължим цитата от Хекетрон относно "Синьото Масонство": "Без степента Царската Дъга Синьото Масонство е незавършено, тъй като видяхме в Легендата на Храма, че, чрез убийството на Хирам, главната дума беше загубена; тази дума не е отново придобита в Майсторската степен, само заместникът и е бил даден; следователно загубената дума е отново придобита в степента Царската Дъга. Синьото Масонство всъщност отговаря на по-малките мистерии на древните, в които нищо освен екзотерични доктрини не се разкрива; докато "фалшивото Масонство" или всички следващи степен - тъй като никой не може да бъде посветен в тях, който не е преминал през първите три степени - отговаря на по-големите мистерии".

/*12/ - Според Хекетрон, Свободните масони твърдят, че не са "... съвременници на сътворението на човека, а това на света. Поради това, че светлината е била преди човека и е подготвила за него подходящо жилище, а светлината е обсег и символ на Свободното-Масонство" Едуард Спрат, ирландски автор, описва Адам като първия свободен масон, който, дори след неговото изпъждане от Рая, притежаваше голямо знание, особено в полето на геометрията. Едуард Спрат:

/*13/ - Джон Теофилус Дезагулиерс, 1683-1744. От 1719 г. той беше Великият Майстор на първата Английска Велика Ложа. Дезагулиерс минава за най-силната личност от т.нар. "Възрожденско движение" в Свободното-Масонство. Като известен учен /ученик на Исак Нютон/ той се бори между онези, които подготвят пътя за основаване теорията на електричеството.

/*14/ - Виж бел. 1 на следващата лекция /лекция 9, 16 декември/.

/*15/ - Тук Рудолф Щайнер базира своето изложение на едно твърдение в /текста не се чете /, според която, по онова време, приятелски отношения съществували между 12-те Велики Ориенти и Върховни Велики Съвети на Древния и Приет Шотландски Ритуал и на Суверенните Светилища на Америка, Египет, Румъния, Испания, Куба, Неапол и Палермо. В Германия обаче по онова време Мемфиското и Мизраимското Свободно-Масонство се считало за "нередовно" и не е било признато.

/*16/ - В последния Устав от 1 декември 1823 г. казва се, че: "Обяснено и изразено е, че чистото и древно Свободно-Масонство ще се състои само от три Степени и не повече, именно Степента на Приет Чирак, Съзанаютчия и Майстор Зидар, с допълнение на Високите Разряди на Свещената Царска Дъга. Но този Устав няма да бъде задължителен за никоя Ложа, нито за Управително Тяло да провежда своите събрания в унисон с наредбите на казани Орден". /"История на Свободното-Масонство" от Хайнрих Буус от собствената библиотека на Р. Щайнер.

/*17/ - Рудолф Щайнер прочете целия манифест през настоящата лекция.

/*18/ - Виж бел. 7 на лекция 7 /1904/.

/*19/ - Изказването, направено от Балфур пред Британската Асоциация на 17 август 1904 г. , се появява същата година в превод със следното заглавие: /не се чете/.

/"Нашия настоящ възглед"/, Лайпциг, 1904 г. По времето на настоящата лекция това изказване е вече било разисквано в ноемврийския брой на "Луцифер-Гнозис", под заглавието: "Съвременната култура, отразена в Теософията", в която статия съответните пасажи от Балфур и Блаватска са съпоставени един с друг. Това разискване е било публикувано на немски в пълното издание в трудовете на Р. Щайнер като том 34, "Луцифер-Гнозис".

/Текстът на изложението на Балфур виж в бел. 2 към следната лекция, 16 декември 1904 г. /

/*20/ - По-късно Р. Щайнер често е говорил по-големи подробности за решителната важност на годината 1879, например в "Падането на Духовете на Тъмнината".

/*21/ - Виж във връзка с това подробното описание на Р. Щайнер в: "Окултното движение през 19-то столетие. За това изложение Р. Щайнер очевидно е използвал публикацията на англичанина С. Г. Харисън: "Трансценденталната Вселена".

ДЕВЕТА ЛЕКЦИЯ, Берлин, 16 декември 1904 г.

Източник на текста

Стенографските бележки на Франц Зайлер и обикновени бележки на Мария Щайнер фон Сиверс. За издаването текста на Зайлер бе отново ревизиран.

*/*1/* - Според легендата ритуалът Мемфис се предлага да е установен от един мъж, наречен Ормузд, който е бил обърнат в Християнство през 46 г. сл. Хр. от Св. Апостол Марко. Казва се, че Кръстоносците пренесли това масонско знание от Светата Земя и основали една Велика Ложа в Шотландия през 12-тото столетие. Легендата е почерпила името Мисраим от Мизраим, еди от синовете на Хам. Той дошъл в Египет, завладял страната и я нарекъл по свое име /Мисраим или Мизраим - древно име за Египет/. Учението за Изис, Тифон и пр. се предполага да е дошло от него. Виж Щустер: /не се чете/ /том 2, Лайпциг, 1906 г./. Според Хекетрон: "тайните Общества", кн. 8, гл. 20/, египетското масонство е било основано от Калиостро. Ритуалът на Мисраим се приписва според Хекетрон, кн. 8, гл. 10 на едно основаване в Милано през 1805 г. , т.е. 10 години след предполагаемата смърт на Калиостро, което основаване е било направено от няколко масони "на които било отказано приемане във Върховния Велик Съвет". Ритуалът на Мемфис се казва, че е копие на Ритуала на Мисраим и беше основан в Париж, 1839 г. Предполага се, че той е бил съчетан с Ритуала на Мисраим към края на 19-тото столетие, от когато е известно като "Мемфис-Мисраим Ритуал". Джон Йаркър /Виж бел. 16/, "абсолютният Суверен Велик Майстор във Великобритания и Ирландия на Съчетаните Шотландски Мемфистки и Мисраимски Ритуал", установява Велик Ориент /Великата Ложа/ за Германия в 1902 г.

*/*2/* - Граф Александър Калиостро, предполага са идентичен със сицилианеца Йосиф Балсамо - факт, който самият той обаче винаги подчертано отричал - е умрял във Ватиканския затвор в 1795 г. Заедно с граф Сен Жармен той се смята за едни от най-противоречивите фигури на 18-тото столетие. В разказа за неговия живот от Франсоа Рибадю Дюма: "Калиостро, Ален и Ънуин, 1967 г. / прави се усилие да се изяснят сведенията. Например бе цитирано от Протокола на съдопроизводството на Инквизицията, че "не е било възможно да се намери нито един свидетел сред обвинителите на Калиостро, който да бе познавал Балсамо". По-нататък, цитира се пасаж от книгата "Ученият историк" на Калиостро в "Учителят, непознатият Калиостро" д-р Марк Хавен: "Никой не е доказал, че Балсамо и Калиостро са едно и също лице; нито Морант, нито Гьоте, нито Комисарят Фонтен, нито пък съдопроизводството на Светата Инквизиция е намирала документ, който да изключва всяко съмнение".

/*3/ - В бележките на Мария Щайнер фон Сиверс се казва, че е 5530 години. Според Хекатрон /кн. 8, гл. 20/ 5557 години /виж бел. 13/. Рибадю Дюма /в горечитирания труд/ твърди, че Калиостро е оставил много трудове за себе си, сред които е един, озаглавен: "Изкуството за продължение на живота". Всичките, с изключение на неговия "Египетски ритуали", са изчезнали. Както казва, Рибадю Дюма: "Ако не са били изгорени, те навярно се намират в архивите на Ватикана. Нека да се надяваме, че, в светлината на новите идеи за екуменическо движение и помирение с "отделените Братя", Ватиканската библиотека някой ден ще покаже тези любопитни документи, които Калиостро толкова често споменаваше и чрез които той може да бъде възстановен".

/*4/ - Това положително стана по време на Лекция 5, дадена на 4 ноември 1904 г., макар че това не е отбелязано в бележките.

/*5/ - Майбъл Колинс /псевдоним на госпожа Кенингдел-Кук/, 1851-1927 е била една от най-добрите авторки на Теософското Общество. Р. Щайнер написал много добра оценка за нейната новела "Флита, истинската история на една черна магьосница", когато се явила за първи път в немски превод. Тя е била публикувана през март 1905 г. в сп. "Луцифер-Гнозис" и се намира в пълното издание на немски в трудовете на Р. Щайнер, т. 34.

/*6/ - Виж бел. 4, към лекция 5, държана на 4 ноември 1094 г.

/*7/ - Според изложението на мадам Идамер Графът казал на нея: Мадам, онези които сеят ветрове, ще пожънат бури: това е което е каза Исус в Евангелията, може би не преди мене, все пак неговите думи са запазени писмено, могло е да се използват само моите". Цитирано от Хейър: /не се чете/, /издание 1956 г. /. Тези думи обаче не се появяват в Новия Завет, а в Стария Завет, Осия, гл. 8, ст. 7. /Виж също изказването в лекция 5 на 4 ноември 1904 г. /.

/*8/ - Смята се той да е умрял в Екернафьорде на 27 февруари 1784 г. За доказателство на това е регистъра на покойниците на църквата Св. Николай в Екернафьорде според който той е бил "скромно погребан" на 2 март 1784 г.

/*9/ - Принц Карл, 1744-1836, син на управляващия Ландграф Фредерик Втори, датски генерал и управител на графствата Шлезвиг и Холщайн. Неговата свободно-масонска творба: /на латински и не се чете/, появила се в 1824 г. Неговите спомени, които бяха продиктувани в 1816/17 г. се появяват в Копенхаген в 1861 г. и в немски превод, в Касел в 1866 г. В последното може да се намери един рапорт относно Граф Сен Жармен.

/*10/ - Виж Карл Хейър: /на латински не се чете/

/*11/ - Рудолф Щайнер очевидно основава своето изложение върху една статия от Изабел Купър-Оклеј в списанието "Гнозис" от 15 декември

1903 г. в отнасящи се до горния пасаж /цитиран от: "Граф Сен Жармен" от Изабел Купър-Оклей, /четем:

"Франц Грефер ни е оставил любопитния разказ за едно пътуване на Сен Жармен до Виена. За нещастие това описание не е съвсем задоволително. Самият Грефер казва, че то е било писано на 15 юни, дълго след събитието. Той казва: "Едно странно, невъзможно да му се противодействува чувство ме е принудило да за пиша още един път тези неща, след толкова дълго време, точно днес юни 1843 г.". По-нататък аз правя забележката, че тези събития досега не са били описани".

"Един ден бе разпространено, че граф дьо Сен Жармен, най-загадъчният от всички неразбираеми личности, е във Виена. Електрически шок премина през всички, които знаеха името му. Нашият окултен кръг беше всецяло развълнуван: Сен Жармен е във Виена!

Едва Грефер и неговият брат Рудолф са се окопитили от учудващата новина и той отлетява до Хиниберг, неговото имение където са неговите документи. Сред тях може да се намери едно препоръчително писмо от Казанова, сърдечния авантюрист, с когото той се запознава в Амстердам, адресирано до Сен Жармен.

Той бърза да се върне в местоработата си: и там от секретаря бил информиран: "Преди един час един господин беше тук, чийто външен вид учуди всички ни. Този господин беше нито висок, нито нисък, неговата фигура беше учудващо пропорционална, всичко около него носеше белега на благородство..... Той каза на френски, като че на самия себе си, без да се безпокои за никой от присъстващите, думите: "Аз живея във Федълхоф, стаята, в която е живял Лайбниц в 1713 г". Ние току-що щяхме да проговорим, когато той вече беше изчезнал. Този последен час, както виждате господине, ние сме стъписани..... "

След пет минути се достига до Федълхоф. Стаята на Лайбниц е празна. Никой не знае кога "американският господин" ще се завърне. Що се отнася до багажа му, нищо не се вижда освен една малка желязна кутия. Наближава обед. Ала кой би си мислил да обядва! Графър меланхолично е подтикнат да отиде и намери барон Линден; намира го в "Енте". Те отиват с карета до Ландшрасе, откъдето нещо ги кара, някакво неясно предчувствие, да пътуват с пощенска бързина.

Лабораторията е отключена; едновременно вик на учудване изкача от двамата; на една маса е седнал Сен Жармен, спокойно чете един ръкопис, който е творба на Парацелз. Те застават неми на прага; тайнственият неканен гост бавно затваря книгата и бавно става. Добре знаят и двамата учудени мъже, че това явление не може да бъде никой друг в света освен човекът на чудесата. Описанието на секретаря беше сянка в сравнение с реалността. Като че ли светло великолепие обвиваше цялата му

фигура. Достоянство и величественост се изявяваха. Двамата мъже бяха безмълвни. Графът прави няколко стъпки, за да ги посрещне. Те влизат. С примерен тон, без формалности, а един неописуем звънтящ тенор, очароващ най-вътрешната душа, той казва на френски на Грефер: "Вие имате писмо за представяне от господин фон Зайнгалд, но то не е необходимо. Този господин е барон Линден. Аз знаех, че вие и двамата ще бъдете тук в този момент. Вие имате и друго писмо до мен от Брюел. Ала художникът не може да бъде спасен, неговият бял дроб е свършен, той ще умре на юли 8, 1805 г.

Постепенно Сен Жармен преминава в тържествено настроение. За няколко секунди той става като втвърден като статуя. Очите му, които винаги са били много изразителни стават тъпи и безцветни. Изведнъж цялото му същество отново се оживява. Той прави движение с ръка, като че сигнал за своето тръгване, след това казва: "Напускам, не ме посещавайте. Още веднъж ще ме видите. Утре вечер заминавам; има голяма нужда от мен в Константинопол; след това в Англия, там да подготвя две изобретения, които ще имате през следващото столетие - влакове и параходи, те ще бъдат необходими за Германия. Сезоните постепенно ще се променят, първо пролетта, а след това и лятото. Това е постепенното спиране на самото време, като обявяване края на цикъла. Аз го виждам цялото; астролозите и метеоролозите не знаят нищо, повярвай ми; Необходимо е човек да е учил в Пирамидите, както аз съм учил. Към края на този век аз ще изчезна от Европа и ще се прибера в областта на Хималаите. Аз ще почивам; трябва да почина. След точно 85 години хората отново ще ме видят */*Казано в 1790 г. Точно 85 г. по-късно /1875/ бе основано Теософското Общество/. Довиждане, аз ви обичам". След изговарването на тези тържествени думи, Графът повтори знака с ръката си. Двамата адепти, победени от силата на такива неизпитани до сега впечатления. В същия момент завалива силен дъжд и прозвучава гръмотевица. Инстинктивно те се връщат в лабораторията за подслон. Отварят вратата. Сен Жармен вече не е там.....

/*12/ - Тук изглежда, че се има предвид едно *лице*, вместо една, *група лица*. Хекетрон, като говори за ордена на Мемфис, казва, че: "той разработва 32 степени и обема много по-обширен ритуал от действащи те степен, отколкото кой и да е друг ритуал, всяка от неговите 33 степени има своя подходящ и сложен церемониал, лесно подреден за предаване, и неговите титли са изчистени от нелепи претенции. Неговото управление е строго представително, както при нашата собствена политическа конституция. Тридесет и вторият и 31-ят са първият, вторият, третият и четвъртият членове на ръководството на управителното тяло, Сената и Съвета и образуват Мистичния Храм и Юридическия Трибунал, пред-

седателстващия член на ръководството или Велик Майстор на Светлината, имащ 33-тата степен, даваща му право да представлява Сферата във Върховното Светилище или Управляващото Тяло".

в началото на тази лекция д-р Щайнер говори за Съчетания Ритуал на Мемфис и Мисраим, който има много степени, че 95 от 96-те степени трябва да бъдат предприемани от неговите членове и че Върховният Водач на Великия Ориент обикновено притежава 96-тата степен. Вероятно е, че този Върховен Водач, който притежава действителното окултно знание и знае пътя и езика на Свободното-масонския манифест, чрез който се разкрива гласа на "Мъдрите Мъже на Изтока".

/*13/ - Виж предшестващата лекция от 9 декември, в която текста на манифеста е даден изцяло.

/*14/ - Това се отнася до статии, които се появиха в периодичното списание "Луцифер-Гнозис" през декември 1904 г., под заглавието "От Акашовите Записи". Виж "Космическа памет", гл. 4, "Преминаване от 4-тата в 5-тата Коренна Раса".

/*15/ - Въпросната статия се появила в декемврийския брой на "Теоософско Ревю" от 1904 г., подписана само с "Е". Нейното съдържание е резултат от едно съчетано упражнение, предприето от "Е", задаващият въпроси, "Т", наети медиум, който да предава чрез автоматични средства съобщенията на "Ф", духа водач. Това, което следва и извлечение само от оригиналната статия.

"Ф" макар и да е политик и светски човек, е ентузиазизиран хуманист..... Той прибави, че е много загрижен, тъй като скоро важно откритие ще бъде направено, което ще даде една по-голяма сила на лекарите, която те имат дори и сега и че това ще доведе до още по-голяма жестокост в експериментите с животни, поради това че човекът, който го е открил ще смята че той го е научил чрез вивисекция. "Но помнете тава не е така, това не е *откритие*, а само припомняне; защото човекът, който ще го открие, е бил атлантец, а атлантци те са били много по-обучени в медицината, отколкото сме ние; наистина тялото за тях не е криело никакви тайни". След това аз започнах да го разпитвам за Атлантида.....

Те заповядвали на елементите, предизвиквали добро време или буря по желание. Нямамо деца, тъй като чрез едно усилие на свръхестествена сила те са постигали до голямата тайна за създаване живот без материално съединение на двете сили. Душата се е връщала и вълпявала чрез едно усилие на волята, като е възприемала формата от природните елементи без никакъв друг посредник. Това беше, което в края на краищата сложи край на тяхната сила, тъй като не можеше да бъде позволено тя да продължи. Това твърде мъгляво и изразено в една късноеврейска легенда чрез "дървото на живота". Нищо не бе останало за напредък и сле-

дователно катаклизъм трябваше да постигне тази цивилизация и да разруши дори и спомена за нея.

Те нарушиха равновесието на сътворението и по този начин разрушиха своята цивилизация. Материалната причина бе, че оттеглиха жизнената сила на земята и изчерпаха цялата наличност на жизнения поток. Това причини конвулсии на природата и бурята започна, невъзвратима, ужасна и ги помете. Титаните наблюдаваха заедно с боговете, но бяха победени. Всички религии разказват този разказ като едно предупреждение. Вашата земя е живо същество и ако вие можете да черпите от нейния жизнен поток, бихте могли да правите всякакви чудеса. В някои случаи атлантците са душите на съвременното, ала те са били развенчани..... Те е трябвало да се завърнат в обикновен живот по простия начин на раждането, както обикновени бебета.

Сега аз ще ви кажа още малко нещо за чудната сила на Атлантида, така че да ви накарам да осъзнаете какво е бил човекът и какво ще бъде в бъдещи векове; истината е, че Атлантида беше *материално съвършенство*, като *това* човекът никога не може да се върне, ала към *съвършенство* той ще дойде в бъдеще.

Начинът на живот на най-висшите класи беше съвършено прост, храната си те почти напълно получаваша само от въздуха. Като орхидеите, управляващите, и още по-специално свещенослужителите, изтегляха своята поддръжка от субстанцията, съдържаща се в атмосферата. Консултирайте се с всеки ботаник и той ще ви види, че аз съм прав. *Вие* не можете да правите това, защото вие не сте се самоматериализирали; вие сте същества *родени*, а не *направени по ваша собствена воля*. . .

Само откритието на *Великата Тайна*, тази за "Дървото на Живота" опростява нещата и това вие никога не ще отново спечелите, докато не престанете да искате силата, властта заради самата нея. Имам предвид тайната на смърт и раждане. Не е необходимо хората да умират. Няма причина хората да се раждат. Аз зная тайната частично, ала не напълно, тъй като аз не съм достатъчно добър да ми бъде позволено да си припомня тази великолепна власт. Ако аз бих могъл да направя това, то веднага бих бил изкушен да ви открия, за щото това би било, ако Бог искаше, една вечност от щастие.

Аз обаче ще се опитам и ще опиша донякъде и ще ви дам пример. Човек е напълно възобновен всеки 7 години; след известно време обаче той отпада и бавно се разпада. Това се дължи на невежество, защото ако човекът знаеше как да регулира втичането на нови частици, той никога не би си подбрал най-лошите, а само па-добрите частици и атомите биха останали непрекъснато поляризирани чрез неговата воля. Човекът всъщност се държи в една единствена клетка; тази клетка е безсмъртна и никаква

причина, поради която човек да не съществува винаги, по време на цикъла. Чрез своите деца обаче човек възпроизвежда себе си и по този начин разрушава своето материално себе. За един адепт да се ожени, означава да стане едно по-нисше същество, подвластно на смърт. Това е истина. Всеки мъж или жена, които създават, могат да направят това само като предават от своето безсмъртие. Човекът е дух и човекът е централната точка на материализираната форма - цялото човечество приема смъртта като необходимост и се самохипнотизира във вярването, че те трябва да умрат, но няма причина за това, ако *клетката* в тях е все още цяла.

Размислете върху това и разберете, че това е едно от най-славните Християнски учения, които са били корумпирани. Христос възкръсна от мъртвите, за да бъде първите плодове на живота.

Искам да се върна на новото откритие, което ще бъде направено и за което преди това говорих. Нявга то е било добре известно и ще се върне в предопределената човешка памет и той ще бъде приветствуван като благодетел на човечеството. В древните дни на Атлантида, когато тайните на тялото бяха напълно нескрити за кастата на управителите и свещениците, те я научиха по едни далеч по-ужасен начин, дори от този като вивисекция, именно чрез обезсмисляне на душата, по този начин разрушаваха или разкриваха силата за еволюцията в едно същество. Вие това не го знаете, слава Богу! В противен случай земята отново би била страна на дявола....."

/*16/ - Йаркър 1833-1913, за който обвиняват Щайнер е бил англичанин действащ в Английското Свободно-Масонство. Когато тук се казва, че той е бил глава на "Американското" Мизраимско движение, това е въз основа на едно изказване, направено в "Историческо издание на Орифламе", Берлин, 1904 г., при което той е бил създател, изказване в смисъл, че само Америка е притежавала законна Харта и че Йаркър е бил назначен в Ню Йорк в 1872 г. от С. Г. Ц. /S. G. C. / 33, като "Главен Представител" и "Гарант на Приятелски Отношения" с Манчестерския Гранд Ориент на Шотландския Ритуал и на Върховното Светилище на Ритуал Мемфис и Мизраим". Като значителен масонски автор той е получил високи Степени чрез много различни връзки /виж края на бел. 1 към настоящата лекция/.

/*17/ - Теодор Риус, 1855-1923. Упълномощен от Йаркър да основе Ритуала Мемфис-Мизраим в Германия. Рудолф Щайнер не е познавал Риус по онова време. За това ще излезе в документацията на историята на "Езотеричната Школа" на Рудолф Щайнер.

/*18/ - Карл Келнер, 1851-1905, австрийски откривател и голям бизнесмен. Според Хюго Гьоринг в януарското издание, 1895 г. на периоди-

чното списание "Свинск" /официален орган на германското Теософско Общество с редактор Хюбе-Шлайден/, той е открил процеса за производство на целулоза и е работил заедно с лекаря Франц Хартман. Келнер е бил Върховен Почетен Общ Велик Майстор на Мемфис и Мизраим ритуал във Великобритания и Германия и се е подписвал като такъв за "историческото издание на великия Орифламе" през 1904 г.

/*19/ - Франц Хартман, 1838-1912. След един изпълнен с авантюри живот и лично запознанство с Е. П. Блаватска, той основава т.нар. "Лайпцигско" Теософско Общество. Той беше редактор на теософското периодично списание "Lotubluten". Той е споменат от Рудолф Щайнер в неговата Автобиография.

/*20/ - Четирите вида инструкции, описани от Р. Щайнер, са номерирани от Хекетрон; там, където той говори за "Организацията и Ритуала на Мизраим". Той казва: "След това възникна Ритуалът на Мизраим с 90 степени, наредени в четири секции, именно: 1. Символична, 2. Философска, 3. Мистична, 4. Кабалистична: които бяха разделени на 17 класове". "Ритуалът на Мемфис", казва той, "е копие на Мизриала на Мизраим и бе основан в Париж 1839 г. Той бе съставен от 91 степени, подредени в 3 секции и 7 класове". Там, където Хекетрон говори за "Древния и Примитивен Ритуал на Масонството или Ордена на Мемфис" той казва: "Древният и Примитивен Ритуал на Масонството обработва в степени, разделени в 3 секции, обемащи съвременно, рицарско и египетско Масонство, тъй като последното бе обработено на континента през миналото столетие..... То обхваща далеч по-разширен ритуал на обработваеми степени, отколкото всеки друг ритуал, като всеки един от неговите 33 степени има подходящ и сложен церемониал, подреден за лесно предаване и неговите титли са очистени от несъответни претенции".

От друга страна, когато говори за Египетския Ритуал във връзка с Калиостро, Хекетрон казва: "Египетския Ритуал изнамерен от Калиостро е смес от свещено и светско, от сериозно и смехотворно; шарлатанство е неговата преобладаваща черта".

От това произтича, че "Мемфис и Мизраим Ритуалът", за който говори Р. Щайнер е сложна смес от онези ритуали, които дават Висшите Степени. Хекетрон говори за тях като за "фалшивото масонство" в противовес на "Синьото" или "Символичното" Масонство, което ограничава себе си до трите най-нисши степени само.

/*21/ - Това не е било записано в бележките, които имаме ние. Във връзка със самата реч виж бел. 19 на предишната лекция и следващата на тази бележка.

/*22/ - Следното извлечение от речта на Балфур е частта, отнасяща се към това. Под заглавието: "Размишления, внушени от новата теория за материята".

"Но днес има такива, които считат грубата материя, материята на нашето ежедневие само като проявление, от което електричеството е физическата основа; които мислят, че елементарният атом на химика, самият той извън границите на пряко възприятие е само една свързваща система на монади или под-атоми, които не са електрифицирана материя, а самото електричество; че тези системи се различават по броя на монадите, които те съдържат, по тяхното движение, съотношение една към друга и към етера; че върху тези разлики и само върху тези разлики лежат и зависят различните качества на онова, което досега е било считано за невидими и елементарни атоми; и че докато в повечето случаи тези атомни системи могат да поддържат своето равновесие за периоди, които, сравнени с такива астрономически процеси като изстиването на едно слънце, може да изглеждат почти вечни, те не са по-малко подчинени на закона на промяна, отколкото са вечно съществуващите небеса.

Но ако грубата материя е едно групиране на атоми и ако атомите са система на електрически монади, какво са тези електрически монади? Може би, че, както внушава проф. Лармор, те са само модификация на всемирния етер, една модификация, грубо сравнима с един възел в една среда, която е неразширяема, несгъстяема и непрекъсната. Но дали тази окончателна унификация ще бъде приета или не, сигурно е, че тези монади не могат да бъдат смятани *отделно* от етера. Въз основа на тяхното взаимодействие с етера зависят техните качества; и без етера не е възможна една електрическа теория за материята.

Навярно тук ние имаме една много изключителна революция.

Интересно е да се забележи, че Балфур не използва термина "замръзнало" електричество или "сгъстено" електричество", както ги използва немският превод. Той само казва, че материята е "явяване", на което електричеството е физическата основа".

/*23/ - Виж бележка 20 на предшестващата лекция.

ДЕСЕТА ЛЕКЦИЯ, Берлин, 23 декември 1904 г.

Източник на текста

Само от стенографските бележки на Франц Зайлер, новопрегледани за публикация на немски в 1979 г.

/*1/ - Немският текст, както е даден по-долу, се чете: / немският текст не се разчита добре/, което може да бъде дадено, както следва: "..... около Коледа, още по-специално около по-малко важния новогодишен празник, празника Богоявление". Трябва да се предполага, че стенографското

копие на Зайлер е имало предвид следващото: /немски текст на се разчита/, което ще даде това, което е в текста по-горе в лекцията. Казаната лекция е била държана на 30 декември 1904 г. и темата е била "Празникът на Тримата Царе".

/*2/ - В лекцията, дадена на 9 декември 1904 г. /лекция 8 в този том/. Относно стила на говоренето, подходящ за публична лекция, виж "Пътят на моя живот", гл. 32.

/*3/ - Написана около 1380 г. Първо публикувана от Лютер /откъслечно издание/, Витенберг, 1516 г. Пълно издание 1518 г. Първи превод на немски от Йоханес Аридт, 1597 г. Превод на съвременен немски от Франц Пфайфер, Гютерслох, 1875 г.

/*4/ - Виж бел. 21 към лекцията, дадена на 23 май 1904 г. /лекция 1 в този том/.

/*5/ - Думата nach /"след"/ отсъствува от немското издание, но да я оставим да отсъствува, би означавало да отречем смисъла, даден в лекция 1 от тази серия: "Света Троица", дадена на 23 май 1904 г., в която се казва: не е правилно понятието, когато теософите вярват, че преражданията нямат начало и нямат край. Прераждането започва през Лемурийската Епоха и ще спре отново в началото на бтата Коренна Раса или Епоха". /Виж диаграмата на другата страница/. Тогава на немски би се казало: /немски текст не се разчита добре/.

/*6/ - Виж диаграмата.

/*7/ - Последната част на това изречение бе корекция, направена за по-ранното издание на тази лекция, публикувана на 23 ноември 1947 г.

ЕДИНАДЕСЕТА ЛЕКЦИЯ, Берлин, 15 май 1905 г.

Източник на текста.

Стенографските бележки на Франц Зайлер, Валтер Вегелан и Берта Рибщайн-Леман.

/*1/ - Т. е. лекция 3 и 5 от 30 септември и 4 ноември 1904 г.

/*2/ - Във връзка с това виж лекцията, държана в Мюнхен, 14 март 1910 г., публикувана в "Метаморфози на душата".

/*3/ - Тит Ливий /59 г. пр. Хр. - 17 сл. Хр./, Римски историк, автор на една история на Рим /Аналии/ от основаването на града до смъртта на Друзус /9 пр. Хр. /; от 142-те книги на тази история, 35 от тях и резюмета от повечето от останалите са запазени.

/*4/ - Бяла дреха, достигаща до краката, носена от извършващите Литургия над расото и която е имала дълги заострени ръкави. Най-древният вид облекло, извлечено от египетски и еврейски времена.

/*5/ - Виж лекция 4 от 7 октомври 1904 г. в настоящия том.

/*6/ - Виж лекцията от 25 октомври 1905 г. в "Основи на Езотерицизма", Рудолф Щайнер.

/*7/ - Виж бележка 26 към лекция 6, държана на 11 ноември 1904 г.

/*8/ - Тук текстовете се различават: Според Зайлер е "егоистични" азове; според Вегелан и Рибщайн "духовни" азове, което може би да е резултат на неправилно слухово възприятие или грешка в писането и би могло да бъде "собствени" азове. /немски текст не се разчита/.

/*9/ - Рудолф Щайнер е работил за установяването на една реформа на социален живот, скоро след края на Първата световна война. Виж "Троичният ред на социалното тяло".

/*10/ - Алберт Ебархард Фридрих Шефъл, 1831-1903, социолог писал много по този въпрос. В други връзки Щайнер споменава неговия труд: /"Конструкция и живот на социалното тяло/ четири томен труд, публикуван в Тюбинген, 1875-78.

ДВНАДЕСЕТА ЛЕКЦИЯ, Берлин, 22 май 1905 г.

Източник на текста

Стенографски бележки от Валтер Вегелан и от Берта Рибщайн-Леман.

/*1/ - I. Първа книга на Царете, глава 5-7.

II. Първа книга Паралипоменон, гл. 3-4.

III. Езекил, глави 40-42.

/*2/ - Джим Пол /псевдоним на Джим Пол Фридрих Рихтер/ 1763-1825 поет, писател на романи и мислител. Тук разказвания епизод е написан в неговите детски спомени.

/*3/ - Това е ставало веднъж в годината на деня на Помазването. Левит, гл. 16, стихове 29-34: "И това да бъде за вас вечна наредба: Да се извършва очистване над синовете Израелеви от всичките им грехове веднъж в годината".

/*4/ - Според бележки на една лекция от Рудолф Щайнер, държана в Колон на 28 декември 1907 г. той казва: "Как цялата дължина, ширина и височина на физическото тяло днес фактически еволюира? Това е резултат на това, което първоначално се съдържало в астралното и етерно тяло. Там мислите, картините, чувствата и пр. първоначално пребивавали. Вие бихте могли по-добре да разберете, което аз имам да ви кажа, ако си припомните един процес, който става непосредствено след физическата смърт. Става така, че физическото тяло най-първо бива напуснато от етерното и астралното тяло. Сънят пък се състои във факта, че астралното тяло и егото се отделят, оставяйки физическото и етерното тяло да лежат в леглото. Смъртта се различава от съня чрез факта, че в първото състояние физическото тяло остава само на леглото, а етерното тяло се оттегля заедно с другите два члена на човешкото същество. Тогава

става едно странно явление, което би могло да се опише като усещане, ала което е свързано с един вид понятие: Лицето започва да усеща като че той се разширява - и тогава се появява паметовото табло; но преди това да стане самият човек се разширява по всички направления - той придобива размери от всички страни.

Този възглед за неговото етерно тяло в огромни размери е много важно понятие; тъй като той трябваше да бъде вмъкнат в атлантския човек по време, когато неговото етерно тяло не е било такова плътно прилепнало към физическото тяло, както през Следатлантски времена. Това понятие, което се появява у човека при смърт днес, трябваше най-напред да възникне в него по онова време. Ако човек можеше да си представи приблизителните размери, които съвременният човек днес преживява, когато се разширява при смърт, то тогава той си е изградил мотива, мислоформата, която е в състояние да доведе неговото физическо тяло в неговата приблизителна съвременна форма. Ако, следователно, истинските размери бяха показани на един човек, чието етерно тяло е понякога било отделено от неговото физическо тяло, те биха взели формата, която физическото тяло има днес. И тази форма би била вмъкната в човека първоначално от онези, които са водачи на човешкото развитие. Точният разказ за това се съдържа в различните разкази за Потопа, особено Библейския разказ. Ако вие бихте се представили човека повече или по-малко заобиколен от онези форми, които би трябвало да има етерното тяло, за да може физическото тяло да бъде изградено според подходящите си размери, то тогава вие ще получите същите размери като Ноевия Ковчег.

Защо са дадени точните размери на Ноевия Ковчег в Библията? Така щото човекът, който трябваше да бъдемостта от Атлантски времена към Следатлантски времена, да има структура - 300 аршина дължина, 50 аршина ширина, 30 аршина височина - които той трябва да има около себе си, за да изгради подходяща мислоформа, за да развие правилния мотив от дължината, ширината и височината, да изгради по правилен начин. Следатлантското си тяло. Тук вие имате символ, от който размерите на вашето съвременно тяло са би ли взети и които са резултат на мислоформата, която Ной преживява в Ковчег. Не без причина Ной е бил поставен в Ковчег и че Ковчегът е бил описан по този начин. Ковчегът е бил изграден така, че човешкото тяло да може правилно да бъде оформено през Следатлантска времена. Цялото човечество е било възпитавано в употребата на резултатни символи. Понастоящем човекът носи със себе си мерките на Ноевия Ковчег. Когато човек си протегне ръцете нагоре, мерките на Ковчег се изразяват в мерките на съвременно то човешко тяло. Сега човекът е еволюирал от Атлантида до след Атлантида.

През епохата, която ще после два нашата, човешкото тяло отново ще бъде по-различно оформено; и днес също така човекът трябва да изпита онези мислоформи, които ще му дадат възможност през следната епоха да създаде мотивите, за да се дадат подходящите мерки през следващата епоха на телата. Това трябва да бъде представено на човека. Днес мерките на човешкото тяло са пропорции 300 към 50 към 30. В бъдеще неговото тяло ще бъде изградено съвсем по-различно. Какво ще даде на съвременния човек мислоформата за изграждане на бъдещето му тяло? Това също ни е казано. Това са мерките на Соломоновия Храм. И тези мерки на Соломоновия Храм, когато бъдат реализирани във физическа форма, представляват, с дълбоко символично значение, цялата физическа система на човека от следната епоха, 6-тата велика епоха.

Всичко, което е резултатно в човечеството, започва от отвътре на човешкото същество, а не от отвън. Онова, което се явява като мисъл и чувство в един период с външна форма за следващия. И индивидуалностите, които ръководят човечеството, трябва да внедрят мислоформите в него много хиляди години предварително, за да могат те да станат реалност по-късно. Ето тук ви се дава въздействието на мислоформите, които биват активизирани чрез такива символични фигури. Те имат много истинско значение".

/*5/ - Не е било възможно да се идентифицира литературният източник, който Шайнер споменава.

В "Кабала" на Агрипа фон Нетешайм /Шайбел издание, Щутгарт, 1855/, казва се в главата относно "Мерките, отношенията и хармонията на човешкото тяло": ".....Да, самият Бог инструктира Ной как да изгради Ковчег според мерките на човешкото тяло, така както самият той внедри в целия световен механизъм симетрията на човека; и ето защо последният се нарича макрокосмос, а първия микрокосмос. Във връзка с горното някои микрокосмолози определят мерките на човешкото тяло да са 2, 10 м, /6 фута/ като фута е 10 градуса, а градусът е 5 минути; това прави 60 гр. или 300 минути, същото число на геометричните аршини, които според описанието на Мойсей, се съдържаха в дължината на Ковчег. Така както човешкото тяло обаче има дължина 300 минути, ширина - 50 и дебелина - 30, така Ковчегът на Ной е имал не само дължина 300 аршина, а също и ширина 50 и дълбочина /или височина/ 30, от което може да се види, че има едно съотношение от 6 към 1 на дължината към ширината, 10 към 1 на дължината към дълбочината и 5 към 3 на ширината към дълбочината".

В допълнение на това Франц Кочи в своя труд "Подробни измервания на трите измерения на Ноевия Ковчег от гледна точка на геометрията и механиката", /преведен от полски на немски от Венцел Бауер Ньопл,

Берлин, 1899/, се демонстрира, че математически: Единственото възможно и подходящо съотношение на ширина към височина на едно четиристранно празно тяло, което съчетава използването на най-малкото количество материал с най-голяма стабилност би било да се вземе 5 /точно 5. 322232/ за ширината и за височината 3 /точно 2. 967768/ равни части. И това е пропорцията, в която фактически е бил построен Ковчегът".

/*6/ - Тук е преведено от бележките на Берта Рибщайн-Леман. Валтер Вегелановият запис е само откъслечен. Той е даден така"..... Храмът е така оформен, че включва петорното човешко същество. Това е най-важното нещо за Храма. Квадратът е свещен, покривът, покривното покритие и страничните колони заедно оформят..... ред олтара стояха двама херувими".

/*7/ - Първа Книга на Царете, гл. 6, стих 31: "И за влизане в оракула той направи врати от маслиново дърво: трегерът и страничните стълбове бяха една пета част от стената". Обяснението, отнасящо се до "пета част" дава алтернативата "пет-квадрат". Емил Бок в неговия "История на Стария Завет" том 3, като говори за Соломоновия Храм казва: "Третото най-вътрешно помещение на Запад, Светая Светих /Дебир/, бе закрита от една дървена междинна стена, която имаше петогълен вход и бе покрит с перде от четири цвята".

/*8/ - Във връзка с това виж по-късните и по-подробни разкази на Рудолф Щайнер от Темплиерите, т. е. лекция от 2 октомври 1916 г. в Дорнах /"Темплиерите"/, също: лекция от 25 септември 1916 г. /6-та лекция на серията Р. 45/: "Вътрешните импулси, работещи в еволюцията на човечеството".

/*9/ - Очевидно текстът е запазен само в непълна форма. Във връзка с културните епохи и пътя на слънцето през Зодиака виж лекцията на Щайнер, държана в Дорнах, 8 януари 1918 г. в лекторския курс, озаглавен: "Древните митове".

/*10/ - Щайнер често цитира този пасаж от Тимеус, но го дава във формулировката, която Винценс Кнауер използва, един венециански философ, лично нему познат, чиято книга: "Развитието на частичното разрешение ние на главните философски проблеми от времето на Талес до Роберт Хамерлинг", образуващи част от неговата лична библиотека. В нея специалният пасаж тук е цитиран: "Бог положи тази душа в кръстна формация през вселената и над нея разстла световното тяло". В английския превод този пасаж е: "Тогава Той взе целия материя и я разрежа по средата на две ленти, които той постави на кръст една върху друга в средните им точки, за да оформи фигура като буквата Х; след това той прегъна краищата наоколо в кръг и ги завърза един с друг срещу точ-

ката, в която лентите се кръстосваха, за да образува два кръга - един вътрешен и един външен".

Според мнението на Древните имало е два кръга с най-голямо значение във вселената: небесният екватор и еклиптиката. Преводачът на книгата, която е притежавал Р. Щайнер, /Винценц Кнауер/, прави коментар върху този пасаж, както следва: "И тъй в аргументите на Платон самата душа е, която, в резултата на едни тайнствен процес, разпростря себе си като пространствен образ на еклиптиката и екватора. Ако положение то на тези два най-големи кръга един към друг се представи под формата на гръцката буква X /Chi - представена да лежи хоризонтално/ то това би било едно много подходящо сравнение. Тези два кръга се пресичаха в ъгъл от 23? градуса. Движението на екватора е от изток към запад /когато наблюдателят е обърнат с лице към север/, а движението на еклиптиката е от запад към изток".

В допълнение на това може да се каже, че църковният отец Юстин мъченикът, 100-165 г. , в първата глава от своята книга "Аналогии", сочи към факта, че източникът на Платоновото учение относно създаването на света било, по всяка вероятност, разказ за издигането на бронзовата змия в пустинята от Мойсей /гл. 21, стихове 4-9/.

/*11/ - Този пасаж е много непълен. В текста на Вегелан са само горните думи. В текста, даден от Рибщайн той продължава: "Ала Храмът не е още разбран от човека", може би най-правилното би било: "Ала изграждането на Храма все още не е разбрано от човека". В текста на Вегелан това изречение има едно непълно продължение: "Тези два потока вече бяха усетени в началото на нашата раса - старият поток, който влезе в еволюцията по време, когато боговете все още бяха заети със създаването на света, а втория..... , който трябва винаги да продължава да гради в този Храм на Мъдрост".

ТРИНАДЕСЕТА ЛЕКЦИЯ, Берлин, 29 май 1905 г.

Източник на текста

Стенографските бележки на Франц Зайлер, Валтер Вегелан, Берта Рибщайн-Леман и обикновени бележки на Мария Щайнер фон Сиверс.

/*1/ - Част от тази легенда може да се намери в "Златната Легенда" или Животът на Светците", колекция от легенди от 13 век от Якоб дьо Воражен, преведена на английски от Уйлям Какстон. Там смъртта на Адам е описана и как той изпратил "Сет неговият син в Рая да му донесе елея на милостта, където той получил няколко зърна от плода на дървото на милостта от един ангел.....

И тогава той поставил зърната под езика на баща си и го погребал в полето Хеврон; и от неговата уста израснали три дървета от трите зърна, от

които дървета бе направен кръстът на нашия Господ, върху Който Той пострада....."

На друго място в същата творба ни се разказва още за историята на дървото на кръста. В секцията, озаглавена "Изнамирането на Светият Кръст" се казва:

"..... четем в Евангелието на Никодим, че когато Адам бил много болен, Сет, неговия син, отишъл при врата та на земния Рай, за да получи елея на милостта, за да помаже с него тялото на баща си....."

На друго място се чете, че ангелът му донесъл един клон и му заповядал да го посади на планината Лебанон. И още на друго място намираме, че той му дал от дървото, от което Адам ял, и му казал, че когато то даде плод, той ще бъде излекуван. Когато Сет се върнал, той намерил баща си умрял и посадил това дърво на неговия гроб. И то траяло до времето на Соломон. И той видял, че то било красиво, отрязал го и го поставил в своята къща, наречена Салтус. И когато Савската Царица дошла да посети Соломон, тя много харесала това дърво и го обожавала и казала, че Спасителят на целия свят ще виси на него.....

Тогава след тази история, кръстът, чрез който ние сме спасени излязъл от дървото, чрез което сме били прокълнати".

Това извлечение от "Златната Легенда" от Уилям Какстон се различава от немския превод с това, че някои подробности, дадени от Какстон, са пропуснати в немския и обратно. Фактът, че дървото не е намерено за подходящо и било използвано за мост, по който Савската Царица е минала, не е споменат в английския текст.

В /следва немски текст който не се чете/ има една обширна бележка, отнасяща се до източника на Легендата за Храма. Там се казва, че според изследванията на Ото Зюклер /"Кръстът на Христос" главата, озаглавена: "Средновековни легенди относно Дървото на Кръста", Гьотерсло, 1875 - запазена в Университетската библиотека на Базел" легендата за трите семена от Дървото на Живота образува част от сложна серия от легенди от 12-тото столетие нататък. Най-ранната буквално споменава, че Адам е бил погребан на Голгота, и е цитирана от Александрийския църковен отец Ориген, по една традиция от 2 век, към която е била при бавена традицията за пътуването на Сет до рая, което е разказано в 3-тото столетие в Евангелието на Никодим, което първоначално е съдържало разказ за донасяне елея на милостта, за да се излекува болния баща на Сет, Адам. Едва в по-късните векове е станала връзка между дървото от Дървото на Рая и Кръстът на Христос под различни форми.

Легендата, включително подробността относно пътуването на Сет до Рая за трите семена, бе свободно цитирана от Р. Щайнер при много случаи, вкл.: настоящата лекция от 29 май 1905 г., лекцията в Лайпциг на 15

декември 1906г. , в Берлин на 17 декември 1906 г. , в Мюнхен на 21 мая 1907 г. , в Касел на 29 юни 1907 г. и в Базел на 25 ноември 1907 г. и в Дорнах на 19 декември 1915 г.

В своята лекция в Касел, "Златната Легенда" бе характеризирана да е дала тема за окултно обучение от най-древни времена, а що се отнася до Сет, то тълкува неговата мисия като на един, който е можел да виж да "в края на времената, когато хармонията между двата принципа на човечеството ще бъде установена". Под двата принципа се има предвид двете дървета, отнасящи се до червената и пурпурната кръв които са представени чрез двата стълба на Храма.

Както е ясно от тълкуването на легендата от Духовната Наука, картинките, които тя представя са символични за 4-тата Степен в Розенкройцерското посвещение, което се характеризира чрез "Намирането на Философския Камък" и е също известно като /текст не се чете/ или "златната степен". Това ни дава езотерично обяснение защо за тази легенда Р. Шайнер обикновено говори като за Златната Легенда.

Има една много по-дълга и по-подробна версия на тази легенда в една стара Корнишка легенда /"Древната Корнишка драма" редактирана и преведена от Едуин Норис, Оксфорски университет, 1859 г./.

В тази версия има не само разказът за донасяне на елея на милостта от Сет, но и също така за усилието на Соломон да включи това дърво в Храма и отхвърлянето му.

Частта на тази драма, отнасяща се до елея на милостта също се намира в "Лира Келтика", антология на келтска поезия, редактирана от Е. А. Шарп и Дж. Матей 1932 г.

/ЛИПСВАТ 10 СТРАНИЦИ ОТ КОПИЕТО - ОТ СТР. 278 ДО 286 /

/*2/ - Също, според един мистичен еврейски източник, жезълът на Мойсей, върху който е било гравирано непроизносимото име на Бога не е нищо друго освен Дървото на Живота. В "Мидраш Войсша" /по-малкия Мидраш коментар върху тази лекция от Стария Завет/ се казва: "Аз /Мойсей/ попитах я /Зигппора/ от къде той /Джидро/ е взел това дърво? Тя отговори: Това е жезълът, който Свитият, да бъде благословен! Създаде на съботната вечер, след като бе създал Своя свет. Светият, да бъде благословен! Я даде на първия човек, който я даде на Ханох, който пък я даде на Ной, който я даде на Сем, който я даде на Авраам, който я даде на Яков, който я донесе със себе си в Египет и я даде на Йосиф, своя син. Когато Йосиф умря, египтяните ограбиха дома му и донесоха този жезъл в двореца на фараона. Моят баща Джидро беше един от великите астролози на фараона, той видя жезъла, пожела да го има, открадна го и го занесе в своя дом. На този жезъл бе написано непроизносимото име на Бога и 10-те напасти, които Светият, благословен да бъде! Един ден

ще накара да паднат върху египтяните в земята на Египет..... И колко дни и колко години този жезъл вече лежеше в къщата на моя баща до деня, в който той го взе в ръката си, отиде в градината и го посади в земята. А когато се върна в градината да си го вземе, то вече беше покарало и имаше цветове. "Цитирано от Ханс Лудвиг Хелд: /текст не се чете/ от периодичното списание "Дао Райх", януари 1917 г.

/*3/ - Филотеус Джордано Бруно 1548-1600 г. /текст не се чете/, диалог: "Всемирното мислене е най-вътрешното истинско и индивидуално качество и потенциална част на Световната Душа".

/*4/ - Виж бележка 10 на предшествуващата лекция.

/*5/ - Втората част на Фауст, края на хора: "Всички неща преходни са само едно подобие".

/*6/ - Гьоте: "Приказка за Зелената Змия и Красивата Лилия". Виж също Гьотевата книга "Стандарт на душата", както е илюстрирано във Фауст и в "Приказката за Зелената Змия и Красивата Лилия", Антропософско издание, Лондон, 1925 г. и "Гьотевите тайни откровения и загадката на Фауст", Р. Щайнер, Дъблишинг Къмпани, Лондон, 1933 г.

/*7/ - Послание на Ап. Павел до Римляните, гл. 5, стих 13 и гл. 8 стих 2.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ЛЕКЦИЯ, Берлин, 5 юни 1905 г.

Източник на текста

Стенографски рапорт на Валтер Вегелан и Берта Рибшайн-Леман, а също и обикновен докладва Мария Щайнер фон Сирверс.

Трябва да се има предвид, че бележките в някои части са много недостатъчни и може да не бъдат считани като устни доклади.

/*1/ - В неговата лекция от 23 май 1904 г. /лекция 1/.

/*2/ - Във връзка със следващото описание виж основните творби на Рудолф Щайнер: "Космична памет", Ню Йорк, 1971 г. и "Окултна наука", очерк, Лондон, 1969 г.

/*3/ - Няколко много недостатъчно записани изречения следват във всички текстове. В текста на Вегелан е както следва: "Тогаво астралното тяло бива проникнато от Манас, Будхи се появява в етерното тяло и Принципът-Отец във физическото тяло. И тази работа напредва до там, че може да се сформира мозък и да се дойде до точката, където съществото се научава да казва "Аз". Това е случаят с Ур-Семитите".

/*4/ - "Светлина върху пътя" от Майбъл Колинс /1851-1927/, една теософска писателка, призната от Р. Щайнер с похвала към въпросната и книга. /Похвалата, отпечатана в неговата "Ръководство по Езотерично обучение", Лондон, 1972 г.

/*5/ - Р. Щайнер тук извлича своя цитат за Хераклит от един труд върху философията от Винсент Кнауер.

ПЕТНАДЕСЕТА ЛЕКЦИЯ, Берлин 5 юни 1905 г.

Източник на текста

Обикновени бележки от Ана Вайсман, Щутгард и Мария Щайнер фон Сиверс.

/Към бележките на Ана Вайсман бе прибавена забележката, че тази лекция е била държана на един много ограничен кръг/.

Общо към темата.

За да се избегне възможен източник за сериозно криво разбиране относно различните изявления, направени от Р. Щайнер за атома и за бъдещите нови сили на природата, необходимо е да се подчертае, че тези различни изказвания трябва да бъдат разглеждани в съответния контекст. Особено е необходимо да се прави разлика между критичността на Р. Щайнер на атомната теория като философия на живота и неговия възглед относно естеството на атома от окултна гледна точка.

Неговата критика на атомната теория като философия на живота най-напред беше изразена в неговото есе "Единственият възможен възглед на атомната концепция", 1882 г. и "Атомната теория и нейното опровержение", 1890 г. които имат за своя цел да покажат, че не е възможно да се счита атомът за "основен принцип на цялото съществуване". Така както телеграфната жица и електричеството са само преносители на онова, което е съществено, така атомите също са само агенти или носители на въздействието, произведе но от духа. Този основен възглед преминава през целия труд на Р. Щайнер. Даже в един от своите трудове, в своята автобиография /"Протичането на моя живот", гл. 32/С казва: "Атомите или атомните структури могат да бъдат само резултат от духовно действие или органично действие".

Нещо съвсем по-различно е включено в изказванията относно атома, които той направи в настоящата лекция. Тук той бе говорил от окултна гледна точка на много ограничен кръг за атома като протипен строителен материал на природата, във връзка със Свободното-Масонство. Тъй като, по същия начин, по който природата трябваше да бъде осветена чрез масонския култов символизъм, така Р. Щайнер искаше да събуди чрез Култово-Символична Секция на неговата Езотерична Школа, за която тези лекции бяха една подготовка, знанието че "Лабораторната маса би трябвало в бъдеще да стане един олтар" и че импулсът на алтруизъм трябва да бъде вграден в социалния ред, ако трябва да запазим да не загине нашата улталитаристична култура чрез егоизъм. Ето защо заедно с това той публикува в своята "Основен социален закон", в който се казва: "В едно общество на човешките същества, работещи заедно, добруването на обществото би било по-голямо, колкото по-малко отделния индивид изисква за себе си част от работата, която той самият е извършил;

това ще рече повечето от тези части той прави и ще предаде на своите съработници, а и колкото повече неговите изисквания са задоволени не от неговата работа, но от работата, извършена от други"/цитирано от "Антропософия и социален въпрос"/.

Случаят, по който той казва това не е подтикнат от окултизма, а от външната наука и бе резултат от проникновението във въздействията, които най-последните открития на физиката в края на 19-ия и началото на 20-ия век биха могли да имат за човечеството. Виждането на факта, че съвременната наука и технология бързо напредваха до степен, където те биха могли все още да допринасят за добруването на човечеството само, ако човешките души се обогатят и задълбочат чрез един теософски възглед за живота, подтикна Р. Щайнер да подкрепи публикуването на духовни истини. Това че физиката от този период бе започнала да изследва връзката между атома, електричеството и етерните сили се считаеше от Р. Щайнер за изключително важна точка в развитието на човешката мисъл, защото, като окултист, той знаеше, че "нова точка на подход ще бъде достигната от атома към минерално-физическия свят". /Виж също лекция 9 от 16 декември 1904 г. и забележката към нея 22/.

По тази причина той считаеше, че речта на тогавашния министър-председател Балфур, която сочеше в това направление, има огромна важност.

С предсказанието, дадено в трите лекции от 9, 16 и 23 декември 1904 г., че човекът ще се научи да "достига атома чрез мисъл", и ще придобие способността да използва неговата вътрешна сила, бе съчетано не само като предупреждение за тежките опасности, които биха го заплашвали, ако тази сила не се използва само положително и безкористно в служба на цялото, а също и намека за факта, че, като нещо с голяма важност за бъдещето, човечеството ще бъде в състояние да изгражда с атоми като "с най-малки строителни камъни" в бъдеще.

Последната мисъл той не я разшири, тя получава по-ясен контур чрез бележките на лекция 15 от 21 октомври 1905 г. и допълнителните бележки на лекцията от 21 октомври 1907 г., според които окултистът е в състояние да накара атома "да расте"* /*Много години по-късно, в една лекция в Берлин на 22 юни 1905 г. Р. Щайнер отново говори за атома във връзка с Юпитеровата еволюция и споменава горната лекция. Буквален превод на онова, което той бе казал там би било следното: "Преди съм казвал, че атомът е изграден от целия космос. Вие можете да намерите това отново в онези ранни лекции, които бяха държани в самото начало на нашата Берлинска дейност"/. А същевременно се споменава за човешката способност да прави атома да се "свива". На неговите слушатели по онова време тези мисли не са били съвсем нови. Тъй като в литературата на Теософското Общество, особено тази от Ледбитър и Ани

Безант, има твърде много относно силата на растежа и свиването като способност, която специално ще бъде развита в случаите на етерно ясновидство; това обикновено бе във връзка с описанието на ясновидски изследвания на атома. Точно в 1905 г. Ани Безант бе говорила и писала по този въпрос в различни случаи. Имаше и едно проучване, извършено от Ледбитър и Безант в сътрудничество през 1895 г., което се прояви отново по това време под заглавие "Окултна химия", Р. Щайнер отхвърли този начин на представяне като "материалистичен спиритуализъм", така както той отхвърли атомизма на естествената наука за основа на философия за живота, тъй като в тази теософска литература атомите също се възприемаха като основен принцип на всичко съществуващо, вместо да бъдат признати като резултат и агенти на определени духовни въздействия.

По същата причина той не говори за само външна техника на етерно уголемяване и намаление, а за факта, че от 20-то столетие нататък едно етерно ясновидство постепенно ще се развие като нова естествена способност на човечеството, чрез която появяването на Христос в етерните области ще стане видимо. /Виж: "Етеризация на кръвта" и "Истинското естество на второто пришествие"/. Тогава ще има химици и физици, които вече не ще да проповядват доктрината, че светът се състои само от материални атоми, а ще учат, че материята е изградена "по начин, по който Христос я подредил". /Виж: "Духовното направление на човека и човечеството", гл. 3/.

От лекция 20, държана на 2 януари 1906 г. /в този том/ може да се заключи, че когато се казва, че човек ще използва атома в бъдеще за строителна цел, това е свързано с постигане владенето над етера, над жизнените сили. В една малко по-късна лекция /Мюнхен, 4 декември 1907 г. - публикувана в том 98 от пълното издание/ този факт отново се установява много ясно със следните думи: "..... Когато човек ще е развил себе си дотам, че да стигне първата степен на ясновидство, тогава животът на растенията, законите, управляващи живота, ще му бъдат така ясни, както законите на минералния свят са му ясни сега.

Когато вие сглобявате една машина или изграждате една къща, вие действувате в унисон със законите на минералния свят. Една машина се конструира според законите на минералния свят, ала едно растение не може да бъде изградено по този начин. Ако желаете да имате едно растение, вие трябва да го оставите на ония същества, които се намират зад структурата на природата. В бъдеще човек ще може да създава растения в лаборатория. Ала само когато това стане свещено за него, свещена работа, която той извършва, създаването на живи неща ще бъдат позволени за човека: тогава той ще стане толкова искрен и чист в ума

си, че за него лабораторната маса ще е станала олтар. Преди това нито най-дребното нещо не ще му бъде разкрито от това как живите неща са съставени. С други думи: Егото, като орган на съзнание, живее в минералния свят и ще се възкачи до растителното царство, което тогава той ще се научи да разбира така, както сега разбира минералния свят. По-късно човечеството ще се научи да разбира законите на животинското царство, а след тях тези на човешкото царство. Всички човешки същества ще се научат да разбират вътрешния живот на растения, на животни и на човека; това е перспектива за в бъдеще. Всяко нещо, което човек наистина е в състояние да разбере, може да го демонстрира, например един часовник. Понастоящем човекът никога не ще е в състояние да демонстрира нещо, взето от живата природа без помощта на съществата, кои то стоят зад природата - дотогава, докато това не ще бъде свещена работа, която той ще извършва".

/*1/ - Боговете на Девакана, или небесния свят.

/*2/ - По-късно Р. Щайнер даде по-точни цифри за това, според които прецесията на равноденствието през целия Зодиак $12 \times 2,160 = 25,920$ години, което е една Платонова или Световна година. Човешките въплъщения, общо взето, са свързани с тези епохи от 2160 години.

/*3/ - Не е обичайно за Р. Щайнер да дава точни цифри за такива далечни събития. Ако ние се върнем назад във времето отвъд края на Ледниковия Период /преди 10,000 години/ има голяма неточност между цифрите, дадени от съвременната наука определя датата за началото на Ледниковия Период като преди един милион години. Духовната Наука, от друга страна, поставя началото на Ледниковия Период в средата на Атлантида - "Космосът става изчисляем за първи път около 13, 500 години пр. Хр. По онова време по-голямата част от Атлантида беше вече потънала. /Блаватска/ Неточността с хронологията е в това, че съвременната наука все още взема за своя норма за пресмятане съвременните условия / т.е. мярка за разпадане на материята/ и я прехвърля в миналото. Духовната Наука, от друга страна, пресмята според космически ритми /прогресията на Слънцето през Зодиака/.

/*4/ - Очевидно тук Р. Щайнер говори за изобразяването на атомните структури, каквито те са се появили в теософската литература. Точно по времето на тези лекции излиза издание на "Окултна химия", написана в 1895 г. от Ледбитър и Ани Безант и се появява с илюстрации. Много от тях бяха също дадени в най-популярната книга на Ани Безант: "Древната мъдрост", 1899 г. Първият, който представи атомни форми по този начин, беше американецът, Бабит, в своя труд: "Принципът на светлината и цвета", 1878 г., за който се споменава в проучването на Безант-Ледбитър.

/*5/ - За обяснение на термините "Кръг", "Сфера" и пр. Виж диаграмата в края на лекция 10, 23 декември 1904 г.

/*6/ - Дионисий е споменат в Деянията на Апостолите, гл. 17, стих 34. Два труда се появяват от неговото име в края на 5-тото столетие в Сирия: "Относно небесните йерархии" и "Относно еклеснастичните йерархии", които са били преведени от гръцки на латински в 9-ия век от Йоан Скотус Ериген.

/*7/ - Николай от Куза, 1401-1464 немски мистик. Сравни, преведена различно като: "Мистицизъм и съвременна мисъл", "Мистици на Ренесанса" и "Единадесет европейски мистици".

/*8/ - В първата част на "Фауст", сцена I.

ШЕСТНАДЕСЕТА ЛЕКЦИЯ, Берлин, 22 октомври 1905 г.

Източник на текста

Стенографски бележки на Франц Зайлер, подготвени за публикуване от Мария Щайнер фон Сиверс.

/*1/ - Първото обявяване най-вероятно е било направено по време на Общото Събрание на Немската Секция, което бе останало преди това.

/*2/ - Тогавашното име на Берлинския Клон, който правил своите обикновени вечерни събрания.

/*3/ - Главното учение на Питагор /около 580-500 пр. Хр. / бе, че вселената бе считана като форма на едно хармонично подредено тяло / хармония на сферите/.

/*4/ - Веда /санскритска дума за "свещено знание"/. Ведите са пълно събрание на най-старите религиозни документи на индусите, написани на санскритски, на които се приписва свръхсетивен произход. Те съдържат обширна всестранна литература, която бе предавана от уста на уста в течение на много векове. Ведическите ръкописи се делят главно, както следва: 1. Санхитас, 2. Брамани, 3. Арниаки и Упанишади. Сахитите са антология от песни, свещени формули и магически песнопения. Четири такива антологии се различават и обикновено се наричат само "четирите Веди".

/*5/ - Този пример често е цитиран от Р. Щайнер. Феноменът на зародишните органи най-напред е бил наблюдаван в американските пещери. Виж "Произход на видовете", гл. 5 от Дарвин, "Законите на Мутациите", заглавие на 5 глава.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ЛЕКЦИЯ, Берлин, 23 октомври 1905 г.

Източник на текста

Стенографски бележки от Франц Зайлер; отново проверени за публикация.

/*1/ - Виж бел. 6.

/*2/ - Това беше по времето на завръщането на евреите от Вавилонското робство през 5то столетие пр. Хр. на еврейския книжник Езра.

/*3/ - Има един вид Зевс, няколко примера от които все още са запазени в Мала Азия, при които горната част на тялото е покрито от няколко гърди или издатини, подобно на прочутата статуя на Артемида от Ефес; т. е. релефна скулптура на "Стратиос Зевс" и фигури върху монети, сред които е "Лебрандеус Зевс" от Кариа.

/*4/ - Във връзка с това виж последното описание, което Р. Щайнер дава в: "Въздействия на окултното развитие върху обвивките на човека".

/*5/ - Стенографските записки са неясни тук. Края на изречението има две възможни предавания: 1. "Аз съм запазил за себе си да си призна едно предпочитание относно тези на Расата на Авел и тези на Каиновата раса". или 2. "Аз съм запазил за себе си постигането едно уеднаквяване между онези от Авеловата раса и онези от Каиновата раса".

/*6/ - В "Тайните общества на всички векове и страни" от Чарлз Уилиям Хекетрон /кн. 8, секция 21/научаваме, че: "Според един от основните закони на Масонството - и едно правило, преобладаващо в най-големите мистерии на античността "жени не могат да бъдат приемани в ордена.... "ние видяхме обаче, че Калиостро приемал жени в Египетските ритуали: и когато в началото на 18-тото столетие са основали няколко дружества във Франция, които по външна форма приличали на Свободното-Масонство, но не изключвали жени, дамите, естествено, много започнали да хвалят такива институции, така че масонските братства, виждайки че те стават непопулярни, възприели стратегията да установят "осиновяващи" ложи за жени, наричани така, защото всяка ложа в края на краищата е трябвало да бъде осиновена от някоя редовна масонска ложа.

Гранд Ориент на Франция изработила закони за тяхното управление и първата осиновена ложа била открита в Париж в 1775 г.....

Подобни ложи се разпростряха по цяла Европа, с изключение на Великобритания; но те скоро отпаднаха и понастоящем се ограничават само в мястото, където първоначално бяха възприети.

/*7/ - Това се отнася до Е. П. Блаватска /1831-1891/, на която бе дадена най-високата осиновителна степен на Мемфис-Мизраим Свободно-Масонство в 1888 г. от Джон Йаркър / виж бел. 16 на лекция 9 от 16 декември 1904 г./, след като тя бе издала своята първа работа: "Разбулената Изида".

ОСЕМНАДЕСЕТА ЛЕКЦИЯ, Берлин, 23 октомври 1905 г.

Произход на текста

Текстът бе взет от най-пълния от четири текста, попълнен от други три.

- /*1/ - Виж бел. 2 към предшестващата лекция.
- /*2/ - Виж бел. 3 на предшестващата лекция.
- /*3/ - Хирам е живял по времето на царуването на Цар Соломон, което се пресмята като 993-953 пр. Хр. . Четвъртата Подраса има своето начало в 747 г. пр. Хр. според Щайнер.
- /*4/ - Това е индийския теософски термин за огромна космическа епоха на еволюция - Манвантара. Период на проявление такъв като планетарните състояния /Стара Луна, Старо Слънце и пр. /
- /*5/ - Това вероятно се отнася до "Неизказуемото име на Бога", което според Лудвиг Хелд /текстът не се чете/. "е трудна формулна последователност, съответстваща на името с 12, 42 или 72 букви, знанието на което разкрива тайните на Божиите дела или Божията активност от началото до края".
- /*6/ - Битие, гл. 3, стих 15.
- /*7/ - Виж бел. 6 и 7 на предшестващата лекция.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ЛЕКЦИЯ, Берлин, 23 октомври 1905 г.

Източник на текста

Стенографски бележки от Франц Зайлер с допълнителен материал, даден от трима анонимни членове на присъстващите.

/*1/ -На предишното събрание на членове на Берлинския Клон /понеделник 16 октомври/, Р. Щайнер напра ви следната бележка по време на обявяването на следващите дейности: "На следното понеделнишко събрание ние ще говорим за окултизъм, езотерицизъм и теософия. Желая да обърна вниманието ви към факта, че тази тема ще бъде разгледана в съвпад с текущите събития. Аз ви моля да поканите колкото се може повече членове, както и онези, които живеят на по-голямо разстояние.

ДВАДЕСЕТА ЛЕКЦИЯ, Берлин, 2 януари 1906 г.

Източник на текста

/1. /Обикновени бележки от неизвестна ръка, най-пълните.

/2. /Написано на пишеща машина копие от стенографските бележки на Франц Зайлер. Оригиналното стенографско копие на това също ми беше пълно и че първото е било попълвано и реставрирано по време на писането на машина от Зайлер, понякога с помощта на текст, който очевидно е бил на негово разположение.

/3. /Много съкратено копие от неизвестна ръка в голям унисон с текста на /1/

/4. /Много съкратен текст с пропуски, записани от Берта Рибщайн.

/5. 8Бележки на Мария Щайнер фон Сиверс.

/6. /Бележки от неизвестна ръка.

Основата за отпечатването беше копие /1/ и с оглед на /2/ след сравняване с неговото стенографско копие и други текстове.

Места в текста, които не са попълнени в никой от текстовете на разположение, са указани в следващите бележки.

/*1/ - В две лекции 17 и 18 в този том на 23 октомври 1905 г. , отделно за мъже и жени.

/*2/ -Тук Р. Щайнер наемква за неговата връзка с кръга около Марие Еуджиние дела Грация във Виена по време на 80-те години на миналото столетие. Във връзка с това виж "Протичането на моя живот".

/*3/ - Случаят за това е в дискусиите, преобладаващи по онова време между Църквата и Свободното-Масонство относно сензационния труд на Лео Таксил за сатанинските практики на Свободните масони, който вече бе се появил в сто хиляди екземпляра по времето на тези разисквания. - виж следващата бележка.

/*4/ - Тук р. Щайнер наемква за вече прочутата Таксил-Воган измама. Лео Таксил /псевдоним на Габриел Йоганд Паже/, 1854-1907, възпитан от Йезуитите и известен от 70-тых години като антиклерикален писател и основател на няколко свободно-мислещи общества, става член на Парижкото ложа: "Храмът на честта на Франция" в 1881 г., ала бил изключен от нея скоро след това, понеже се предполагало да е подправял писма на Брат Юго и Луи Бланк. В 1885 г. той изрежисира своето покаяващо връщане към Църквата. Подчинявайки на енцикликата на Лъв XIII от 20 април 1884 г. , *Hutatum genis*, в която се изискваше демаскирането на свободните масони като съюзници на Дявола, той започва своята главна работа "Братята на трите точки", започва своята демаскираща борба с други творби относно неговото изфабрикуване на системата "Паладизъм" на Свободното-Масонство и дори беше поканен на частна аудиенция при Лъв XIII в 1887 г. Невъобразимият успех на Лео Таксил и неговите двама други съюзници: немца Карл Хакс /псевдоним на д-р Батай; зет на издателя на италианската /не се чете/ и италианеца Доменико Маргиота, достига своя връх в Католическата Църква, когато Таксил измисли свидетелката мис Даяна Воган /Мис Даяна Воган, / не се чете/. Със сътрудничеството на най-висши църковници Таксил основава един Антисвободномасонски съюз, който събра първия антисвободномасонски конгрес в Триен, септември 1896 г. Тридесет и шест епископи, 50 епископални делегати и над 700 опоненти от Ложите, повечето от тях свещеници, участваха в конгреса. Главният епископ кардинал Халер от Залцбург и водачът на католишките благородници в Германия принц Карл от Льовенщайн бяха председатели. Конгресът бе едно публично оповестяване на разкритията на Таксил и мис Даяна Воган, само няколко скептици поискаха доказателства. Първият започна да разпитва за

аферата Таксил беше свободния масон Готфрид Джозеф Финдел, който публикува своята книга "Католическата измама" още в 1896 г. Общо взето обаче, главно Х. Грубер, който дълго бе последовател на Таксил, се смята да е първият, който се усъмнил в неговия тритомен труд: /не се чете/.

Тази работа се появи едва в 1897 г. обаче А. Е. Уайт със своя труд "Обожанието на дявола във Франция" или "Въпросът на Луцифер" /Лондон, 1896/ също се смята, че е един от първите.

По това време в Париж пред голямото събрание Таксил на 19 април 1897 г. призна, че всичко това е една преднамерена измама от негова страна, че Дяволът Бикстру и неговата сатанинска невеста мис Воган никога не са съществували. Според "Немския наръчник на свободните масони" признанието на Таксил дошло малко по-рано отколкото първоначално се е възнамерявало, "поради това че, според собственото му признание, той не е могъл по-нататък да продължи своята мистификация, след като се е появила книгата на Финдел.

/*5/ - Според Мьонке Берг /текста не се чете/ Хамбург, 1880/ Лесинг, при неговото постъпване в Хамбургската ложа на 15 октомври 1771 г. бе попитан от Уважавания Майстор, фон Розенберг: "Сега вие виждате наистина, че аз съм казал истината. Вие не сте открили нищо противоречиво или политически опасно, нали?" "Казва се, че Лесинг е отговорил: "О, бих желал да бях открил нещо подобно. То повече би ме задоволило".

/*6/ - Не може да се определи към какъв текст се отнасяше Р. Щайнер тук. Обаче, според Хекетрон, цитиран и преди, това понятие вече се бе появило в 1751 г. /текста не се чете/.

/*7/ - Това е стенографските бележки на Зайлер. В текст 1/ е дадено: "така наречен шотландски? Или същия ритуал като този, който съответствува в специфично отношение на ония, които се нарича Египетски, Мизраим или Мемфиски Ритуал". Текстът на Рибшайн 4/ казва само: "Шотландски или Приет Ритуал - Мемфиски Ритуал".

/*8/ - За това виж бел. 6 към лекцията, дадена на 29 май 1905 г. /лекция 18/.

/*9/ - В текста 1/ "в Мистериите" е заменена с "духовен свят". В стенографските бележки на Зайлер тези думи липсват. За неговото машинописно копие той очебиещо е използвал текста /1/.

/*10/ - Това изречение е напълно във всички бележки. В книгата е дадено, както е коригирано от Мария Щайнер в текст /1/.

/*11/ - Сравни също: "Аристотел за Мистерийната Драма" /антропософски месечник, т. 4, № 9/, "Говор и драма", Лондон 1960.

/*12/ - Рудолф Щайнер често бе говорил за Мистериите на Светия Граал по времето на тези лекции: например в Берлин на 19 май 1905 и в Ландин, на 29 юли 1906 г.

/*13/ - Двойната лекция, дадена на 23 октомври 1905 г. за мъже и жени отделно /лекция 17 и 18 в настоящия том. /

/*14/ - Това изречение не е дума по дума, както е записано. Различните текстове са различни. Текста 1/ прескача от това изречение думите "великите потоци" и на тяхно място има "сила за мъже и жени", и свършва с думата "области", пропускайки останалото. Зейлеровото машинно копие има същите думи, а стенографските бележки тук имат пропуск. В текстът на Рибщайн 4/ откриваме: "символите са свързани с въпроси, протичащи по целия свят, който означавайки..... основни мъжки и женски сили". Бележките на Мария Щайнер фон Сиверс дават следното: "Двата пола са само израз на две велики течения, които застават пред нас като закон на полярността". Отпечатването е било прегледано от редактора, за да му се даде разбираемо значение.

/*15/ - Виж бел. 10 към лекцията, дадена на 22 май 1905 /лекция 12/.

/*16/ - "Одушевяване /Beseehlung/, "завладяване"/Befiegung/. Текстове 1/ и 2/ имат първото; текст 4/ последното.

/*17/ - Въпросната дума "природа" бе дадена в текст 1/ и 2/, но отсъства в другите текстове.

/*18/ - Това изречение беше непълно в текстовете 1/ и 2/ и бе завършено от текстовете 4/ и 5/.

/*19/ - Очебиещо тук Р. Щайнер говореше за Легендата за "Бедният Хенрих", съчинена от Хартман фон Ауе /1165-С 1215/, съвременник на Волфрам Ешенбах. /виж също бел. 13/. Рудолф Щайнер твърде често говореше за това стихотворение в края на тази лекция.

/*20/ - Това изречение се явява само в текст 1/. Текстът на Рибщайн 4/, от другата страна е единственият текст, който съдържа следното изречение: Авел е онзи, който в бъдеще ще има властта да създава онова, което е свещено чрез силите на своята душа".

/*21/ - Текст 1/ съдържа "обществена сила"/текста не се чете/. В доброто копие на Зайлер е "свързваща сила" /текстът не се чете/, ала в стенографското копие на Зайлер, /текстът не се чете/ може да бъде прочетено. Целият текст, вкл. предшествувания параграф е даден в текста на Рибщайн 4/ по следния начин: "Обективна любов присъществуваше в боговете, които създадоха космоса. Нещо свръхчовешко се задвижваше, кое то днес е разбираемо, което, по-късно ще бъде любов. Манас, Будхи, Атма е свързващата сила, която дава власт над Кръста".

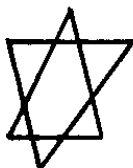
/*22/ - Изглежда, че текстовете тук не са много ясно схванати. Значение има, че само триъгълникът е споменат и нищо не се говори за хексагра-

ма. Но след думите в стенографското копие на Зайлер: "Средновековният окултист изразяваше символа на Светия Граал.....във формата на триъгълник", той е нарисувал един хексаграм, който е могъл да бъде нарисуван само по време, когато е писал.

Двата триъгълника и хексаграмата в настоящия том се възпроизведени от текста на Рибщайн 4/, който дава и най-голямото число диаграми. В текста 6/ диаграмата с текста са дадени по следния начин:

"Този триъгълник е символ на Светия Граал и също символ за събуждащото се съвършенство в живите. Това е Силата на Христос, която е описана като "Врил" в "Занони". Тя съществува понастоящем в елементарно зародишно състояние и ще дойде в бъдеще онази, която ще формира истинското съдържание на Висшите Степени, именно, Царското Изкуство. Човек трябва да постигне това за себе си съвсем сам без много да задава въпроси".

ЧОВЕШКА СИЛА

БОЖЕСТВЕНА СИЛА

Текстът 6/ също съдържа един вариант, който не се намира в другите текстове: "Всичко, което е изразено чрез изкуството, наука и религия, дотолкова, доколкото не е дадено от боговете - и следователно стои под знака на Кръста - е извлечено от Свободното-Масонство.

От тук следователно, знакът на Свободното Масонство.

Каин и Авел"

Другите текстове нямат тези диаграми. За обяснение на хексаграмата като символ виж лекция на Щайнер от 12 януари 1924 г. , съдържаща се в "Розенкрюйцерството и съвременно посвещение". Лична забележка относно хексаграма е записана от Александър Стракош. В къщата, която е съградена за антропософската работа в Щутгарт, Ландхаус Щрасе 70, в 1911г. хексаграма бе изработен в горната част на прозорците на главния хол. Стракош, който е очаквал да види пентаграма попитал Рудолф

Щайнер за него и получил отговора: "Хексаграма фактически е знакът на Христос и на Венерината еволюция".

/*23/ - Текст 1/ съдържа думата "Христос" вместо думата "Кръст" но от друга страна Зайлеровото чисто копие, както и текст 4/ на Рибщайн, имат "Кръст".

/*24/ - Съчинено около 1200-1210 г. Най-напред издадено в 1477 г. Забранено за много години и отново станало известно в 1750 г. Първо критично издание на Лахман /1833/ последвано от множество други. Английски преводи 1894 г. в стихове; издадена в Ню Йорк 1961 г. и в класиците на Пенгуин 1980 г.

/*25/ - Лорд Литън, "Идващата раса" 1870, Лондон. Преведено на немски от Гюнтер Вахсмут чрез внушението на Щайнер, Щутгард 1922 г.

В отговор на един въпрос, поставен на Р. Щайнер в края на една лекция, държана в Лайпциг 13 октомври 1906 г. относно значението на *Врил*, той казал следното: "Всичко, което някога преди е било представено в света, отново ще се върне. Силата Врил е в основата на нещо много специално. Понастоящем човек може да използва само силите на минералното царство. Гравитацията е минералната сила, електричеството - също. Изграждането на железниците го дължим на въглищата. Онова, което човекът не знае да използва обаче е енергията на растенията. Силата, която подтиква стръковете на житото да вървят нагоре в една нива, е все още латентна сила, която човек един ден ще използва в своя служба, както силата на въглищата Това е Врил. Това е същата сила, която факирите все още използват. Те живеят в атаквизъм - белег на едно прародителско състояние".

/*26/ - Обясненията на символа Тау са частични и текстовете се различават по думи.

Текст 1/ казва следното: "Знакът Тау играе важна роля в Свободното-Масонство. Той всъщност не е нищо друго освен един Кръст като горното рамо е махнато. Във фигуративен смисъл следователно е пропуснато минералното царство

Но за да може изобщо да се получи Кръста, трябва да се внесе в употреба и растителното царство, чрез което се получава Кръстът, сочещ нагоре"

Текстът и символът на 1/ и двете са несигурни. Мария Щайнер, която веднъж направи подготвителни корекции на 1/ остави символа в първоначалната му форма и го замени със следното: "За да може да се достигне до Кръстът изобщо, растителното царство трябва да влезе в употреба, чрез което ще се получи сочещия нагоре Кръст Т.

В текст 2/ се дава следното: "Този Тау знак играе важна роля в Свободното-Масонство. Той не е нищо друго освен Кръста. Само едно рамо

липсва. Изоставено е минералното царство, за да се достигне до Кръста. Ако позволите да влезе растителното царство, получавате нагоре сочещия Кръст ". В стенографските бележки тук има пропуснато след думите: "за да се дойде до Кръста". Вместо символа е вмъкнато след "на горе сочещия Кръст", което е било пропуснато в чистото копие.

Текстът 4/ има само: "Тау играе важна роля Т. Не е нищо освен Кръста. Ако производителната сила на растението..... "Значително е, че символът Тау е бил нарисуван, ала не обратната форма, в един текст, който иначе дава най-голямото число диаграми.

Текст 6/ има следното: "Тау е Кръстът, от който е премахнато горното рамо. Изоставено е минералното царство, човекът вече го контролира. Тъй като ако човек остави да навлезе и растителното царство, тогава се достига до онова, което се развива от земята, от душата като сила над земята е символ на бъдещето Свободно-Масонство.

Другите текстове не съдържат нищо за това.

/*27/ - Двойна лекция на 23 октомври 1905 г. , за мъже и жени отделно /лекция 17 и 18/.

/*28/ - В лекцията от 28 декември 1905 г. /още неиздадена/, Р. Щайнер казва: "Позволете ми да приключа моите наблюдения на старата година с нещо, което веднъж вече съм казал /в лекциите от декември 1904 г., включени в настоящия том/. Една огромна работа на разрушение става около нас, която един наблюдателен човек може да я види - дори и ако не е ясновидец - че ние стоим в началото на една велика работа на разрушение, включващо външната материална култура такава, каквато се е развила през последните векове - тъй като материалното развитие може да стигне само до известна точка".

/*29/ - Американецът Джон Уорълд Кили /роден 1837 г. / предизвиква много шум около себе си във втора та половина на 19-тото столетие чрез изнамирането на "Себе-мотор", т. нар. Кили-мотор. Един трактат върху неговия експеримент може да се намери в "Тайната доктрина" т. 1, кн. 3 "Идващата сила" на Е. П. Блаватска. Сред лекциите на Р. Щайнер има няколко изказвания по този въпрос особено в лекцията, дадена по време на Първата световна война на 20 юни 1916 г. : "Космическото Същество Егото", където той казва: "Това все още бе само едно понятие. Да благодарим на Бога, че по онова време, беше само едно понятие, тъй като, ако това понятие на Кили бе станало реалност тогава, какво би станало при тази война! "Сравни също лекцията, държана в Дорнах на 1 декември 1918 г. в "Променените условия на времената".

/*30/ - Текст 1/ и 2/ имат: "Тау на Светия Граал". Другите текстове нямат този пасаж. Образът на Светия Граал е корекция на Мария Щайнер;

може би обаче това да е грешка при приписването и би трябвало да бъде: "Тау бе" /т. е. "гълъб"/ на Светия Граал.

/*31/ - Виж в този текст по-късните лекции на Р. Щайнер: "Проблемът за Фауст, 12 лекции, Дорнах между 13 септември 1916 и 19 януари 1919 г.

/*32/ - Тук Р. Щайнер има предвид Секцията, отнасяща се до култа и символизма на неговата Езотерична Школа, която той точно щеше да основе. Във връзка с това виж: "Насоката на моя живот", гл. 37.

ОТНОСНО ПРЕПИСИТЕ НА ЛЕКЦИИТЕ

Извлечение от автобиографията на Рудолф Щайнер, гл. 35.

Резултатите на моята антропософска работа са, първо, книги предназначени за общата публика; второ, голямо число лекторски курсове, първоначално считани като частни публикации и продавани само на членове на Теософското /по-късно Антропософското/ Общество. Курсовете представляват повече или по-малко точни бележки, държани по моите лекции, които по липса на време аз не съм в състояние да коригирам. Аз бих предпочел изговорената дума да остане изговорена дума. Ала членовете желяха да се отпечатат курсовете за лична употреба. По този начин те възникнаха. Ако аз бих бил в състояние да ги коригирам ограничението за членове само не би било необходимо още от самото начало. Сега вече ограничение то отпадна преди около една година.

В моята Автобиография е специално необходимо да кажа дума относно как моите книги за общата публика, от една страна, и частно отпечатаните курсове, от друга, принадлежат на онова, което аз дадох и разработих като Антропософия.

Някой, който би желал да проследи моята външна борба и усилие да представя Антропософията по начин, подходящ за съвременното съзнание трябва да направи това чрез творбите ми, публикувани за общо разпределение. В тях аз определям моето положение по отношение на философските усилия на съвремието. Те съдържат онова което за моя *духовен взор* ставаше все по-ясно определено, сградата на Антропософията - наистина, недоизпитана по много насоки.

Ала възникна друго изискване, различно от това да се дадат подробности за Антропософията и отдавайки себе си единствено на проблеми, свързани с предаване факти директно от духовния свят за общия културен живот в днешно време: Изискването да задоволява напълно вътрешната нужда и духовните възжелания на членовете.

Особено силни бяха изискванията да се хвърли светлина чрез Антропософията върху Евангелията и Библията изобщо. Членовете желяха да имат курсове от лекции върху тези откровения, дадени на човечеството. За задоволяване на тези нужди чрез частни лекторски курсове възникна

друг фактор: На тези лекции присъствуваха само членове. Те бяха запознати с основното съдържание на Антропософията. Аз можех да се обърна към тях като към хора, напреднали в антропософското познание. Подходът, който аз възприех в тези лекции не бе подходящ за писане на трудове, предназначени първоначално за общата публика.

В тези частни кръгове аз можех да формулирам онова, което имах да кажа по начин, който аз бих бил *задължен* да променя, ако това бе планирано първоначално за общата публика.

Така публичните и частни публикации са всъщност две твърде различни неща, изградени върху различни основи. Публикуваните книги са пряк резултат от моите вътрешни усилия и вътрешен труд, докато частно отпечатаният материал, включва вътрешните нужди на членовете и моя жив опит от това определяше формата на лекциите.

Обаче нищо никога не бе казано, което да не е единствено резултат на моя пряк опит, на растящото съдържание на Антропософията. Не може и да става дума за съгласуване с предубежденията и предпочитанията на членовете. Всеки, който чете тези частни отпечатани лекции, може да ги възприема като представляващи Антропософията в пълен смисъл. Така бе възможно без никакво колебание - когато оплакванията в това направление станаха настоятелно - да се отклоним от обичая си да раздаваме този материал само на членове. Но трябва да се има предвид, че понякога погрешни пасажии се появяват в тези лекторски доклади, непрегледани от мен.

Правото да се съди този частен материал, разбира се, може да бъде дадено само на някой, който има предварително необходимата основа за такава присъда. И по отношение на по-голямата част на този материал това означава *поне* знание за човека и за космоса дотолкова, доколкото то е било представено във светлината на Антропософията, а също и знание за онова, което съществува като "Антропософска история" в онова, което е било дадено от духовния свят.